வி. ஜீவகுமாரன்

ஜேர்மனிய கரப்பான் பூச்சிகள்

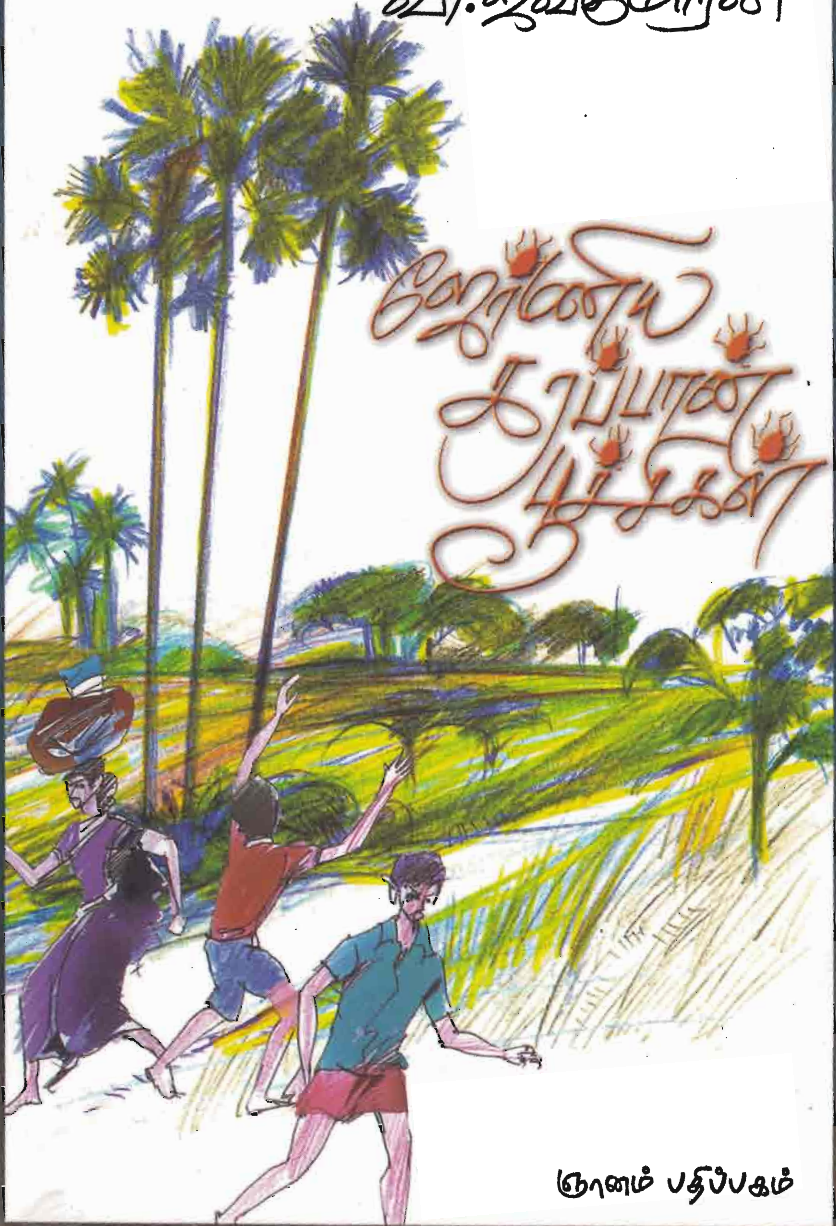

ஞானம் பதிப்பகம்

ஜேர்மனிய கரப்பான் பூச்சிகள்

வி. ஜீவகுமாரன்

ஞானம்
பதிப்பகம்

31ஆவது வெளியீடு

நூல்:	Book:
ஜேர்மனிய கரப்பான் பூச்சிகள்	Germaniya Karappan Poochikal
(சிறுகதைகள்)	(Short Stories)
ஆசிரியர்:	Author:
வி. ஜீவகுமாரன்	V. Jeevakumaran
பதிப்பு:	Edition:
1ஆம் பதிப்பு, டிசம்பர், 2014	First Edition, December, 2014
பதிப்பகம்:	Published By:
ஞானம் பதிப்பகம்	Gnanam Pathippakam
3B, 46ஆவது ஒழுங்கை, கொழும்பு 06	3B, 46th Lane, Colombo 06
இலங்கை	Sri Lanka
தொலைபேசி: 0094 11 2586013	Tel: 0094 11 2586013
தொலைநகல்: 0094 2362862	Fax: 0094 2362862
மின்னஞ்சல்: editor@gnanam.info	Email: editor@gnanam.info
இணையத் தளம்: www.gnanam. info	Web: www.gnanam. info
கணினி வடிவமைப்பு:	Designed By :
திருமதி சுதா கோபி	Mrs. Sudha Gooby

Price:
SL Rs. 400/-
US $ 5

ISBN: 978-955-8354-49-0

பதிப்புரை

"ஜேர்மனியக் கரப்பான் பூச்சிகள்" என்ற இச் சிறுகதைத் தொகுதி, கால்நூற்றாண்டுக்கு மேலாகப் புலம்பெயர்ந்து டென்மார்க்கில் வாழும் வி. ஜீவகுமாரன் அவர்கள் ஞானம் சஞ்சிகையில் எழுதிய 15 சிறுகதைகளின் தொகுப்பாகும்.

ஞானம் 100 ஆவது இதழான ஈழத்து இலக்கியச் சிறப்பிதழில் "மெயில் லோஞ்ச்" என்ற சிறுகதையை எழுதியதன் மூலம் ஜீவகுமாரன் ஞானம் சஞ்சிகை வாசகர்களுக்கு அறிமுகமானார். அதனைத் தொடர்ந்து இற்றைவரை 20 சிறுகதைகளை அவர் ஞானத்தில் எழுதியுள்ளார். அவ்வகையில் ஞானம் சஞ்சிகையில் அதிகமான சிறுகதைகளை எழுதிய எழுத்தாளர் என்ற பெருமைக்குரியவராக ஜீவகுமாரன் திகழ்கிறார். அவர் ஞானத்தில் எழுதிய கதைகளில் எட்டுச் சிறுகதைகள் 'தகவம்' நிறுவனத்தினரால் சிறந்த சிறுகதைகளாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டுப் பரிசுகள் பெற்றமை அவரது எழுத்தின் தரத்திற்குச் சான்றாக அமைகின்றன.

ஈழத்து இலக்கியச் செல்நெறியானது இலங்கைத் தேசியம், சாதியம், வர்க்கம் சார்ந்த மார்க்ஸியக் கருத்தியலில் இயங்கிக்

கொண்டிருந்த காலம் மாறி 80களின் பின்னர் ஏற்பட்ட இனவிடுதலைக்கான போர்காரணமாகத் தமிழ்த்தேசிய உணர்வுச் செல்நெறிக்காலமாக மாற்றம் பெற்றது. அதன் வெளிப்பாடுகளாகப் ‘போர் இலக்கியம்’, ‘புலம்பெயர் இலக்கியம்’ என்ற இலக்கிய வகைமைகள் ஈழத்து இலக்கியத்தில் தோற்றம் பெற்றன. ‘போர் இலக்கியம்’ உள்நாட்டுப்போரில் இடம்பெற்ற உண்மைச் சம்பவங்களின் பதிவுகளாக அமைந்தன. ‘புலம்பெயர் இலக்கியம்’ என்பது போர் காரணமாக உள்நாட்டில் வாழ்வது பாதுகாப்பில்லை என்ற காரணத்தினால் பல்வேறு நாடுகளுக்கும் சிதறுண்டு சென்றவர்களின் வாழ்வனுபங்களைச் சித்திரிப்பனவாக அமைந்தன. புலம்பெயர் தமிழர்கள் பல்தேசியக் கலாசாரங்களின் மத்தியில் வாழ்ந்து தமது வாழ்வு அனுபவங்களைத் தமிழுக்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்தார்கள். தமிழுக்கு ஓர் உலகளாவிய ஏற்புடமையை ஏற்படுத்தினார்கள். இணைய வலையமைப்பில் தமிழ் மொழியை ஏற்றி தமிழில் அனைத்துலக ஊடாட்டத்தை ஏற்படுத்தினார்கள்.

வி.ஜீவகுமாரன் புலம்பெயர் எழுத்தாளர்களில் முன்னணிப் படைப்பாளிகளில் ஒருவராகத் திகழ்கிறார். அவரது இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியில் உள்ள கதைகள் புலம்பெயர் இலக்கியத்திற்கு வளம் சேர்ப்பனவாக அமைந்துள்ளன. இத்தொகுதியில் உலகதரத்திலான சில கதைகள் இடம்பெற்றிருப்பதைத் தரமான வாசகர்கள் கண்டுகொள்வர். வி. ஜீவகுமாரனின் கதைகள் நிச்சயமாக வாசகர்களுக்குப் புதிய அனுபவங்களைத் தரும் என்பதில் ஐயமில்லை. இத்தொகுதியை வெளியிடுவதில் நாம் பெருமையும் மகிழ்ச்சியும் அடைகிறோம்.

ஞானம் பதிப்பகம்
தி.ஞானசேகரன்
3-பி, 46 ஆவது ஒழுங்கை,
கொழும்பு -06.
25-12-2014
editor@gnanam.info

அணிந்துரை

இராம. கண்ணபிரான்

ஈழத்துப் பூதன்தேவனாரின் ஏழு பாட்டுகள், அகநானூறு, குறுந்தொகை, நற்றிணை ஆகிய சங்கத் தமிழ் நூல்களில் சேர்க்கப் பெற்றமையால் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் ஈராயிரம் ஆண்டு காலப் பழமையைத் தாங்கி நிற்கின்றது.

அதனுடைய இடைக்காலச் சரித்திரம் பதின் மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து இடையறாது வளரும் ஓர் இலக்கிய வளர்ச்சியைத் தன்னுள்ளே கொண்டுள்ளது.

ஈழத்து நவீன தமிழ்ச் சிறுகதை இலக்கியம் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முப்பதுகளில் தொடக்கம் கண்டாலும், அது இந்நாள்வரை எழுநூற்று ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைத் தொகுப்பு நூல்களை ஈன்றிருக்கும் பாரிய பெருமையைப் பெற்றிருக்கின்றது.

◆ ◆ ◆

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம், தீவின் வடக்கு, கிழக்கு, தெற்கு, மலையகம் முதலிய பிரதேசங்களில் வாழும் தமிழர்களால் படைக்கப்பட்டு வருகின்றது. இவ்வாக்கங்கள் அந்தந்தப் பிராந்திய மண்வாசனை யுடன் திகழ்வதோடு, அங்கு வேரூன்றியிருக்கும் மக்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை யதார்த்த நோக்கிலே ஆராயும் கலைவடிவங்களாகவும் விளங்குகின்றன.

சென்ற நூற்றாண்டின் எழுபதுகளிலிருந்து டாக்டர். கா. சிவத்தம்பி போன்ற திறனாய்வாளர்கள், பிராந்திய தமிழ் இலக்கியங்களை எல்லாம் ஒன்றாகப் பாவித்து, அவற்றுக்கு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் என்னும் ஓர் ஒற்றுமைச் சொற்றொடரைப் பயன்படுத்தலாயினர்.

இலங்கையில் பேரினவாதிகளின் ஒடுக்குமுறையால், தமிழ் ஈழர் இயக்கம் மிகுந்த உரிமை வேட்கையுடன் ஆரம்பித்து வைத்த உள்நாட்டுப் போருக்கு முன்பாக, அதாவது எண்பதுகளுக்கு முன்னர் வெளிநாடுகளுக்குப் பெயர்ந்த தமிழர்கள், கல்வி, உத்தியோக நிமித்தம் வெளியேறினர். எண்பதுகளுக்குப் பிற்பாடு, அரசியல் புகலிடம் தேடி, இலட்சக் கணக்கான தமிழ் ஈழர்கள், மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும், அமெரிக்கா, கனடா, ஆஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து முதலிய தேசங்களுக்கும் குடிபெயர்ந்தனர்.

போர் விளைவால் அந்நிய மண்ணுக்குப் புலம் பெயர்ந்தோருள் இடம்பெற்றிருந்த இலக்கியவாதிகள், ஆரம்பத்தில் தங்கள் தாயகத்தின் ஏக்க நினைவுகளையும், இடைநெடுக யுத்தத்தில் அவதியுற்ற தத்தம் உறவு மக்களின் அவலங்களையும், பின்னர் தாங்கள் புகலிடம் கோரிய நாடுகளில், மொழி, நிற, கலாசார வேறுபாடுகளால் உருவான பண்பாட்டுத் தாக்கங்களையும், அவற்றைத் தாங்கள் எதிர் கொண்டு சமாளித்த முறைமைகளையும் தங்களுடைய புகலிடப் படைப்புகளில் பதிவாக்கி வருகின்றனர். அவையாவும் தனிநூல்களாகவும், தொகை நூல்களாகவும் வெளியாகிக் கொண்டிருக்கின்றன..

(2)

பிரிட்டிஷ் காலனிய ஆட்சியிலிருந்து அரசியல் சுதந்திரம் பெற்ற சிலோனின் வடக்கு மாகாண யாழ் வளைகுடாவில் பிறந்தவர் விஸ்வலிங்கம் ஜீவகுமாரன். ஈழ விடுதலைப் போர்க்காலத்தின்போது, எண்பதுகளின் இறுதியில் தாயகம்

கடந்து, மேற்குலகிற்கு குடிபெயர்ந்தவர். தற்போது இவர் தம் குடும்பத்துடன் டென்மார்க்கில் வாழ்ந்து கொண்டு, அங்கேயுள்ள நகரசபையில் புவியியல் சார்ந்த கணினிப் பதிவுத் துறையின் பொறுப்பாளராகவும், அரசு நூலகத்தின் தமிழ்ப்பகுதி ஆலோசகராகவும் பணியாற்றுகின்றார்.

கடந்த ஆறு ஆண்டுகளாய் எழுத்து ஊழியம் புரியும் வி.ஜீவகுமாரன் கவிதை, சிறுகதை, குறுநாவல், நாவல், மொழிபெயர்ப்பு முதலிய இலக்கிய வகைகளில் படைப்புகளை இயற்றி, அவற்றை வாசகர்களுக்குத் தந்து கொண்டிருக்கின்றார். விஸ்வசேது இலக்கியப் பாலம் என்ற பதிப்பகத்தை நிறுவி, அதன் மூலம் இதுவரை ஒன்பது நூல்களை வெளியிட்டு, அவற்றை இலங்கையில் உள்ள பாடசாலைகளுக்கும் நூலகங்களுக்கும் இலவசமாக வழங்கியுள்ளார்.

தமிழியல் விருது, கு.சின்னப்பபாரதி விருது, ப. சிங்காரம் விருது, "தகவம்" விருது என்ற தமிழ்க் கதைஞர் வட்டத்தின் பரிசுகள் ஆகியவற்றையும் பெற்றிருக்கும் வி. ஜீவகுமாரன் தாம் சமீபத்தில் எழுதிய 15 சிறுகதைகளைத் திரட்டி, "ஜேர்மனிய கரப்பான் பூச்சிகள்" என்ற தலையங்கத்தில் தன்னுடைய மூன்றாவது சிறுகதைத் தொகுப்பை ஞானம் வெளியீடாக வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். இக்கதைகள் அனைத்தும் மருத்துவ டாக்டர் தி. ஞானசேகரன் நடாத்தும் "ஞானம்" சஞ்சிகையில் 2011ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 2014ஆம் ஆண்டுவரை பிரசுரமானவை. இவற்றுள் ஆறு ஆக்கங்கள் "தகவம்" இலக்கிய வட்டத்தின் பரிசுகளை வென்றிருக்கும் மாட்சிமை பெற்றவை.

(3)

முதலில் "தகவம்" வட்டத்தின் பரிசுகளைப் பெற்றிருக்கும் ஆறு சிறுகதைகளைப் பார்வையிடுவோம்.

"மாங்கல்யம் தந்துதானே": இலங்கைப் போரின் பிரிவினைத் தாக்கத்தில், அவசர அவசரமாக நிகழ்ந்தேறும் பதினெட்டு வயதுடைய இணைகளின் திருமண வாழ்க்கைகளை, குறிப்பாக இளம் பெண்களின் சோக வாழ்வுகளைப் பிளந்து காட்டுகிறது. சுகுணா மற்றும் அவளுடைய பிஞ்சுக் குழந்தை ஆகியோரின் அகதி நிலை, தாலி கட்டிய பொழுது குருக்கள் உச்சரிக்கும் காயத்திரி மந்திரத்தின் அர்த்தத்தைத் திருப்பிப் போட்டு வாசகர்களைச் சிந்திக்க வைக்கின்றது.

மாங்கல்யம் தந்துதானே கதையில் மாங்கல்யக் கயிற்றின் ஒன்பது இழைகள் மேன்மை, தூய்மை, உத்தமம், தெய்வீகம், ஆற்றல், விவேகம், தன்னடக்கம், புரிந்து கொள்ளல் ஆகிய ஒன்பது இல்லற விழுமியங்களைப் பிரதிபலிக்கின்றன என்றொரு விளக்கமும், இலங்கையில் பதினெட்டு வயதை எட்டும் ஒவ்வோர் ஆணும் பெண்ணும் சமர் புரிவதற்காகக் போராளி இயக்கத்தில் கட்டாயமாகச் சேர்க்கப்படுகின்றார்கள். அச்சேர்க்கையில் இருந்து விடுபட விரும்புவோர் வேறு இடங்களுக்கு ஓடிச் சென்று தலைமறைவாய்ப் போகின்றார்கள் அல்லது அந்த இளம் வயதில் திருமணம் செய்துகொண்டு தம்பதியினராய் வாழுகின்றார்கள் என்றொரு குறிப்பும் கதையாடலுக்கு யதார்த்தத்தைக் கொடுக்கின்றது.

"நாணயம்": அன்றாடம் பொருளியல் சந்தையில் புழங்குகின்ற ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்களைப் போல, தலைப்பக்கம் - வால்ப்பக்கம் என்று இரு பகுதிகளைக் கொண்டு இரண்டு உபகதைகளைக் கூறுகிறது நாணயம் என்னும் சிறுகதை. இவ்விரு புனைவுகளும் சொல் நாணயம், செயல் நாணயம் ஆகிய விழுமியங்களைக் காற்றிலே பறக்க விட்டு, நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்வதைக் கண்டிக்கின்றது.

தன் கர்ப்பத்தையே கலைத்துவிட்டு புது மனைவியாக உருவெடுத்த ஒரு புது மனைவி "யாரையாவது நீ காதலித்து இருக்கிறியா" என வினாவிய தன் கணவனிடம் சாமர்த்தியமாக

"நான் யாரையும் காதலிக்கவில்லை என்றுதானே சொன்னேன்" எனச் சாமர்த்தியமாக வார்த்தை ஜாலம் புரிவதும், மாணிக்கவாசகர் என்றவரின் மனைவி தங்களிடமிருந்து வீடு வேண்டி ஏமாந்து போகும் ஒருவரிடம் "என் மகன் உங்களிடம் அவனுடைய வீட்டைத்தானே விற்றான் அந்த வீடு கட்டப் பெற்ற நிலத்தையும் சேர்த்து உங்களிடம் விற்கவில்லைத்தானே" என்று நாகூசப் பொய்யுரைப்பதும் அந்நியோன்ய உறவையும் நெடுநாள் நட்பையும் கொச்சைப்படுத்தும் நீச மனிதர்களைத் தோலுரித்துக் காட்டுகின்றன.

"நானும் எனது மரணமும்": இந்தச் சிருஷ்டி ரமணாவின் உள்மன நினைவுகளினால் உருவாக்கப்பட்டதாகும். இவர் இறப்பதற்கு முன்பாக இவருடைய மனத்தில் ஓடுகின்ற எண்ணங்கள், தனி மொழியாக, உள்விசாரணைப் பேச்சாக அமைக்கப் பெற்றுள்ளன. தனது ஐம்பத்தைந்தாவது வயதில் மரணப்படுக்கையில் படுத்தவாறே எண்ணிப் பார்க்கும் நினைவலைகள், "என் பிறப்பு எவ்வாறு என்னால் தீர்மானிக்கப்படவில்லையோ அவ்வாறே என் மரணமும் என்னால் தீர்மானிக்கப்படவில்லை" என்ற வாக்கியத்துடன் கதை தொடங்குகின்றது.

இலங்கையில் பிரிட்டிஷ் காலனியாட்சி, ஐம்பது அறுபதுகளில் தமிழரசுக் கட்சி, தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சி, பின்பு இரண்டும் இணைந்த தமிழ்க் கூட்டணிக் கட்சி, சுதந்திரச் சிங்கள அரசாங்கம் எண்பதுகளில் விடுதலைக் குழுக்கள்- இவற்றுக்கெல்லாம் கீழ்க்கிடந்த தாயகத்தமிழர்கள், அவர்களுள் புலம் பெயர்ந்துபோன தமிழன் என்ற வகையில் ரமணாவின் மனத்திரையில் அரசியல் ஞாபகங்கள் படர்கின்றன.

நினைவுகள், நினைவுகளால், உருத்திரளும் கருத்துகள் எனத் தம் சிறுகதைகளைக் கட்டமைக்கும் ஜீவகுமாரனின் பிரத்தியேக கதைப் பாணிக்கு, "நானும் எனது மரணமும்" என்ற படைப்பு ஒரு தலையாய எடுத்துக்காட்டு.

"பிள்ளைபிடிகாரரும் பணக்கார அகதிகளும்" இந்தச் சிறுகதையும் தன்னுள் இரண்டு குறுங்கதைகளையும் சுமந்துள்ளது. இச் சிறுபடைப்புகள், கணவர் மனைவியர் ஆகியோரின் திருமணப் பந்தங்களோடு அவர்களின் பிறந்த வீட்டு விசுவாசங்கள் மோதுவதைக் காட்சிப்படுத்துகின்றன. ஒரு குறும்படைப்பில், பூசல்கள் நிமித்தம், தங்கராஜன் - சிவமதி தம்பதியினரின் இரு பிள்ளைகளும் டென்மார்க் நகரசபையின் காப்பு மையத்தில் வளர்க்கப்படும் நிலைக்கு ஆளாகின்றார்கள். இன்னொரு குறும் படைப்பில், ரமணனின் இருதய வைத்தியத்திற்கு டென்மார்க் அரசாங்கம் வழங்கும் சமூக அகதிப் பணத்திற்கு அவனுடைய சகோதரியும் சொந்தம் கொண்டாடுகின்றனர். மகளிருக்கு தங்கள் திருமணப் பந்தங்களுக்கு முன்னர் ஒரு வாழ்வும், தங்கள் கல்யாண உறவுகளுக்குப் பின்னர் வேறொரு வாழ்வும் தமிழ்ச் சமூகத்தில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன என்றும், அந்த மோதலில் பிள்ளைகள் அநாதைகள் ஆகின்றார்கள் என்றும் ஆசிரியர் கதை வழியே எடுத்துரைக்கின்றார்.

இக்கதையில் ஒரு கழுகு கோழிக்குஞ்சை அலாக்காகத் தூக்கிக் கொண்டு செல்வதுபோல நகரசபையின் சமூக சேவைப் பிரிவினர் சச்சரவுக் குடும்பங்களில் இருந்து சிறார்களைக் காப்பகங்களுக்குக் கொண்டு செல்கின்றனர் என ஜீவகுமாரன் எழுதுகின்றார். இச் செயலுக்கு மேலும் தீவிரம் கொடுக்க இவர் பின்வரும் வர்ணிப்பை இழைக்கின்றார்: "வானம் முழுவதும் ஒரு பெரிய கருடன். வட துருவத்தில் அதன் தலை, தென் துருவத்தில் அதன் கால்கள், கிழக்கும் மேற்குமாக அதன் சிறகுகள். அதில் பல்லாயிரக் கணக்கான சிறுவர்கள். அதில் தங்கராஜனின் பிள்ளைகளும், ரமணனின் பிள்ளைகளும் அடக்கம்".

"இடைவெளி": இதில் தனியாகவும் தம்பதியினராகவும் வாழ்கின்ற முதியோர்களை நாம் சந்திக்கின்றோம். இவர்களுக்கு டென்மார்க் நகரசபை தாங்களே உருட்டிச்

செல்லக் கூடிய சக்கர வண்டியைத் தந்துள்ளது. ஐம்பத்து நான்கு வயதைத் தாண்டிய இலங்கைப் பெண்மணி மரியாணி, ஓர் உயர் அடுக்கத்தில் வசிக்கின்றாள். பக்கத்தில் உள்ள அங்காடிக் கடைகளுக்கு அவள் தனது தள்ளு வண்டியுடன் செல்லுங்கால் அவளது தோழி சுசானாவும் இன்னோர் டெனிஷ் வயோதிபத் தம்பதியினரும் அவளின் பேச்சுத் துணைக்கு உதவுகின்றனர். மரியாணி தன் கடந்த கால வாழ்க்கையை நினைத்துப் பார்க்கின்றாள். அவள் வாழ்வில் தோன்றிய கென்றியின் மாசிலா நட்பும், அதனால் ஏற்பட்ட அவளின் கணவனின் சந்தேகமும், ஒற்றைத் தாயாய் அந்நிய மண்ணிலே போராடித் தன் பெண் பிள்ளைகளை ஆளாக்கி உயர்த்திய வெற்றியும் அவள் மனத்திரையில் நகர்ந்து செல்லுகின்றன.

"இது இவர்களின் கதை" இந்தப் படைப்பு, மனைவி அகிலம், அவள் கணவன் சுந்தரேசன், சுந்தரேசன் வாழ்க்கையில் கொஞ்சக் காலமே வந்து போகும் மதுஷினி ஆகிய மூவரின் கதைகளை அந்தந்தப் பாத்திரங்களின் தன்மைக் கூற்றுகளில் பகர்கிறது. டென்மார்க் நகரிலே, அகிலத்தின் இறுதிச் சடங்கு அவளுடைய குடும்ப உறுப்பினர்களால் செய்யப்படுகிறது. சிவபுராணம் பாடப்பெறுவது, நல்லுடலின் பாதங்களில் மலர்களைச் சொரிவது, வாய்க்கரிசி போடுவது, கொள்ளிக்குடம் உடைப்பது போன்ற கிரிகைகளை மூன்று பாத்திரங்களும் தத்தம் பார்வையில் மாற்றி மாற்றி எடுத்துரைக்கிறார்கள். இந்த விவரணை எழுத்து கதைப் பின்னணிக்கு வலிமையைக் கூட்டுகிறது.

(4)

அடுத்த ஒன்பது கதைகளில் என்னைப் பாதித்த ஆறு சிறுகதைகள்:

"ஜேர்மனிய கரப்பான்பூச்சிகள்" ஜீவகுமாரனின் மூன்றாவது சிறுகதைத் தொகுப்புநூலின் தலைப்புக் கதையாகும்.

பரிணாம வளர்ச்சியில் நமக்குமுன் இப்பூவுலகில் தோற்றம் கண்டு, இனப்பெருக்கம் செய்து, மாறிவரும் தட்பவெட்பச் சூழலுக்கு எல்லாம் தம்மைச் சரிசெய்துகொண்டு பல இலட்சம் ஆண்டுகளாக பூச்சிவகைகள் ஜீவித்துப் பெருகி வருகின்றன. அவை நமக்கு வியாதிகளையும் அசுத்தங்களையும் அருவருப்பையும் கொடுக்கின்றன.

டென்மார்க் வாசியான கதைசொல்லி ஒருநாள் இரவு தம் குசினியில் சில கரப்பான் பூச்சிகளைக் காண்கின்றார். அவை இலங்கை இந்தியாவில் காணப்படும் கரப்பான் பூச்சிகளைப் போல் அல்லாது சிறிய அளவில் கருஞ்சிவப்பு நிறத்தில் அல்லாது மண்நிறத்தில் காணப்படுகின்றன. அவையே ஜேர்மனிய கரப்பான் பூச்சிகள்.

சுகாதார அமைச்சின் ஆலோசனைப்படி பூச்சிகள் கொல்லும் ஒரு நிறுவனத்தைத் தொடர்புகொண்டு பணத் தையும் நேரத்தையும் விரயம் செய்து அழிக்க முடியாது போகும் பொழுது நிகழும் ஒரு நிகழ்வு, முள்ளிவாய்க்கால் சமரில் அநியாயமாகக் கொல்லப்பட்ட அப்பாவி மக்களின் நினைவுகள் மனக்கண்கள் முன் தோன்றி அவலத்தைத் தருகின்றன.

"தேவதூதர்கள்" இந்தச் சிறுகதை இலங்கையில் உள்நாட்டுப் போரினால் பாதிக்கப் பெற்ற தமிழர்கள் எண்பதுகளில் ஐரோப்பிய ஒன்றிய நாடுகளுக்குத் தொழிலாளர்களாகச் சென்ற இலங்கைத் தமிழர்கள் குறித்து வரையப் பெற்ற ஒரு வரலாற்று ஆவணம் ஆகும்.

பன்றி, மாட்டுப் பண்ணைகளைப் பராமரித்தும், தோட்டங் களில் கனி பறித்தும், தொழிற்சாலைகளில் சம்பாதித்த பணங் களில் தங்கள் குடும்பங்களைக் காப்பாற்றிக் கொண்டும், வீடுகள் - கார்கள் என வாங்கியிருக்கும் புலம்பெயர் தமிழர்கள் தங்கள் சேமிப்பின் ஒரு பகுதியை இலங்கைப் போராட்டத்திற்கும் ஆதரவாக வழங்கியுள்ளார்கள்.

2009ஆம் ஆண்டு முள்ளிவாய்க்கால் ரணக்களத்தில் ஈழ விடுதலைப் போர் ஒரு முடிவுக்கு வந்தது. அது ஓர் ஆறாப் பெருந்துயர். முடிந்த பீனிக்ஸ் பறவை மீண்டும் உயிர் பெறுமா? தரையில் வீழ்த்தப்பட்ட பனை மீண்டும் துளிர்க்குமா? சிலர் நம்பிக்கை இழந்துவிட்டார்கள். பலர் நம்பிக்கையோடு காத்திருக்கின்றார்கள்.

போராட்டக் காலத்தில் இலங்கை வாழ் தமிழர்கள் புலம்பெயர் வாழ் தமிழர்களைத் தேவதூதர்களாகக் கருதி அவர்கள் ஆகாயத்திலிருந்து இறங்கி வந்து தாயக இலங்கைக்கு சுபிட்சத்தைக் கொண்டு வருவார்கள் எனக் கருதினார்கள்.

போருக்குப் பின் திகிலமுற்றிருக்கும் தமிழ்ப் பிரதேசங்களை மறுநிர்மாணம் செய்தல், முள்வேலி அடைப்புகளில் இருந்து வெளியாகும் மக்களுக்கு வீடு கட்டுதல், அவர்களின் மீள் வாழ்வாதாரங்களுக்கு வேலைகளை உருவாக்குதல், அவர்தம் பிள்ளைகளுக்குப் போதிய கல்வியறிவை வழங்கும் பணிகளை முன்னெடுக்க, அவர்கள் மான மரியாதையுடன் வாழ, இழந்த உரிமைகளை மீட்டுத்தர புலம்பெயர் தமிழர் களையே இன்னமும் தாயகத்தில் நம்பிக் கொண்டு இருக்கின் றார்கள்.

தேவதூதர்கள் கதையைச் சொல்லும் ஒரு புலம் பெயர்வாசி, எதிர்வரும் டென்மார்க் நகரசபைத் தேர்தலில் போட்டியிட விரும்புகின்றார். சபை உறுப்பினராகத் தான் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால் அதனால் கிடைக்கும் சில ஆயிரம் குறோன்களை இலங்கை நாணயத்தில் சில இலட்சங்களாக மாற்றி அப்பணத்தை தாயக ஏதிலிகளுக்கு அனுப்பத் திட்டமிடுகின்றார். ஆனால் அந்தத் தேர்தலில் அவர் தேவதூ தர்களினாலேயே திட்டமிட்டு தோற்கடிக்கப்படுகின்றார்.

தொடர்ந்தும் தாயக மக்கள் புலம்பெயர் மக்களையே தேவதூதர்களாக நம்பிக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள்.

"ரணம்" கதை சொல்லியின் நினைவுகளில் கடந்த பதினெட்டு ஆண்டுகளில் யாழ்ப்பாணம், சென்னை, டென்மார்க் ஆகிய நகர்களில் வீட்டுச் சமையலறையில் உணவுக்காகச் சமைக்கப்படும் இறால்கள் சுடுநீரால் ஊற்றிக் கொல்லப்படுவது, மற்றைய மீன்களைக் கொல்லும் விதங்கள், வீட்டின் பின்னால் கோழிகளை மரத்தில் உருவு தடம் போட்டுக் கொல்வது, திறந்த வெளிச் சந்தைகளில் கோழிகள் கொல்லப்படுவது, ஆடுகள் வெட்டப்படுவது அல்லது துப்பாக்கி ரவைகள் கொண்டு சாகடிப்படுவனவாய் கதை நகர்கின்றது.

உயிர்கள் துடித்து மடியும் பொழுது அவைபடும் அவஸ்த்தையையும், வலியையும் நேரடியாகப் பார்ப்போர் அந்தக்கணம் வேதனைப்பட்டாலும், சில தருணங்களில் பலர் பாவ உணர்ச்சி மேலிட மயான வைராக்கியம்போல் மாமிசம் உண்ணாமல் இருந்தாலும் அந்த வைராக்கியம் கொஞ்ச நாட்களுக்கே நீடிக்கின்றது.

இந்த அசைவக் கொலைகளுடன் மனிதப் போராட்டங்கள், யுத்தங்கள் நடைபெறுங்காலை நிகழ்த்தப் பெறும் பல்லாயிரக் கணக்கான மனித மரணங்கள், கொலைகள் ஆகியவற்றை ஆசிரியர் ஒப்பிட்டுக் காட்டுகின்றார்.

இவற்றை எல்லாம் பொது மக்கள் செய்தித் தாள்களில் படித்தும், வானொலியில் கேட்டும் தொலைக் காட்சியில் பார்த்தும், அந்தந்தத் தருணங்களில் மனங்கள் வருந்தி, அடுத்த விநாடிகளில் தத்தம் கடமைகளில் மூழ்கி மறந்து போகின்றனர். இவ்வகையான பச்சாதாப நினைப்பும், அடுத்து ஏற்படுகிற மறப்பும், மானிடக் குணத்திற்கே உரியவை போலும்.

"காக்க...காக்க...." கிரேக்க, இந்தியப் புராணங்களில் கடவுள்மார் தரணியில் இறங்கி, ஆசாபாசங்கள் நிறைந்த மனிதர்களோடு கலந்து பழகி, அவர்களிடம் இருந்து விடைபெறுகின்ற நிகழ்வுகள் நிரம்ப உள்ளன.

தமிழ்ச் சிறுகதை மேதை புதுமைப்பித்தன், தம் காலத்தில் "கடவுளும் கந்தசாமிப்பிள்ளையும்" என்ற பெயரில் ஒரு சிருஷ்டியைப் புனைந்துள்ளார். ஜீவகுமாரனும் அவரை அடியொற்றி "காக்க... காக்க... என்னும் தலைப்பில், முருகக்கடவுளே தாம் குடியிருந்த டென்மார்க் கோயிலிலிருந்து வெளிப்போந்து, நாத்திக -ஆத்தீக மனிதர்களிடம் கை குலுக்கியும், உரையாடியும் மறைவதை எழுதியிருக்கின்றார்.

"கந்தர் சஷ்டிக் கவசம்" என்ற இந்துத் தோத்திரப் பனுவலில் இருந்து "காக்க காக்க கனகவேல் காக்க" என்ற வேண்டுதல் வரியில் இருந்து கதையின் மகுடம் எடுத்தாளப் பெற்றுள்ளது. "முருகா உன் பொன்வேலால் எல்லாத் துயர்களிலும் இருந்து என்னைக் காப்பாயாக!" என்பது அப்பாட்டின் இறைஞ்சல் வரி.

டென்மார்க் கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் முருகப் பெருமான் தம் கோயில் கட்டப் பெறும் பொழுது வாங்கிய கடன்தொகையைக் கட்டுவதற்கு வழிதெரியாமல் பின் ஒரு பக்தர் மூலம் ஏழு இலட்சம் பெற அவர் தெய்வநிலையில் இருந்து மனித நிலைக்கு கீழிறங்குகின்றார். கந்தனின் பௌதிக வருகையால் ஓர் ஆத்தீகர் நல்கதி பெறுவதும், ஒரு நாத்தீகர் அருளாளர் ஆவதும் கதையில் காணும் திருப்பங்கள்.

ஒருநாள் இரவு முருகன் விஜயம் புரிந்த டென்மார்க் கதைசொல்லியின் இல்லத்தில் தான் உணவு உண்ட தட்டைத் தானே கழுவித் துடைத்து வைப்பதும், ஹோல் சோபாவில் தான் உறங்கி எழுந்ததும் தனது பெட்சீட்டை வடிவாக மடித்துத் தன் வேலையைத் தானே செய்து முடிப்பவராக அவர் பாத்திரக் குணநலன் காட்டுகின்றது.

"போர்" போர் எனப் பெயரிடப் பெற்ற இக்கதை தனி ஈழம்கோரி இலங்கையில் எண்பதுகளில் நடைபெற்ற உள்நாட்டுப் பிரிவினைவாதப் போரையும், டென்மார்க்கில்

அகதி அந்தஸ்த்துப் பெற்று அங்கு வாழும் இலங்கையர்கள் தங்கள் இளைய சந்ததியினரோடு எதிர்நோக்கும் மேற்கத்திய விழுமியங்களையும் பொருத்தி விசாரணை செய்கிறது.

இலங்கையில் சிங்கள அரசாங்கப் படையினரோடு அமைதி ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டு, இலங்கை மண்ணில் கால்கள் பதித்த இந்தியப்படையினரும் தங்கள் பங்கிற்கு போர்க் குற்றங்களை இழைக்கின்றனர். அவர்களின் உடற்பசிக்கு தமிழ்ப் பெண்கள் பலியாகின்றார்கள்.

அதேவேளையில் கதைநாயகனின் டெனிஸ் மொழி கற்பிக்கும் ஆசிரியை அவள் நாட்டு வழமையை ஒட்டி பாலியல் வாழ்க்கையில் சுதந்திரப் போக்குக் கொண்டு வாழுகிறாள். தமிழையும் அவனின் ஆண்மையையும் விரும்புகின்றாள்.

தாயகத்தில் அமைதி கிடைத்ததும் ஊர் திரும்பலாம் என்று டென்மார்க் புலம்பெயர் இலங்கையர்கள் முன்பெல்லாம் நினைத்திருந்தார்கள். இப்பொழுதுவிடுதலைப் போர் பாதகமாக முடிவுற்றிருக்கும் நிலையில், அவ்வெண்ணத்தைக் கைவிட்டு புகலிடத் தேசத்திலேயே தங்கியுள்ளனர். கதைநாயகன் தமிழினதும் அவனது மனைவி சுபாவும் மூத்த மகள் இரவுநேர டிஸ்கோக்கு போய் வருகிறாள். தமிழும் மனைவி சுபாவும் தங்கள் மகள் மேற்கத்திய கலாசாரத்தின் ஆதிக்கப் போரில் கரைந்து விடுவாளோ என்று கவலைப்படுகிறார்கள். வாழ்க்கைப் போர் தொடர்கிறது.

"3014" ஒரு நாட்டின் உச்ச அதிகாரத்தில் வீற்றிருக்கும் ஒரு பேரினம், அத்தேசத்தில் பன்னெடுங்காலமாய் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இன்னோர் சிறுபான்மை இனத்தை ஒடுக்க, அதன் மொழி, சமயம், கலாசாரம் முதலியவற்றை அமுக்கி ஆளுகின்ற காலப்பகுதியில் சிறுபான்மை இனத்தின் அடையாளங்கள் பல புதையுண்டு போகின்றன. இவ்வரலாற்று உண்மையை "3014" என்ற புனைவு முகங்களில் அறைந்தால்

போல் கூறுகிறது. இக்கதையின் காலம், இன்றிலிருந்து ஆயிரம் வருடங்கள் முன் நகர்ந்து இயங்குகின்றது.

ஆண்டு 3014. யாழ்ப்பாணத்தில் புத்த பிக்குகள் வதியும் விகாரை. வைகாசி விசாகத் திருநாள் நெருங்கிக் கொண்டு இருக்கின்றது. சிங்களப் பக்தர்களும், உலகத்தைச் சுற்றும் சுற்றுலாப் பிரயாணிகளும் வந்த வண்ணமிருக்கின்றார்கள். விகாரைக்கு மேற்குத் திசையில் பெரிய புத்தர் சிலையை தியான நிலையில் நிறுவ ஆயத்தங்கள் செய்யப்படுகின்றன.

சிறுகதையின் பாத்திரங்களாக வருபவர்களில் விகாரையின் வீதியைக் கூட்டும் சிங்களக் கிழவி குணாவதி, வெளிநாட்டில் இருந்து வந்திருக்கும் அகழ்வு ஆராய்ச்சி செய்யும் இளைஞன், சில தினங்களாக விகாரையைச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சிக்குமுடிச் சாமியார். இவர்களின் மூலமாக இயங்கும் சிறுகதையில் விசாகத் திருநாளுக்கு மூன்று நாட்களுக்கு முன்பாக அரசமரத்திற்கு நாற்பது மீற்றர் தூரத்தில் புத்தபிக்குகளின் எதிர்ப்பையும் பொருட்படுத்தாது அமைய இருக்கும் புத்த சிலையின் பெருவிரலுக்குக் கீழே தோண்டப்படுகிறது. அங்கே ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பு வணங்கிய ஒரு தெய்வச் சிலை புதைக்கப்பட்டு இருக்கிறது. இது சிறுபான்மை இனத்தின் கடவுளரின் அடையாளம் மட்டுமில்லை. சிறுபான்மை இனத்தினதுமே.

(5)

மற்றைய மூன்று கதைகள்:

“சுனாமி 2014” வானொலி ஊடகம், தொலைக்காட்சி ஊடகம் ஆகியன வெகுஜன மக்களிடம் பேரளவில் சென்றடைய பல தசாப்த ஆண்டுகள் சென்றடைந்தன. ஆனால் புதிய சமூக ஊடகம் தோன்றிய ஒரு சில ஆண்டுகளிலேயே அது உலகின் அனேக கோடி மக்களிடம் எளிதில் சென்றடைந்து விட்டது. ஸ்மாட் போன், ஐபோன், மடிக்கணினி முதலியவற்றின் வாயிலாக இணையத்

திரைகளில் இன்றைய ஆண், பெண் இருபாலரிடமும் பல மணித்தியாலங்கள் நீடிக்கும் சற் அரட்டைகள், ஒரு வகை கிரேஸி ஃபேசனாகத் தலைவிரித்தாடுகின்றன. இவற்றால் நன்மைகளை விடப் பொல்லாங்குகளே அதிகம்.

"சுனாமி 2014" எனத் தலைப்புக் கொண்ட இச்சிறுகதை, இந்து மகாசமுத்திரத்தில் உண்மையான ஆழிப்பேரலை ஒன்று பிரவாகமெடுத்த பத்து வருடங்களுக்குப் பின்னர் எழுதப்படுகிறது. முப்பத்தைந்து வயதுடைய ஒரு குடும்பஸ்தரின் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் நவீன இன்ரநெற் காதல், அந்தக் கடல் சுனாமி போல ஓர் அனர்த்தத்தை வீசிச் செல்வதை நகைச்சுவை மிளிரவும் வேதனையுடனும் எடுத்துக் கூறுகிறது.

"அழுக்கு" இந்தக் கதைப்படைப்பின் கதை சொல்லி தான் பிறந்து வளர்ந்த சிலோன் நல்லூருக்கு ஐரோப்பிய புகலிட நகரில் இருந்து முப்பது வருடங்கள் கழித்து அந்நிய மண்ணில் பிறந்து வளர்ந்திருக்கும் தம் பிள்ளைகளை அழைத்துக் கொண்டு அவர்களுக்கு அவர் தம் பாட்டா பாட்டிமாரின் மண்வேர்களைக் காட்ட வருகின்றார். கதையாளர் அங்கு தாம் சிறுவயதில் பார்த்துப் பழகிய பலரைக் காணாது கவலையுறுகின்றார். அவர்கள் இயற்கை மரணம் அடைந்தும், போரினால் இடம் பெயர்ந்தும் மற்றைய பிரதேசங்களுக்கும் போயிருக்கின்றனர்.

"அழுக்கு" என்ற கதைத்தலைப்பு வாசகர்களுக்கு இரு பொருள்களில் துலக்கப்படுகிறது. ஓர் ஆண் தன் மனைவிக்கு இழைக்கும் உடல் துரோக அழுக்கு, கதை சொல்லியின் மாமா மலையகத் தோட்டத்தில் கங்காணியாக வேலை செய்யும் பொழுது அங்கு கையெழுத்துப் போடத்தெரியாத இந்தியப் பெண்களைக் கறைப்படுத்துவதால் வெளிப்படுகிறது.

கதைசொல்பவர் தன் நண்பன் சிற்சபேசனின் நல்லூர் வீட்டில் தங்கியிருக்கும் பொழுது கலவரத்தினால் காரைநகரில் இருந்து நல்லூருக்கு இடம்பெயர்ந்துள்ள

பாட்டாளி ஜனங்களுள் சிலர் இவருடைய குடும்பத்தாரின் அழுக்கு உடைகளை நாள்தோறும் கொல்லைக் கிணற்று நீரில் சவுக்காரம் போட்டுத் துவைத்து அவ்வழுக்கைத் தோட்டத்துப் பாத்தியில் வெளியேற்றும் செய்கையால், கதைத்தலைப்பு வேறோர் அர்த்தத்தில் துலக்கம் பெறுகிறது.

"தாம்பத்தியம்": இந்த ஆக்கம் சென்ற தலைமுறையினர் தாம்பத்திய வாழ்க்கையைக் குறித்து வைத்திருந்த பார்வைக்கும், இன்றைய தலைமுறையினர் அது பற்றி வைத்திருக்கும் பார்வைக்கும் இடையேயுள்ள வேறுபாட்டைக் காட்டுகிறது.

டென்மார்க்கில் பிறந்து வளர்ந்தவள் கயல்விழி. இலங்கை யிலிருந்து டென்மார்க்குக்கு புலம் பெயர்ந்து வாழும் அவளுடைய பெற்றோர் தங்கள் வசதிக்கு ஏற்ப அவர்களைப் போல் டென்மார்க்கில் இருக்கும் ஒரு பையனை மாப்பிள்ளை யாகப் பார்க்கின்றனர். அதற்கு கயல்விழி முன்பின் தெரியாத அவனுக்கும் தனக்கும் கல்வியில் பெரிய ஏற்றத் தாழ்வு இருக்கிறது எனக் காரணம் சொல்லி மறுக்கின்றாள்.

இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைப்பதற்கு கயல் விழியின் பாட்டி சிவபாக்கியத்தை இலங்கையில் இருந்து வரவழைக்கின்றனர்.

சிவபாக்கியப் பாட்டி தன் கணவர் சுந்தரலிங்கத்திடம் அடைக்கலமாக வந்த பின்னர், எட்டுப் பிள்ளைகளைப் பெற்று வளர்த்து, தனது தாம்பத்திய வாழ்வை அதன் வழியிலேயே ஏற்றுக் கொண்ட இடம் மிக சுவாரஸ்யமானது.

கயல்விழியின் பெற்றார் மற்றும் சிவபாக்கியம் பாட்டி அடைவது வெற்றியா தோல்வியா என்பதைக் கதை முடிவு சொல்லுகிறது.

(6)

ஜீவகுமாரனின் எழுத்துகளின் தனித்தன்மைகள் சில:

"காக்க... காக்க... " என்ற படைப்பில் கதாசிரியர் ஜீவகுமாரன் கேலித் தொனி, தொகுத்தல், உத்தி, சமூக

வர்ணனை முதலியவற்றைப் பாவித்து இருக்கின்றார். "டென்மார்க்கில் வெளியே சிரித்துக் கொண்டும் கைகளைக் குலுக்கிக் கொண்டும் கால்களை வாரி விட்டுக் கொண்டும் இருக்கின்றார்கள்" என்று கேலியாகத் தொனிக்கும் வரிகளில் மனிதக் கரவு ஒளிந்திருக்கின்றது.

எங்கெங்கோ, எந்தெந்தப் பொழுதிலோ தான் பார்த்து ரசித்த காட்சிகளை ஒன்றைச் சேர்த்து அவற்றைச் சுருக்கித் தரும் தொகுத்தல் உத்தியில் கதை சொல்லியாகத் தன் பார்வையில் பல விடயங்களைச் சொல்லுகின்றார். "இலங்கை வீடுகளில் அவ்வப்போது நடைபெறும் அங்கு நடைபெறும் அக்கம் பக்கத்து வேலிச்சண்டைகள் வீதியில் நிகழும் குடிகாரர்களின் இழுபறிகள், சந்தைகளில் ஒலிக்கும் காய்கறி விற்பனையாளர்களின் தூஷணப் பேச்சுகள், கடற்கரையில் கூவப்படும் மீன் ஏலங்கள் என வெளிப்புறக் காட்சிகளை வேடிக்கை பார்ப்பதில் எனக்கு அலாதிப் பிரியம்" என்ற அழகிய சித்திரிப்பைக் கூறலாம்.

புலம்பெயர்ந்த இலங்கையருள் சிலர் பணவசதி கூடியவர்களாய் சமூகத்தில் உயர்ந்து ஆடம்பரப் போக்கில் திளைக்கின்றனர். இவர்களைப் பற்றி ஆசிரியர் தம் கதையில் இவர்கள் டெனிஷ்காரர்களை விட பெரிய கார்களும், விலைமிக்க உல்லாசப் படகுகளும் வைத்திருக்கின்றார்கள். இவர்கள் வீட்டு ஷெல்புகளில் விதம் விதமான உயர்தர மதுவகைகள் கொலுவீற்றிருக்கின்றன. இவர்களின் மனைவிமாருக்கு தொடக்கத்தில் கட்டப்பட்ட ஏழு பவுண் தாலிக்கொடிகள், இவர்களுடைய இருபத்தைந்தாவது திருமண வைபவங்களில் தாலிக் கொடியின் இருபக்கங்களிலும் பூட்டப்படும் பவுண் புரோச்சர்களுடன் இணைந்து இருபத்தைந்து பவுண் தாலிக்கொடிகளாக உருமாறி துணைவிமார் கழுத்துகளில் கனத்துத் தொங்குகின்றன", என வர்ணிக்கின்றார்.

(7)

'ஜேர்மனிய கரப்பான் பூச்சிகள்' என்னும் நூலில் இடம் பெற்றுள்ள பதினைந்து சிறுகதைகளையும் ஒன்றுசேரக் காணுமிடத்து, அவை சிறிய பகுதிகள், சிறு அத்தியாயங்கள், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இடங்கள், குறிப்பிட்ட காலகட்டம் எனப் பிரிக்கப்பட்டு எழுதப்பட்டுள்ளமை தெரியவரும். கதைக்காட்சிகள் நிகழ்வதற்கு, அவற்றிற்குரிய நிலவெளியும் காலப் பொழுதும் இன்றியமையாதவை என்று வலியுறுத்தும் தொல்காப்பிய நெறியை ஜீவகுமாரன் கடைப்பிடித்து இருப்பதால், அம்மாதிரியான பகுதிப் பிரிப்புகள் அவசிய மாகின்றன.

இலங்கை, தமிழகம், டென்மார்க் முதலிய நாடுகளே எல்லாக் கதைகளிலும் பிரதானமாக வருகின்றன. அத்தேசங்களின் இடங்களை நாம் பெயர்கொண்டு பார்க்கும் பட்சத்தில், அவையே கதைகள் நிகழும் களங்களாக, அமைந்திருப்பதை உணரமுடியும்.

இலங்கையில் கொழும்பு, கண்டி, மாதகல், ஹட்டன், விசுவமடு, தாண்டிக்குளம், முருகண்டி, ஆனையிறவு, நயினாதீவு, காரைநகர், முல்லைத்தீவு, திருகோணமலை, கதிர்காமம், நல்லூர், கிளிநொச்சி, முள்ளிவாய்க்கால் என்றும், தமிழகத்தில் சென்னை, திருச்சி, மதுரை என்றும், மேலைநாடுகளுக்கு கனடாவின் வன்கூவர், அமெரிக்காவின் நியூயோர்க் மற்றும் டென்மார்க் ஸ்கேன், கொப்பனேகன் என்றும் இவ்விடங்கள் சிறுகதைகளில் ஆளப்படுகின்றன.

படைப்புகளின் உரையாடல்களை இலங்கையர்களே நிறையக் கதைப்பதால், இலங்கையில் புழங்கும் தமிழ்ச் சொற்களே பரவலாகக் கையாளப்படுகின்றன. ஓர் உதாரணப்பட்டியலுக்கு பார்ப்போமாயின் யன்னல்கரை (ஜன்னல் ஓரம்), காவிக்கொண்டு (தூக்கிக்கொண்டு), கனக்க (நிறைய), கதிரை (நாற்காலி), துடக்கு (தீட்டு),

தேசிக்காய் (எலுமிச்சை), நாரி (இடுப்பு), விசர் (வெறி), புதினம் பார்த்தல் (வேடிக்கை பார்த்தல்), பற்றை (புதர்), செட்டை (பறவையின் சிறகு அல்லது இறகு), கந்தோர் (அலுவலகம்), அலவாங்கு (கடப்பாரை) போன்ற சொற்களை அடையாளமிட்டுச் சொல்லலாம்.

பெரும்பாலான சிறுகதைகள், கதை சொல்லியால் தன்மைக் கூற்றுகளில் நவிலப்படுகின்றன. கதைசொல்லிகளில் சிலருக்குத் தவிர பலருக்கு கதாசிரியர் பாத்திரப் பெயர்களைச் சூட்டவில்லை. கதையாளர்கள் யாவருமே, ஜீவகுமாரனின் நினைவுகளில், கற்பனை செய்யப்பட்ட காட்சிகளில் சிந்திக்கப்பட்ட கருத்துகளிலேயே உருவாக்கப் பெற்றவர்கள் என்பதுதான், இந்தப் பெயரிடப்படாமைக்குக் காரணம்.

கதைகளின் காலப்பொழுதுகள் பதினைந்து ஆண்டுகளில் இருந்து முப்பத்தைந்து வருடங்கள்வரை வியாபித்துள்ளன. இலங்கையில் பிறந்து வளர்ந்த கதைசொல்லியின் இளமை ஞாபகங்களும், அக்கரைநாடுகளிலிருந்து இலங்கையின் அரசியல் நகர்வுகளை மத்திய வயதில் இருக்கும் இவர்கள் கணித்து உருவாக்கிக் கொள்ளும் கருத்துகளும், புலம்பெயர் நாடுகளில் குறிப்பாக டென்மார்க்கில் தஞ்சம் புகுந்திருக்கும் இலங்கையரும், அவர்களுக்கு அம்மண்ணிலேயே பிறந்து வளர்ந்திருக்கும் இளம் தலைமுறையினரும் வாழ்கின்ற குடும்ப, சமூக, தேசிய வாழ்க்கைகள் பற்றி ஐம்பது சொச்சம் வயதுடைய கதை சொல்லிகள் உதிர்க்கும் சிந்தனைகளுமே இந்த முப்பது வருடகாலப் பொழுதுகளில் நிறைகொள்கின்றன.

ஜீவகுமாரனின் கதைகளில் சமூக வர்ணனை, தொகுத்தல் உத்தி, கேலித் தொனி, அழுத்தம் கொடுப்பதற்காக சில வரிகள் மீண்டும் மீண்டும் இடம்பெற்றுள்ளன என்பதை நாம் ஏற்கனவே கண்டுள்ளோம்.

ஜீவகுமாரனின் எண்ணங்கள் உணர்வுபூர்வமாக இருப்பதோடு அவை அறிவார்ந்தும் இயங்குகின்றன.

அவையும்கூட நடுவுநிலையில் தடம் பதிக்கின்றன. அதனால் தான் சொல்முறை மற்றும் உத்திகளால் கலைவடிவங்கள் பெற்றிருக்கும் இவருடைய சிறுகதைகள் கருத்தாழம் மிக்கவையாகவும் உருவாகியுள்ளன. இவ்வகை விவேக அணுகு முறையால், "டென்மார்க்" பிரிவுப் புகலிடப் படைப்பிலக்கியத்தில், புனைகதைஞர் ஜீவகுமாரன் ஓர் இலக்கியப் பேராண்மையாக வடிவெடுப்பார் என்பது என் துணிபு.

(8)

இருபதாம் நூற்றாண்டின் அறுபதுகளிலே, இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம், மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம், சிங்கப்பூர்த் தமிழ் இலக்கியம் ஆகிய மூன்று நாட்டு இலக்கியங்களை வெளிநாடுகள் தந்த தமிழ் இலக்கியம், அயலகத் தமிழ் இலக்கியம் என்றெல்லாம் பெயரிட்டு தமிழ்நாட்டு இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர்கள் எழுதி வந்தனர்.

இலங்கையில் எண்பதுகளின் தொடக்கத்தில், சிங்களவர் - தமிழர் இன மோதல்கள் காரணமாக விடுதலைப் போர் வெடித்து, ஏறத்தாழ முப்பது வருடங்கள்வரை அது அக்கினி ஜுவாலையாக எரிந்து கொண்டிருந்த பொழுது, மொழித்தேசியம், இனத் தேசியம், தனித் தமிழ் தேசம் எனக் கருத்துத் தாக்கங்கள் வலுப்பெற்றன. ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இலங்கை மண்ணிலே வேரூன்றி வாழும் ஈழத்தமிழ் மக்கள், தாங்கள் பன்னெடுங்காலமாய் வளர்த்தெடுத்த இலக்கியத்தையும், ஈழத் தாயகத் தமிழ் இலக்கியமாகப் பேணிப் போற்றுவர் ஆயினர்.

புத்தாயிரம் காலத்தில், ஈழத்தின் புலம்பெயர் இலக்கியம், ஈழத்தாயகத் தமிழ் இலக்கியத்தின் நீட்சியாக, தாயகம் கடந்த தமிழ் இலக்கியமாக கருதப்படலாயிற்று. இது போர் விளைவு இலக்கியம் எனவும், புகலிட இலக்கியம் எனவும்,

மேலைத் தேசங்களில் அலைந்து திரியும் ஆறாம் திணை இலக்கியம் எனவும் மகுடங்கள் பெற்றன.

(9)

தாயகங்கள் கடந்த தமிழ் இலக்கியமும் ஜீவகுமாரனின் கதைச் செல்வமும்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இருந்து ரப்பர் தோட்டங்களுக்கு ஒப்பந்தக் கூலிகளாக, கட்டிட கட்டுமானக் வேலைக்காரர்களாக, றெயில்வே போக்குவரத்து ஊழியர்களாக காலனி அரசாங்கத்திற்குச் சேவையாளர்களாக பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்கள் தங்கள் ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்த இந்தியா, இலங்கை போன்ற நாடுகளில் இருந்து, மிகுதியான தமிழர்களைக் குறைந்த ஊதியத்திற்கு மலாயா, சிங்கப்பூர் போன்ற நாடுகளுக்குக் கொண்டு சென்றனர். தாயகம் விட்டுப் புலம் பெயர்ந்த இம்மக்களுள் சிலர், பஞ்சம் பிழைக்க வந்த சில இடங்களில் இலக்கியம் சமைக்கலாயினர். தொடக்க கால மலேசிய, சிங்கப்பூர்த் தமிழ் இலக்கிய வரலாறுகளில், யாழ்ப்பாணம் வண்ணைநகர் சி. ந. சதாசிவப் பண்டிதர், யாழ்ப்பாணம் வல்லையம்பதி வே. சின்னையாப் பிள்ளை போன்ற இலங்கையரின் பங்களிப்புகள் கணிசமான அளவு இடம்பெற்றுள்ளன.

ஒரு நூற்றாண்டைத் தாண்டிய மலேசிய, சிங்கப்பூர் இலக்கியங்களும், முப்பது வருடங்களைக் கடந்து நிற்கும் ஈழப் புலம்பெயர் இலக்கியங்களும், தாயகம் கடந்து தமிழ் இலக்கியங்களாக இன்றைய ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றார்கள்.

தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்தின் அயலகக் கல்விப் புலமும், சென்னை உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தின் அண்மைய அயலகத் தமிழ்ப் புலமும், தாயகம் கடந்த தமிழ் இலக்கியங்களைப் பற்றிய பட்ட ஆய்வுகளையும், கருத்தரங்குகளையும் நடாத்தி வருகின்றன.

2011ல் சிங்கப்பூர் குடியரசில் சிங்கப்பூர் தமிழ் எழுத்தாள கழகம் கூட்டுவித்த உலகத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் மகாநாடும், தாயகம் கடந்த தமிழ் இலக்கியங்களின் பல்வேறு ஆய்வுக் கட்டுரைகளைப் படிக்கச் செய்து, பங்கேற்ற பேராளர்களுடன் கலந்துரையாடல்கள் நடாத்தின.

(10)

இன்றைய நிலையில் உலகத் தமிழ் இலக்கியம் என்னும் பரந்துபட்ட கருத்தியல் மலர்ந்துள்ளது. தமிழ்நாட்டுக்கு அப்பால் ஆரோக்கியமாக செழித்துக் கொண்டிருக்கும் தாயகங்கள் கடந்த தமிழ் இலக்கியங்கள் எதிர்காலத்தில் வாசகர்கள், ஆய்வாளர்கள் மத்தியில் கூடுதல் பெறுமதியையும் கவனத்தையும் சம்பாதிக்கும் என்று நம்பலாம். அப்போது டென்மார்க்கில் வாழும் வி. ஜீவகுமாரனின் கதைச் செல்வமும் அதிக மதிப்பைப் பெறும் என்பது என் நம்பிக்கை.

சிறுகதையில் எழுத்து ஊழியம் புரிந்து கொண்டிருக்கும் வி. ஜீவகுமாரன், கதைப்புலத்தில் மேலும் மேலும் பிரகாசிப்பதற்கு என் நெஞ்சம் நிறைந்த வாழ்த்துகள்.

சிங்கப்பூர்
08-11-2014

ஜீவகுமாரன் கதைகளுக்குரிய என்னுரை என்பதைவிட ஜீவகுமாரனின் பதிவுகளுக்கான என்னுரை என்பதே மிகப் பொருத்தமாய் இருக்கும் என நினைக்கின்றேன்.

சிறுகதை என்ற வடிவத்தினூடான எனது பதிவுகள் என்பது ஆத்திசூடி, கொன்றை வேந்தன் போன்று நல்வழி காட்டும் கதைகளை எழுதுவது... அல்லது சமூக சீர்திருத்தங்களுக்கான எழுத்துகளே என் எழுத்துகள் என என்றுமே நான் நினைத்ததில்லை. இவைகள் எங்களிடம் ஆயிரக் கணக்கில் உண்டு.

பதிலாக, தூக்கத்தில் இருக்கும் ஒருவனின் நகக் கண்களுக்குள் ஒரு குண்டூசியால் குற்றும் பொழுது ஏற்படும் வலிபோல... பனி கொட்டும் பொழுது வீசும் காற்று பனித்துகள்களை காதினுள் விசிறியடிக்கும்போது ஏற்படுத்தும் தலை உதறல் போல.. என்னைச் சுற்றியுள்ள - நான் சார்ந்துள்ள சமூகம் எனக்குத் தரும் வலிகள் அல்லது சமூக நலிவுகள் அல்லது சமூகப் பிறழ்வுகள் எனது பதிவுகள் ஆகின்றன.

இவற்றைப் பதிவு செய்ய வேண்டும் என்று விரும்பும் பொழுது சிலருக்குக் கவிதை, சிலருக்குப் பத்தி எழுத்துகள், சிலருக்கு கட்டுரைகள் என்பது போல எனக்குச் சிறுகதை என்ற தளம் இலகுவாக அமைந்து விட்டது.

அதில் நான் பரீட்சார்த்தமாக மேற்கொண்ட பல முயற்சிகளுக்கு களம் அமைத்துத் தந்து ஆதரவு அளித்து என்னை வளர்த்தது ஞானம் மாத இதழும் அதன் வாசகர்களும்தான் என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி.

போட்டிகளில் பங்கு பற்றாமலேயே இடைக்கிடையே எனக்குக் கிடைக்கும் சில பரிசுகள், அங்கீகாரங்கள் எனக்கு விற்றமின் மாத்திரைகள் போல அமைகின்றன. குறிப்பாக இலங்கையில் "தகவம்" அமைப்பினரின் அங்கீகாரம்.

பரிசுகள் என்பது கூட அந்த விநாடி மகிழ்ச்சி மட்டுமே. ஆனால் அவை என்னை இன்னும் இன்னும் நல்ல கதைகள் எழுத ஊக்குவித்துக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதுதான் உண்மை.

ஞானம் மாத இதழில் முதலாவதாக நான் எழுதிய "மெயில் லோஞ்சு" என்ற சிறுகதைக்கும் மிக அண்மையில் எழுதிய "காக்க...காக்க..."க்கும் உள்ள வளர்ச்சியை அல்லது மாற்றத்தை என்னால் அவதானிக்க முடிகிறது.

"மெயில் லோஞ்சு" ஞானத்தினால் புறக்கணிக்கப் பட்டிருந்தால் சிலவேளை "காக்க...காக்க..." தோன்றியி ருக்காமலே போயிருக்கலாம். அந்த வகையில் என்றென்றும் ஞானம் குடும்பத்தினருக்கு நான் நன்றியுடையவன் ஆவேன்.

அவர்களே எனது கதைகளைத் தொகுத்துத் தங்கள் வெளியீடாகக் கொண்டு வருவது, ஒரு பிள்ளை ஒவ்வோர் காலகட்டத்திலும் தானே செய்த விளையாட்டுச் சாமான்களை அல்லது சித்திரங்களைப் பெற்றோர்கள் சேர்த்து வைத்து, தங்களின் பிள்ளைக்கு தாங்களாகவே பிறந்தநாள் கொண்டாடுவது போன்ற மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

திரு. இராம. கண்ணபிரான் - சிங்கப்பூரின் மூத்த எழுத்தாளர் - ஓய்வு பெற்ற பள்ளி ஆசிரியர். ஒவ்வோர் வருடமும் நான் சிங்கப்பூருக்குப் போகும் பொழுது, "நான்

உங்க வீட்டுக்கு வருகிறேன்" என்று சொன்னாலும்கூட என்னை அலைக்கழிக்காமல் தானே என்னிருப்பிடம் தேடி வந்து உரையாடுவார். வரும் முன் ஞானத்தில் வெளியாகிய எனது சில கதைகளைப் படித்துவிட்டு வந்து அது பற்றிச் சிலாகிப்பார். இந்த நூலுக்கு அணிந்துரை எழுதவேண்டும் என நினைத்த பொழுது என் கண்முன் தோன்றியவர் அவர்தான். என் அன்பின் நிமித்தம் பல இலக்கியப் பணிகளுக்கிடையே நல்லதொரு அணிந்துரையைத் தந்திருக்கின்றார். இதற்காக அவர் படித்த உசாத்துணை நூல்களின் பட்டியலைச் சொன்ன பொழுது பிரமித்து விட்டேன். அவர் இதுவரை மொத்தம் 17 நூல்களுக்கு அணிந்துரையளித்துள்ளார். இதில் முதல் 16ம் மலேசியா சிங்கப்பூர் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளுக்கு அவர் எழுதியவை. 17ஆவது அணிந்துரை முதன்முதலாக ஓர் இலங்கை எழுத்தாளரின் படைப்பைச் சிறப்புச்செய்வது பற்றி மனம் மிகமகிழ்கின்றது. அந்தப் பெருமகனின் ஆசீர்வாதத்திற்கு என்றென்றும் என் நன்றிகள்.

சௌந்தர் - சிவா அண்ணை. இந்த இருவரும் டென்மார்க்கிற்கு நாம் வந்த காலத்தில் டெனிஷ் அகதிகள் சங்கத்தின் ஆதரவில் கையெழுத்துப் பிரதியாய் வந்த "குயிலோசை" என்ற சஞ்சிகையில் என்னுடன் இணைந்தவர்கள். இதில் சிவா அண்ணை சிலகாலம் முன்பாக எங்களை விட்டுப் பிரிந்துவிட்டார். சௌந்தர் எனக்கு வயதில் மிக இளையவர். பல வருடங்களுக்கு முன்பாக இங்கிலாந்திற்குச் சென்றுவிட்டார். தொடர்புகளும் இல்லாமல் போய் விட்டது. வழமையான எனது கதைகளுக்கு ஓவியம் வரையும் சிவா கௌதமனும் இலங்கையில் இயற்கை மரணம் எய்தி விட்டதால் எவர் ஓவியம் வரைவது என்று நினைத்த பொழுது சௌந்தரின் முகம் வந்து போகும். இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னால் திடீரென ஒருநாள் கணினியின் வலது கீழ்ப்புற மூலை கண் சிமிட்டியது. என்னால் நம்ப முடியவில்லை. சுமார் 16 வருடங்கள் இல்லாமல் இருந்த இடைவெளியை இந்தத் தொகுப்பின் 15 கதைகளில் நிரப்பியிருக்கின்றார். நன்றியடா சௌந்தர்!

கலாநிதி ஜீவகுமாரன் - எனது சிறுகதைகளின் முதல் வாசகியும் எழுத்துப் பிழைகள் திருத்தித் தருபவரும் எனது கதைகள் மீது ஆரோக்கியமான விமர்சனங்களை முன் வைப்பவருமான எனது மனைவிக்கும் நன்றி சொல்ல இந்தப் பக்கத்தில் இரண்டு வரிகளாவது ஒதுக்காவிட்டால் நான் நன்றி மறந்தவர்கள் பட்டியலில் இடம் பெறுவது மட்டுமன்றி பெண் எழுத்தாள மனைவிகளை அமுக்கும் ஆண் எழுத்தாளர்கள் பட்டியலில் சேர்ந்து விடுவேன். நன்றி கலா!

மேலாக என்றும் நான் நம்புகின்ற என்னை மீறிய ஏதோ ஒரு இயற்கையின் சக்தி (இதனையே இறைவன் என்கின்றோம்) என்னைத் தொடர்ந்து சொல்லுக்கும் எழுத்துக்கும வாழ்வுக்கும் இடைவெளி இல்லாது வாழவும் எழுதவும் வைக்க வேண்டும் என வேண்டி மீண்டும் ஞானம் குடும்பத்தினருக்கும் திரு. இராம கண்ணபிரான் அவர்களுக்கும் சௌந்தருக்கும் கலாநிதி ஜீவகுமாருக்கும் வாசகர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

- நினைவு நல்லது வேண்டும் -

வி.ஜீவகுமாரன்

05-06-2014

V. Jeevakuamaran
Havevang 28, 2 TV. 4300 Holbæk, Denmark.
tlf.: 0045 – 59 46 45 47, 0045 – 28 77 45 47
www.jeevakumaran.com
https://www.facebook.com/jeeva.kumaran.18

உள்ளே...

ரணம்	01
மாங்கல்யம் தந்துதானே	15
ஜேர்மனிய கரப்பான் பூச்சிகள்	28
நாணயம்	40
அழுக்கு	52
பிள்ளை பிடிகாரரும் பணக்கார அகதிகளும்	66
3014	81
நானும் எனது மரணமும்	97
போர்	111
தாம்பத்தியம்	126
சுனாமி 2014	135
தேவதூதர்கள்	155
இது இவர்களின் கதை	172
இடைவெளி	195
காக்க... காக்க...	215

ரணம்

என் மனைவி மாமிசம் ஏதும் சாப்பிடுவதே யில்லை.

இலங்கையில் இருக்கும் வரை மாட்டிறைச்சியைத் தவிர அனைத்து இறைச்சி வகைகளையும் நான் சாப்பிட்டிருக்கின்றேன். . .

இல்லை! - அது தவறு... பள்ளிக்குச் செல்லும் காலத்தில் களவாக ஒருநாள் சக மாணவர்களுடன் படத்திற்குப் போய்விட்டு வரும் பொழுது ஐந்துலாம்படிச் சந்தியில் உள்ள சாப்பாட்டுக் கடையில் கொத்து ரொட்டி சாப்பிட்டேன் என்பது ஞாபகம் இருக்கிறது.

சாப்பிட்டபிறகுதான் தெரிந்தது – அதில் மாட்டிறைச்சி கலக்கப்பட்டிருந்தது என்று.

கையை வாய்க்குள் விட்டு வாந்தியா எடுக்க முடியும்? ஆனால் அதன் ருசி நன்றாகத்தான் இருந்தது என்பது இப்பொழுதும் எனக்கு ஞாபகம்.

அதற்காக அதனைத் தேடிப் பின்பு போகவில்லை – போகவிருப்பம் இருந்தாலும் மாட்டிறைச்சி சாப்பிட்டால் பாவம் கிடைக்கும் என்று அம்மாவும் அம்மம்மாவும் சின்னனில் இருந்து சொல்லிக் கொண்டிருந்தது இப்பவும் எனக்குள் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது.

○ ○ ○

வெள்ளிக்கிழமை தவிர எங்கள் வீட்டில் எப்பொழுதும் மீன் இருக்கும். காலநிலைக்கும் காலத்திற்கும் ஏற்றவாறு எந்த மீன்கள் மலிவோ அதுவே அதிகமாக எங்கள் வீட்டுச் சட்டிக்குள் வரும். பொதுவாக மாதச்சம்பளத்தில் வண்டியோட்டும் குடும்பங்களின் நிலையும் இதுதான்.

எனக்கு நல்ல ஞாபகம் இருக்கின்றது – மழைகாலம் என்றால் ஒட்டி ஓராவும், மாசி மாதத்தில் முரல் காலம் என்றால் முரல்புட்டும் எங்கள் வீட்டில் எப்பொழுதும் இருக்கும்.

எதுவுமே இல்லாவிட்டாலும் இறால் எல்லாக் கறிகளுக்கும் கொஞ்சமாகவோ அன்றி அதிகமாகவோ போடப்பட்டிருக்கும். தவிரவும் வெந்தயக் குழம்பாக. . . சொதியாக. . . சின்ன வெங்காயத்துடன் சேர்த்துப் பொரித்த பொரியலாக. . .

இதில் இறாலுக்கு மட்டும் ஒரு விசேடம் உண்டு. முதல்நாளோ. . . அன்றி அதிகாலையில் பிடிக்கப்பட்டிருந்தாலும் பொதுவாகப் பத்துமணிக்கு சந்தை கூடும்பொழுதும் அதில் பல இறப்பதில்லை. அம்மா, அல்லது அம்மம்மா அதன் தோலை நீக்கமுதல் அவற்றைச் சட்டிக்குள் போட்டு சுடுநீரை

ஊற்றும் பொழுது அவை ஒருதரம் துள்ளிவிட்டு அடங்கிப் போகும்.

பாவங்களாய்த்தான் இருக்கும். ஆனால் அந்தப் பரிதாப உணர்ச்சியும் கண்களால் பார்ப்பதோடு செத்துப் போகும். இறால் பொரியலை கடைசியாகச் சாப்பிடும் பொழுது அது ஒன்றும் கண்ணுக்கு முன் வருவதில்லை.

○ ○ ○

ஆனால் டென்மார்க்கிற்கு வந்த பின்பு கடற்கரையில் விற்ற கல்லுப் போன்ற ஒரு மீனை குசினித் தொட்டியில் போட்டு விட்டு அதனைக் கழுவுவதற்காக கொஞ்சம் சுடுநீரைத் திறந்து விட்ட பொழுது அவை இறக்காமல் இருந்ததனால் அவை துள்ளிப் பாய்ந்து நிலத்தில் விழுந்து துடித்ததும்.... சியாமளா பயந்து சத்தம் போட்டுக் கொண்டு மாடிப்படியில் ஓடியதும்... நான் மீன்களைப் பிடித்து உடனே ஐஸ் பெட்டியில் போட்டு அவற்றை விறைக்க வைத்து சாக்கொண்டதும்... பின் ஒரு கிழமையாக சியாமளா என்னுடன் கதைக்காமல் ஒரு கொலைபாதகனைப் பார்த்துக் கொண்டு திரிந்தது போல நடந்து கொண்டமையும்... எனக்கு நல்ல ஞாபகம் இருக்கிறது.

அப்பொழுது அவள் நாலுமாதக் கர்ப்பம் வேறு.

மாமிசம் என்றாலே என்ன என்று தெரியாமல் வளர்ந்த அவளுக்கு அன்று நான் செய்தது பெரிய உயிர்க்கொலை தான்.

எனக்கு நல்ல ஞாபகம் இருக்கு!

எங்கள் வீட்டில் கோழி சமைக்கப்படும் நாட்களில் கோழி உரிப்பதற்கு என்று ஒரு வயோதிபர் வருவார். அவருக்கு கோழி உரிப்பதற்கான காசு ஒரு போத்தல் கள்ளிற்கான காசுதான்.

இலங்கையின் பொருளாதாரத்திற்கு ஏற்ப கள்ளின் விலை கூடிக்கொண்டு போகப் போக எங்கள் வீட்டில் கோழி உரிப்பதற்காக அவருக்கு கொடுக்கபட்ட காசும் கூடிக்கொண்டே வந்தது. கடைசியாக அவருக்கு 60 ரூபாய் வரை கொடுக்கப்பட்டதாக ஞாபகம்.

அவர் வீட்டிற்கு பின்னால் நின்ற கொய்யா மரத்தில் உருவுதடம் போட்டு கோழியின் கழுத்தை அதனுள் வைத்து தடத்தை இறுக்க அது தன் செட்டைகளை அடித்து, துடித்து இறக்கும்வரை நான் பின் வளவுக்குள் போகக்கூடாது என்பது அம்மாவின் கட்டளை.

ஆனாலும் பாவட்டைப் பற்றைக்குப் பின்னால் ஒளிந்து நின்று பார்த்தபடியால்தான் இப்போது அவை எப்படிச் சாகடிக்கப்பட்டன என என்னால் நினைவுகூர முடிகின்றது.

அப்பொழுதும் அடிக்கடி யோசிப்பேன், ஏன் இவற்றை வலி தெரியாமல் கொல்லக்கூடாது என?

அந்த நினைப்புகள் நினைப்பவற்றுடன் போய்விடும்.

மதியம் வந்தால் மணக்க மணக்க கோழிக்கறியும் புழுங்கல் அரிசிச் சோறும். . .

ஆனால் சென்னை, திருச்சி, மதுரை என நான் இந்தியாவில் அலைந்து திரிந்த காலத்தில் இந்தியச் சந்தைகளில் நாங்கள் கைகாட்டும் கோழிகளைப் பிடித்து. . . எடைபோட்டு. . . பின் மரக்குத்திகளில் வைத்து. . . ஓங்கிய கத்தியால் கழுத்தில் ஒரே போடாய் போடும்போது வலி குறைவாக இவைகள் இறக்கின்றனவே என்று எண்ணினாலும் அதனைப் பார்த்துக் கொண்டு பரிதவிக்கும் மற்றைய கோழிகளை நினைத்துப் பரிதாபப்படுவேன்.

அந்த நினைப்பும் அன்றைக்கு நன்கு எண்ணெய் வைத்து முழுகி நாட்டுச் சாராயத்துடன் அந்தக் கோழியைச் சாப்பிடும் பொழுது மறைந்து விடும்.

○ ○ ○

ஆனால் வாழ்க்கையில் இரண்டு தடவைகள் ஆடுகள் வெட்டப்பட்ட பொழுது அல்லது நெற்றிப் பொட்டில் வெடிவைத்துக் கொல்லப்பட்ட பொழுது பக்கத்தில் நின்ற அனுபவத்தில் அந்த இரண்டு தடவையும் நான் ஆட்டிறைச்சி சாப்பிடவில்லை என்பது உறுதி.

முதலாவது சென்னையில் படித்துக் கொண்டு இருக்கும் பொழுது!

புதுவருடத்துக்கு ஆடும் வெட்டி தண்ணியும் அடிப்பது என்பது ஏற்பாடு.

சுற்றிவர ஐயர்மார் வீடுகள்.

விசயம் வெளியில் தெரிந்தால் அடுத்தநாள் நாங்கள் வாடகை வீட்டில் இருந்து வெளியேற்றப்படுவோம் என்பது திண்ணம்.

எனவே குளியலறையில் வைத்து நடுச்சாமத்தில் கழுத்தை அறுத்து அதனைச் சாகடிப்பது என ஏற்பாடு. அப்படிச் செய்ய முதல் அது சத்தம் போடாமல் இருக்க அதன் வாயைத்துணியால் கட்டிவிடுவது என்று நானும் சேர்ந்து திட்டம் போட்டாலும், ஆட்டின் கழுத்தை அறுக்கும் பொழுது அந்த இடத்தில் நான் நிற்க மாட்டேன் என உறுதியாகச் சொல்லி விட்டேன்.

நடுநிசியாகும் வரை நித்திரை கொள்ளாமல் இருப்பதற்காக சீட்டாடிக் கொண்டு இருந்தோம். இடைக்கிடை சுற்றிவர உள்ள

வீடுகளில் உள்ளவர்கள் நித்திரைக்குப் போய்விட்டார்களா என நான்தான் அடிக்கடி போய்ப் பார்த்துக் கொண்டேன்.

ஊர் ஓரளவு அமைதியாகத் தூங்கிக் கொண்டு இருந்தது.

குளியலறை வாசலில் நின்ற தென்னை மரத்துடன் கட்டப்பட்டிருந்த ஆடு நிலத்தில் பரப்பப்பட்டிருந்த அளவுக்கு அதிகமான இலை குழைகளின் மீது தூங்கிக் கொண்டு இருந்தது.

அதற்கு இன்னமும் ஆயுள் அதிகூடியது இரண்டு மணித்தியாலங்கள்தான். . . நினைக்கப் பாவமாய் இருந்தது.

இரண்டு மணிநேரத்தில் இரண்டாவது ஆட்டம் சினிமா முடிந்து ஊர் முற்றாக அமைதியாகி விடும். அதன்பின் எல்லாம் திட்டமிட்டபடி நடக்கப் போகின்றது.

கரன் குளியலறைக்குள் கொண்டுபோய் ஆட்டின் வாயைக்கட்ட. . . சிவா முன்னங்கால்களை இழுத்துப் பிடித்திருக்க. . . றகு பின்னங்கால்களைப் பிடித்திருக்க. . . கருணாகரன் கழுத்தில் கத்தியால் ஓங்கிப் போடுவான் - இதுதான் திட்டம்.

மீண்டும் போய் சீட்டாட்டத்தில் கலந்து கொண்டேன். ஆனாலும் அன்று சீட்டாட்டத்தின்பொழுது அதிகமாகப் பிழை விட்டுக் கொண்டிருந்ததும் என் சக தோழன் என்னைப் பேசிக் கொண்டிருந்ததும் எனக்கு நல்ல ஞாபகம் இருக்கு.

றோட்டின் அமைதி குலைந்தது போலிருந்தது.

இரண்டாவது ஆட்டம் முடிந்து விட்டது போலும். . . உரத்த குரலில் கதைத்துக் கொண்டு போனார்கள். அது ஏதோ ஒரு பாரதிராஜாவின் படம் என்று நினைக்கின்றேன். இப்பொழுது ஞாபகம் இல்லை.

சைக்கிளில் போனவர்களை றோட்டோரத்தில் நின்ற நாய்கள் குலைத்துக் கொண்டு துரத்துவதும். . . சைக்கிளில் இருந்தபடியே ஒருவன் அதனைக் கெட்டவார்த்தையால் ஏசியபடி உதைத்து விட்டுப் போனதும். . . நாய் வலியால் குழறிக்கொண்டு எங்கள் வீட்டுக்கு பின்னால் ஓடிவந்ததும். . .பின் அது ஊளையிடத் தொடங்க ஊர் நாய்கள் எல்லாம் சேர்ந்து கொள்ள,

பின்னால் கட்டி நின்ற ஆடு ஆரவாரப்படத் தொடங்கியது.

"நாய்கள். . .நாய்கள். . .நன்றி கெட்ட நாய்கள். . .உந்த நாய்கள் எல்லாத்தையும் குழப்பப் போகுது" என நாய்களை நாய்கள் என கருணாகரன் திட்டிய பொழுது எனக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது.

ஆனாலும் ஆரவாரம் கொஞ்ச நேரத்தில் அடங்கி விட்டது.

இரவு மணி 1.30ஐ காட்டியது.

சரி மச்சான் எழும்புவம் என நால்வரும் எழுந்து கொண்டார்கள்.

தம் முயற்சியில் மனம் தளராத விக்கிரமாதித்தனாய் என்னை மீண்டும் ஒரு தரம் தம்முடன் சேரும்படி கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

நான் மறுத்து விட்டேன்.

"விடடா பயந்தாங் கொள்ளியை. . ." எனக் கரன் சொல்லிக் கொண்டு முன்னே போக மற்ற மூவரும் பின்னே போனார்கள்.

நான் என் அறைக்குள் போய்விட்டேன்.

அறைக்குள் போய் நிலத்தில் விரிக்கப்பட்டிருந்த பாயில் படுத்துக் கொண்டு நுளம்புகளின் தொல்லைகளுக்குப் பயந்து பெற்சீற்றால் தலை முதல் கால் வரை மூடிக் கொண்டு படுத்தாலும் என் நினைவு, எண்ணங்கள், காது அனைத்தும் வீட்டின் பின்புறமும் கறுத்த ஆட்டின் மேலும்தான்.

ஒரு ஐந்து நிமிடமாய் எந்தச் சத்தமும் இல்லை.

திடீரென "பா" என்ற ஆட்டின் அலறல் சத்தமும், "அம்மா" என்ற கரனின் சத்தமும் ஒன்றாகக் கேட்டது.

போர்வையை உதறிப் போட்டு எழுந்து ஓடினேன்.

குளியலறைக்குள் நால்வரும் அமளிப்பட்டு நின்றார்கள்.

ஆடு திமிறும் சத்தம் கேட்டது - கூடவே கரன் முனகுவதும் கேட்டது.

"திறவுங்கோடா கதவை – கரனுக்கு என்ன நடந்தது"

கதவு நீக்கலூடு சத்தம் போட்டன்.

"போடா. .ப....... " கெட்ட வார்த்தையால் என்னைத் திட்டினார்கள்.

நான் பெரிதுபடுத்தவில்லை.

"கரனுக்கு என்னடா நடந்தது" என்றவாறு கதவைத் தள்ளித் திறக்க முதலே ஆடு துடித்துக் கொண்டு வெளியே வந்து விழுந்தது.

கரனின் காலில் ரத்தம் வடிந்து கொண்டிருந்தது.

கருணாகரனும் சிவாவும் விழுந்த ஆடு ஓடாமல் இருக்க ஆட்டின் பின்னால் வந்து அதனை இழுத்துப் பிடித்தார்கள்.

ஆனால் அது அவர்களைத் திமிறிவிட்டு பக்கத்துப் பற்றையுள் மறைந்து விட்டது.

நான் போய் கரனைப் பிடித்துக் கொண்டு எனது சாரத்தினைக் கிழித்து அவன் கால்களுக்கு கட்டுப் போட்டேன்.

அவன் ஆட்டின் கால்களை இறுக்கமாக இழுத்துப் பிடிக்காததாலும், கருணாகரனுக்கு ஆட்டை வெட்டும் பொழுது கை நடுங்கியதாலும், மேலாக ஆடு திமிறியதாலும் அனைத்தும் தோல்வியில் முடிந்தது.

அன்றிரவு பற்றை முழுவதிலும் ஆட்டைத் தேடியும் கண்டு பிடிக்க முடியாவிட்டாலும் அதன் அலறல் சத்தம் இன்றும் எனக்குள் கேட்டுக் கொண்டு இருக்கிறது.

அடுத்தநாள் சுலைமான்பாயின் இறைச்சிக்கடையில் வேண்டிய ஆட்டு இறைச்சிக்கறியைக் கூட சாப்பிட என் மனம் ஏகவில்லை.

பின்நாளில் கரனின் மனைவி, “காலில் என்ன காயம்” எனக் கேட்டதும். . . கரன் “கட்டாய றெயினிங்கில் நடந்தது” என்று சொன்னதும். . . நாங்கள் நால்வரும் எங்களுக்குள் “ஓம். . .ஓம். .. அவர் கட்டாயம் றெயினிங் எடுத்திருக்க வேண்டும்” என எங்களுக்குள் சிரித்ததும் இப்பவும் அந்தக் கொடுமையான இரவின் இனிய பக்கமாக என்னுள் வந்து போகும்.

○ ○ ○

மற்றைய ஆட்டுச் சம்பவம் டென்மார்க்கில் நடந்தது.

எனது இரட்டைப் பெண் பிள்ளைகளின் ஐந்தாவது பிறந்தநாள் நெருங்கிக் கொண்டு இருந்தது.

மனைவி மிகப் பெரிதாகவே அதனை ஏற்பாடு செய்திருந்தாள்.

சுமார் 300 பேருக்குப் சொல்லியிருந்தாள்.

டெனிஸ்காரரின் கலியாண வீடு என்றாலும் சரி. . .செத்தவீடு என்றாலும் அதிகூடியது ஐம்பதில் இருந்து 75பேர்தான் வந்திருப்பார்கள். என்னுடன் வேலை செய்யும் சக ஊழியரின் மனைவியின் செத்தவீட்டிற்கு எண்ணி 8 பேர் வந்தது நல்ல ஞாபகம் இருக்கிறது. அது அவர்கள் உலகம்.

எனது வாழ்க்கை. . . எனது விருப்பம். . . என்பது அவர்கள்.

எங்கள் வாழ்க்கை. . . எங்கள் விருப்பங்கள். . . என்பது நாங்கள்.

வரவேற்ற 300 பேருக்கும் கடையில் ஆட்டிறைச்சி வேண்டுவதை விட ஊராடு வேண்டுவதே மலிவு என விமலநாதண்ணை சொல்ல அவரின் ஏற்பாட்டின்படி ஆட்டுக்கார ஜென்ஸிடம் தொலைபேசியிலேயே பேரம் பேசப்பட்டது.

அதன் பிரகாரம் தொடர்ந்து வந்த சனி அதிகாலை 4 மணி போல் ஜென்ஸின் வீட்டு மணியை அழுத்தினேன். என்னுடன் விமலநாதண்ணையும் வந்திருந்தார்.

ஜென்ஸ் எங்கள் இருவரையும் பின்னால் ஆடு மாடுகள் கட்டி நிற்கும் பெரிய மாலுக்கு அழைத்துப் போனான்.

ஒரே இருட்டு.

அவனின் டோச் லைற் வெளிச்சத்தில் பின்னால் சென்று கொண்டு இருந்தோம்.

எங்கள் காலடிச் சத்தம் கேட்டு ஆடு, மாடு, கோழிகள் எல்லாம் எழுந்து விட்டன.

குதிரை ஒன்றும் கனைத்தது.

இதுவும் இறைச்சிக்கா என ஜென்ஸிடம் கேட்டேன்.

அவனும் ஆம் எனத் தலையாட்டினான்.

நான் எதுவும் பேசவில்லை.

திரும்பி விமலநாதண்ணையைப் பார்த்தேன்.

“கிறிலுக்கு நல்லாய் இருக்கும்” என்றார்.

எனக்கு அவருடன் நட்பு வைத்திருப்பதே ஏதோ போல இருந்தது.

ஆடுகள் கட்டியிருக்கும் இடத்துக்கு வந்ததும் ஜென்ஸ் ஒவ்வோர் ஆடுகளின் முகத்திலும் டோர்ச் லைற் வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்சினான்.

அவை கொஞ்சம் மிரண்டன.

பெரிய ஆடுகள் கொஞ்சம் முத்தலாக இருப்பதால் சிறியதாக இரண்டு ஆடுகள் வேண்டுவோம் என விமலநாதண்ணை அபிப்பிராயப்பட்டார்.

ஜென்ஸும் வெள்ளைநிறத்தில் நின்ற இரட்டை ஆட்டுக்குட்டிகளைக் காட்டினான்.

அவையே நல்லது என விமலநாதண்ணை முடிவு செய்தாலும் எனக்கு மனத்தினுள் என்னவோ செய்தது..... இரட்டைப் பிள்ளைகளின் பிறந்த நாளுக்கு இரட்டை ஆட்டுக்குட்டிகள்.....

ஜென்ஸ் இரண்டையும் பிடித்துக் கொண்டு வெளியே வந்தான்.

அவை மறுப்பது நன்கு தெரிந்தது.

“எப்பிடி சாக்கொல்லப் போறான்”

“பொறுத்திருந்து பாரன்”

ஜென்ஸ் முதலாட்டின் கால்களை இறுகக் கட்டிவிட்டு கையில் ஒரு சின்னக் கைத்துப்பாக்கியை எடுத்தான்.

எனக்குப் புரிந்து விட்டது.

நான் மறுபக்கம் திரும்பி விட்டேன்.

"சன்னம் தலைக்குள்ளை பாயாது. ஆனால் அது மூளையை சாகடித்து விடும்" என விமலநாதண்ணை சொல்லி முடிக்க முதல் "படக்" என்று சத்தம் கேட்டது.

தொடர்ந்து ஆடு விழும் சத்தம்.

திருப்பிப் பார்த்தேன்.

ஜென்ஸ் தனது கூரிய கத்தியால் அதன் குரல்வளையை வெட்டிவிட்டான்.

இரத்தம் ஓடத்தொடங்கியது.

நான் காருக்குள் போய் உட்காந்து விட்டேன்.

விமலநாதண்ணையே மற்ற ஆட்டையும் ஜென்சுடன் சேர்ந்து சாக்கொண்டு. . . பின் உரித்து. . .பாகம் பாகமாக பெரிய பையில் போட்டுக் கொண்டு காரில் வந்து ஏற்றினார்.

வீடு வரும்வரை ஏனோ நான் மௌனமாகக் காரை ஓட்டிக் கொண்டு வந்தேன்.

அன்று சரி. . .அடுத்த வாரத்தில் நடைபெற்ற எம் பிள்ளைகளின் பிறந்தநாளிலும் சரி. . .நான் அந்த ஆட்டிறைச்சிக்கறி சாப்பிடவில்லை என்பது எனக்கு நல்ல ஞாபகம் இருக்கு. . .

○ ○ ○

இதெல்லாம் நடந்து இப்பொழுது பதினெட்டு வருடங்களாய் போச்சுது.

பிள்ளைகளுக்கும் கலியாண வயது வந்திட்டுது.

இலங்கையிலும் எத்தனையோ நடந்து முடிந்து போச்சுது... பாய் இடுக்குகளில் இருக்கும் மூட்டைப் பூச்சிகளை ஒவ்வொன்றாக நசுக்கிக் கொல்வது போல போராட்டத்தையும் போராட்டக் களத்தில் நின்ற மக்களையும் கொன்றாயிற்று... கம்பிவேலிகளுக்குப் பின்னால் நிற்பவர்களை வைத்து அரசியல் பேரம் பேசிக் கொண்டு இருக்கின்றோம்... புலம் பெயர் தமிழரும் கொடிகளைச் சுற்றி வைத்துவிட்டு தத்தம் கருமங்களில்.... மீண்டும் கோயில்கள்.... சனி ஞாயிறு மதியத்தில் தேர்த்திருவிழாக்களும்.... மாலையில் பிறந்தநாள் கொண்டாட்டங்களும் என அவர்கள் ஐக்கியமாகி விட்டார்கள்.....

ஐம்பதாவது. . . அறுபதாபது. . . பிறந்தநாள் விழாக்களும். . . . இருபத்தைந்தாவது திருமணவிழாக்களும்தான் தற்போதைய லேற்றஸ் ஸ்டண்ட். . .

இடைக்கிடை ஏதாவது இந்தியத் திரைப்படங்களை பகிஸ்கரிக்கச் சொல்லி எஸ். எம். எஸ். வரும். . . அல்லது நாடு கடந்த தமிழீழப் பிரகடனம் பற்றிய கூட்டங்களுக்கு அழைப்பு வரும். . . . முன்பு கூட்டங்கள் நடந்த அதே இடங்களில். . ஆனால் சனத்தொகை குறைவாக இருக்கும்.

நாம் தொடர்ந்து பிழை விடுகின்றோம் என மனம் சொல்லிக் கொள்ளும்.

இன்று சனிக்கிழமை. . . வீட்டில் ஆட்டிறைச்சிக் கறி.

இந்தப் பதினெட்டு வருடத்தில் எத்தனையோ தடவைகள் ஆட்டிறைச்சிக் கறி சாப்பிட்டு இருந்தாலும் இன்றென்னவோ எனக்கு மனம் சரியில்லை.

ரீ. வீ. ஐ ஓட விட்டுவிட்டு முன்னே இருந்த சோபாவில் கை சோற்றுக் கோப்பையை பிசைந்து கொண்டு இருக்கிறது.

கையும் வாயும் மனமும் ஒன்று சேர மறுக்கின்றது – எனக்கு நன்றாகத் தெரிகின்றது.

ரீ. வீ.யில். . .

ஒரு கடற்கரையோ. . ஆற்றங்கரையோ. . . ஆடைகள் களையப்பட்ட நிலையில் இளைஞர்கள். . . கண்களும் கைகளும் கறுத்த துணியால் கட்டப்பட்டபடி. . . . இழுத்து வந்து முழங்காலில் இருத்திவிட்டு. . . பின்னால் ஒரு இராணுவீரன் .பின் தலையைக் குறிபார்த்து. . .

"டுமீல்"

இரத்த வெள்ளம் அவன் நிர்வாணமாக. . .

அடுத்து இன்னொருவனையும் இழுத்து வருகிறார்கள். .

எனக்கு புரைக்கேற கைகளில் இருந்த சாப்பாட்டுக் கோப்பை தானாகவே நிலத்தில் விழுந்து விட்டது.

மாங்கல்யம் தந்துதானே

முப்பது வருடங்களுக்குப் பிறகு வன்னிக்கு வந்து எல்லா இடமும் பார்த்துக் களைத்துப் போனம்.

ஒரு மினிவான் பிடிச்சுக் கொண்டு யாழ்ப்பாணம்... நல்லூர்... நயினாதீவு... திருக்கேதீஸ்வரம்... திருகோணமலை...கதிர்காமம்...

இந்த நாலு கிழமையும் எப்படிப் போனது என்றே தெரியவில்லை.

இன்றும் டென்மார்க்கில் இருக்கிற உறவினருக்கு சாமான்கள்

வேண்டிக் கொடுக்க என்று அவரும் பிள்ளையளும் ரவுனுக்குப் போட்டினம்.

நான் கொஞ்சம் ஓய்வாக இருப்பம் எண்டு கதிரையில் இருந்து இந்த வார மங்கையர் மஞ்சரியைப் புரட்டத் தொடங்கினன்.

திருமணங்கள் என்பது பற்றி இந்தவார மங்கையர் மஞ்சரியில் ஒரு கட்டுரை வந்திருந்தது.

"மாங்கல்யம் தந்துனானேன
மமஜீவன ஹேதுனா
தந்தே பத்னாமி ஷுபகே
வம்ஜீவ ஷரதாம்ஷகம்"

கட்டுரையை வாசிக்கத் தொடங்கும் பொழுது யாரோ வந்து என் முன்னே நிற்பது போலத் தெரிந்தது.

புத்தகத்தில் இருந்து முகத்தைத் திருப்பி பார்த்தேன்.

எங்கள் கனகுஞ்சி சித்தப்பாவின் மகள் சுகுணா நின்றிருந்தாள். கையில் அழகான ஒரு பெண் குழந்தை.

கனகுஞ்சி சித்தப்பாவும் சின்னம்மாவும் நேற்றுப் பின்னேரம் வந்து இவளைப் பற்றித்தான் கவலைப்பட்டுக் கொண்டு இருந்து கதைத்தவை. சித்தப்பாக்கு கொஞ்சம் வெறி வேறை. அதுக்காக அவர் சொன்னதுகளிலை உண்மை எதுவும் இல்லாமல் இல்லை.

போராட்டம் அவர்களின் வாழ்க்கையைச் சின்னாபின்னப் படுத்தித்தான் விட்டிருந்தது.

சுகுணாக்கு என்ரை மூத்தமகள் டெனியாவின் வயதுதான் இருக்கும். டெனியாக்கு போன வருஷம் தான் 18 முடிஞ்சு கார் லைசென்ஸ் எடுக்க வேணும்...யூனிவேசிற்றிக்கு போய்வர

சுகமாக இருக்கும் எண்டு கார் ஓட்டும் வகுப்புக்கு போய்க் கொண்டு இருக்கிறாள்.

சுகுணாவோ... அவளே ஒரு குழந்தை....இப்ப அவளின்ரை கையிலை ஒரு குழந்தை.

"என்ன வாசிக்கிறியள்"

நான் அவளை ஆயிரம் கேள்விகள் கேட்க முதல் அவளாகவே என்னைக் கேட்கத் தொடங்கினாள். கனககுஞ்சித் சித்தப்பா என்னைப் பற்றி நல்லாய்ச் சொல்லியிருக்க வேண்டும். அதுதான் அவள் என்னில் காட்டும் இந்த நெருக்கம்.

"மாங்கல்யம் தந்துதானே" சொல்லிவிட்டு அவளைப் பார்த்தேன்.

"இதைத்தான் தாலி கட்டேக்கை குருக்கள் சொன்னவர்" அவளாகத் தன் கதையை சொல்லத் தொடங்கினாள்.

இரத்தச் சொந்தங்கள் இலகுவாகவே ஒட்டிக் கொள்கின்றன.

○ ○ ○

தெற்காலை அரசடி கோயில் வாசலிலை நிண்ட நிலையிலைதான் என்ரை தாலிகட்டு நடந்தது. எங்கடை வீட்டுக்கார ஆக்களும் குமார் வீட்டுக்காரரும் ஒரு ரைக்றறிலை போனனாங்கள்.

வெள்ளிக்கிழமை மத்தியானப் பூசை முடிஞ்சபிறகு வடக்காலை சின்னக் குருக்கள், "கெதியாய் வாங்கோ... கெதியாய் வாங்கோ" எண்டு கூப்பிட்டு குமாரின்ரை கையிலை தாலிக் கொடியைக் குடுத்து எனக்கு கட்டச் சொன்னவர்.

எங்களுக்கு முன்னாலையும் மூண்டு நாலு ஆக்களுக்கு தாலி கட்டு நடந்தது. எங்களுக்கு பின்னாலையும் தாலி கட்ட

ஆக்கள் காத்துக் கொண்டு இருந்தவை. அவை கோயிலுக்கு முன்னாலை இருந்த தேர் முட்டிக்கு கீழையும் இலவமரத்துக்கு கீழையும் கூட்டம் கூட்டமாகக் காத்துக்கொண்டு இருந்தினம்.

எல்லா மாப்பிளை பொம்பிளையளும் என்ரை வயதொத்த பிள்ளையள்தான்.

தாலிகட்டு முடிஞ்ச ஆக்கள் லாண்ட் மாஸ்டர்களிலும், ரைக்டர்களிலும், மினி வான்களிலும் தங்கடை தங்கடை வீட்டுக்குப் போயிட்டினம். சிலர் பெரியகடைப்பக்கம் இருந்த சாப்பாட்டுக் கடைகளுக்குப் போயிட்டினம்.

அரசடி வைரவர் கோயிலில் நடந்த கடைசிக் கல்யாணம் எங்கடைதான். அடுத்த நாள் சின்னக்குருக்களைக் காணேல்லையாம். பிறகு வந்த குருக்கள்தான் எந்தக் கல்யாணமும் செய்து வைக்க மாட்டார் எண்டு கண்டிப்பா சொல்லிப் போட்டார்.

எனக்குக் கல்யாணம் நடக்கேக்கை சரியாக பதினெட்டு வயது முடிஞ்சு 3 நாள்.

குமாருக்கு என்னை விட ஒரு வயது குறைவு. குமாரின் அப்பா யாரையோ கச்சேரியில் பிடிச்சு...காசு கொடுத்து... அவனுக்கு பதினெட்டு வயதாகிட்டுது எண்டு கள்ளச் சேட்டிவிக்கற் எடுத்தவர். குமார் என்னைவிட நல்ல வெள்ளையும் உயரமும்.

குமார் வீட்டாருக்கும் எங்கடை வீட்டாருக்கும் தோட்டம்தான் வரும்படி. கலட்டிப் பள்ளிக் கூடத்திலை படிக்கேக்கை குமாரை நான் கண்டிருக்கிறன். பிறகு கோயில் திருவிழாக்களிலை அல்லாட்டி இனசனங்களின்டை கலியாணவீடுகளிலை கண்டிருக்கிறன். மற்றும்படி இப்பிடி அவனுக்கும் எனக்கும் கலியாணம் நடக்கும் எண்டு கனவிலையும் நான் நினைச்சிருக்கேல்லை.

அப்ப சண்டைக்கு கட்டாயம் வரவேண்டும் எண்டு கட்டாய ஆள்சேர்ப்பு நடந்து கொண்டிருந்தது.

ஒவ்வொரு குடும்பத்திலையும் இருந்து பதினெட்டு வயதுக்கு வந்த பொடியோ பொடிச்சியோ கட்டாயமாக இயக்கத்தில் சேரவேண்டும் எண்டு சொல்லிச்சினம். யாரும் மீற முடியாது. ஒண்டிலை தலைமறைவாகி வேறை இடங்களுக்குப் போக வேணும். இல்லாட்டி எனக்கும் குமாருக்கும் அண்டைக்கு நடந்தமாதிரி ஒரு கலியாணம் கட்டி புருஷன் பெஞ்சாதி ஆக வேணும்.

அண்டைக்குப் பின்னேரம் போல அக்கம் பக்கத்து வீட்டாக்கள் எங்கடை வீட்டுக்கு வந்தவை. குமார்வீட்டாக்கள் கொழுக்கட்டை அவிச்சுக் கொண்டு வந்திருந்தவை. அம்மா முறுக்கும் வடையும் சுட்டு தேத்தண்ணியும் வைத்துக் கொடுத்தவா.

ஐயா பின்வளவுக்கை இருந்து கள்ளுக் குடிச்சுப் போட்டு "பச்சை மண்ணுக்கு கலியாணம் செய்து வைச்சிட்டன்" எண்டு அழுது கொண்டு இருந்தவர்.

தம்பி மட்டும் சந்திக் கடையில் பத்துப் பதினைந்து பலூன் கள் வேண்டிக் கொண்டு வந்து தானே ஊதி எங்கடை வீட்டுச் சுவரிலும் வாசல் படலையடியிலும் தொங்க விட்டிருந்தவன். அதுதான் எங்கடை கலியாணவீடு.

○ ○ ○

அண்டைக்கு இரவு வழமைபோல அம்மாவோடையே படுப்பேன் என குசினிக்கை நிண்டு சின்னம்மாவோடை அடம் பிடிச்சன். அவன் இரவில் அவன்ரை வீட்டை போயிட்டு பகலில் எங்கடை வீட்டை வந்து நிக்கட்டும் எண்டு. அம்மா சரி, சின்னம்மாக்கள் சரி தாரும் நான் சொன்னதைக் கேக்கேல்லை.

கடைசியாய் அம்மா தந்த பால் கிளாசை கையிலை வேண்டிக் கொண்டு எங்கடை தலைவாசலை ஒட்டியிருந்த சாமி அறைக்கை போனன். அது ஒண்டுதான் எங்கடை வீட்டை கதவு போட்ட ஒரே ஒரு அறை.

அவன் ரவுசரை மாத்திப் போட்டு சரம் கட்டியிருந்தான்.

அம்மா தந்துவிட்ட பாலை அவனிடம் நீட்டினன்.

அதை வேண்டி மடக்கு மடக்கு எண்டு குடிச்சான். அம்மா சொன்னமாதிரி எனக்குப் பாதி தரேல்லை. எனக்கும் அவன்டை எச்சியைக் குடிக்க வேண்டும் எண்டு விருப்பமிருக்கேல்லை.

பிறகு கொஞ்சநேரம் என்னைப் பாத்துக் கொண்டு பேசாமல் இருந்தான்.

பிறகு தோட்டத்துக்கு மருந்து அடிக்கிறதுக்கும், இறைப்புக்கும் காலைமையோடை போக வேண்டும் எண்டு சொல்லிக் கொண்டு இருந்தான். பிறகு வெள்ளணையோடை படுத்தால்தான் கோழி கூவேக்கை எழும்பலாம் எண்டு சொன்னான்.

நானும் 'உம்' கொட்டிக் கொண்டு இருந்தேன்.

"சரி வா... படுப்போம்" எண்டான்.

நான் அவனை நிமிர்ந்து பாத்தன்.

அவனே மூலையில் கிடந்த பாயை விரிச்சுப் போட்டு இரண்டு தலாணியளை பக்கம் பக்கமாகப் போட்டான்.

எனக்கு பயம் பிடிச்சுட்டுது.

நீங்கள் அங்கை படுங்கோ... நான் இங்கை படுக்கிறன் எண்டன்.

"விளையாடுறியா" எண்டு என்னை முழிசிப் பார்த்தான்.

எனக்கு குடல் நடுங்கியது.

எதுவுமே பேசாமல் போய்ப் பக்கத்திலை படுத்திட்டன்.

பிறகு எல்லாமே அவன் நினைச்சபடிதான்!

கடைசியாக அவன் நித்திரையாய்ப் போனான்.

நான் அழுது கொண்டு அம்மாக்கு கிட்டவாய்ப் போய் அவவை எழுப்பாமல் அவாவின் சீலைத்தலைப்பைக் கையால் பிடித்துக் கொண்டு படுத்திட்டன்.

வெயில் என் முகத்தில் பட்டு எழும்பிய பொழுது அவன் எழும்பித் தோட்டத்துக்குப் போய்விட்டான்.

அம்மாதான் தேத்தண்ணி வைச்சு குடுத்து அனுப்பினவாவாம்.

○ ○ ○

பிறகு நான் எழும்பிப் போய் அம்மாவோடை படுக்கிறேல்லை.

கொஞ்சமாய் கொஞ்சமாய் எல்லாம் பழகிப் போச்சுது.

அம்மாவும் எவ்வளவோ புத்தி சொன்னவா. தானும் என்ரை வயதிலைதான் கலியாணம் கட்டினவாவாம் - ஆனால் ஐயாவை விரும்பிக் கட்டினதாலை அவருக்குப் பயப்பிடேல்லையாம்.

குமாருக்கு பகல் முழுக்க தங்கடை காணியில் வேலை இருக்கும். குமாருக்கும் தேப்பனுக்கும் காலைமைச் சாப்பாடும் மத்தியானச் சாப்பாடும் அவை வீட்டை இருந்தே போகும். பின்னேரத்திலை வந்து குளிச்சுப் போட்டு ஊர் உலாத்தல்.

ஊர்த் துலாவாரங்கள். இரவிலை எங்கடை வீட்டிலை சாப்பாடும் படுக்கையும் நானும்.

ஒரு மாதம் இப்பிடியே போச்சுது.

எனக்கு வீட்டுக்கு விலக்கு தள்ளிப் போய் இருந்தது.

பயந்து போய் அம்மாட்டைச் சொன்னன்.

சிரித்தபடியே கணபதிப் பரியாரிட்டை கூட்டிக் கொண்டு போனா. கையைப் பிடித்து பார்த்து விட்டு "வைச்சிருக்கப் போறியளோ...இறக்கி வைக்கப் போறியளோ" எண்டு கேட்டார்.

அம்மா, "வாயிலை வருகுது" எண்டு பரியாரியைக் கோபமாய்ப் பார்த்து சொல்லிப் போட்டு என் கையைப் பிடித்து இழுக்காத குறையாக இழுத்துக் கொண்டு வீட்டை வந்திட்டா.

எனக்கு என்ன சொல்லுறது, செய்யுறது எண்டு எதுமே தெரியவில்லை.

பின்னேரம் குமார் தோட்டத்தாலை வர அம்மாவே அடுத்த மூண்டு நாலு மாதம் கவனமாய் இருக்க வேண்டும் எண்டு புத்தி சொன்னா. அவன் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு போயிட்டான்.

செக்கல்படுற வேளையிருக்கும்.

குமாரின்ரை ஐயா, அம்மா, தமக்கைமார் இரண்டு பேரும் வீட்டை வந்தினம்.

அம்மா சந்தோஷமாய் இராசவள்ளிக் கிழங்கு செய்து வைச்சிருந்தவா. அதைக்கொண்டு போய்க் குடுத்தா.

யாரும் எடுக்கிறமாதிரித் தெரியேல்லை.

"இனிப்பான செய்தி எண்டபடியாலை தான் இனிப்பாய் செய்து இருக்கிறாள்" என ஐயா குந்தில் இருந்து கொண்டு சொன்னார்.

"இனிப்போ கசப்போ எண்டு நாங்கள் அல்லோ சொல்ல வேணும்" குமாரின் அம்மா சொல்ல ஐயாக்கும் அம்மாக்கும் முகம் கறுத்துப் போனதைக் கண்டன்.

எனக்கு உண்மையிலை என்ன சொல்லினம் எண்டு உடனை விளங்கேல்லை. பிறகு கதைச்சு கதைச்சுக் கொண்டு போகத்தான் எல்லாம் விளங்கிச்சு.

"பால் குடிமாறாததுகள் பிள்ளையைப் பெத்துக் கொண்டு என்ன செய்யப் போகுதுகள்" - இதைத்தான் திருப்பிச் திருப்பிச் சொல்லிச்சினம்.

"அவங்கள் பிடிச்சுக் கொண்டு போகாமல் இருக்கத்தான் கலியாணம் கட்டி வைச்சனாங்களே தவிர பிள்ளைப் பெறவே கலியாணம் கட்டி வைச்சனாங்கள்" - இதையும் திருப்பிச் திருப்பிச் சொல்லிச்சினம்.

ஐயாவும் அம்மாவும் அழுது அழுது கதைச்சாலும் கடைசிவரை விட்டுக் குடுக்கவே இல்லை.

எனக்கு எல்லாம் பயமாய் இருந்தது.

குமார் ஒண்டும் பறையாமல் சாய்மனைக்கதிரையில் சப்பாணி கட்டிக் கொண்டு இருந்தான்.

கடைசியாய் பிள்ளை பிறக்கும் வரை அவன் எங்களோடையே இருக்கட்டும் எனக் கூட்டிக் கொண்டு போட்டினம்.

அவனும் எதுவும் சொல்லாமல் தாய் தேப்பனுக்குப் பின்னாலை போட்டான்.

கூட்டிக் கொண்டு போகேக்கை அவை சொன்ன ஒண்டுதான் இப்பவும் வலிக்குது, "உன்ரை உந்த வயசுப் பெட்டைக்கு பிள்ளை பெக்கவோ கட்டித் தந்தனாங்கள். அந்தக் கோதாரி விழுவாங்களிட்டை இருந்து காப்பாற்றத்தானே கட்டித் தந்தனாங்கள்" எண்டு.

பேந்தென்ன?

பிள்ளை பிறக்கும் வரை அவன் சரி, அவன்ரை வீட்டார் சரி எங்கடை வீட்டை வரேல்லை. கோயில்களிலை கண்டால் கதைப்பான். ஏதாவது நல்ல சாப்பாடு எங்கடை வீட்டிலை செய்தால் ஐயா கொண்டுபோய்த் தோட்டத்திலை குடுத்திட்டு வருவார்.

இது ஊருக்கை யாருக்கும் தெரியாது. தெரிஞ்சால் அவனைக் கொண்டு போயிடுவினம் எண்டு ஐயாவும் அம்மாவும் மூச்சு விடேல்லை.

கடைசியாய் அவனையே உரிச்ச மாதிரி ஒரு பொம்பிள்ளைப் பிள்ளை வந்து பிறந்திச்சு.

ஆஸ்பத்திரியிலை வந்து பாத்தான்.

"தூக்குங்கோவன்" எண்டன்.

"இல்லை...வீட்டை வரத்தூக்கிறன்" எண்டான்.

ஆஸ்பத்திரியிலை இருந்து துண்டு வெட்ட முதலே நாட்டிலை சண்டையும் பெரிசாத் தொடங்கிட்டுது.

○ ○ ○

எல்லாமே கனவு மாதிரிப் போட்டுது.

கிட்டத்தட்ட மூண்டு மாதம் கடுமையான சண்டை.

அது முடிஞ்சு போனாலும் இடம் பெயர்ந்து வந்த சனங்கள் கனக்க எங்கடை தோட்ட வெளியளுக்கையும் வெறும் காணிகளுக்கையும் தான்.

கஷ்டம் எண்டது எல்லாருக்கும் தான்.

எனக்கு என்ரை சின்னனோடையே பொழுது போகும்.

ஐயா ஏதோ பின்னேரத்திலை கொண்டு வருவார்.

வயித்தைக் காயவிடாமல் பாத்துக் கொண்டார்.

குமார் இந்த மூண்டு மாதமும் வீட்டை வரவும் இல்லை. பிள்ளையைப் பார்க்கவும் இல்லை. ஏதோ காம்புகளிலை ஆக்களுக்கு உதவி செய்யுறானாம் என அவையின்ரை ஆக்கள் சொல்லிச்சினம். நாங்களும் நம்பினம்.

ஆனால் கடைசியிலை எல்லாமே பொய் எனத் தெரிய வந்துது.. எங்களைச் சுத்தியிருந்தவை அவங்கடை ஆக்கள் எல்லாமே பொய் சொல்லிப் போட்டினம். இல்லாட்டி மறைச்சுப் போட்டினம்.

இயக்கம் விழுந்து கொண்டிருக்கேக்கையே அவனைத் தாய் தேப்பன் கலியாணம் பேசி வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பி போட்டினமாம்.

எங்களாலை என்ன செய்ய ஏலும்?

பிள்ளையும் என்னையும் அகதி எண்டு ஐயா பதிஞ்சு போட்டு வந்திருக்கிறார். தாங்களில்லாக் காலத்திலை கொஞ்சமாவது எனக்கும் என்ரை பிள்ளைக்கும் ஏதாவது காசு வரும் எண்டு.

○ ○ ○

சுகுணா சொல்லி முடித்தபோது எனக்கு மனம் எல்லாம் பாரமாய் இருந்தது.

சுகுணாவின் குழந்தை நான் இருந்த கதிரையைச் சுற்றித் தவழ்ந்து கொண்டு இருந்தது.

"ஏன் அன்ரி நீங்கள் கவலைப்படுகிறியள்... அதுதான் என்ரை தலைவிதி எண்டால் ஆர் என்ன செய்யுறது?"

சுகுணா உறுதியாகவே சொன்னாள்.

"நான் உங்களைக் கவலைப்படுத்த வேணும் எண்டு சொல்லேல்லை அன்ரி... உங்களுக்கு சொன்னால் கொஞ்சம் எனக்கு ஆறுதலாய் இருக்கும் போலை இருந்தது"

அவள் என்ன உறுதியாய் இருந்தாள்.

"சுகுணா அவர் இப்ப வீட்டிலை இல்லை... பின்னேரம் போலை வா! அவரிட்டை வேண்டி உனக்கு கொஞ்சம் காசு தாறன்"

"இல்லை அன்ரி... நான் காசுக்காக வரேல்லை... நீங்கள் வந்திருக்கிறியள் எண்டு ஐயா அம்மா சொல்லிச்சினம். பார்த்திட்டு உதிலை கொஞ்சம் முருங்கை இலை பிடுங்கிக் கொண்டு போவம் எண்டு வந்தனான்"

சொல்லிவிட்டு குழந்தையைத் தூக்கி இடுப்பில் வைத்தபடி வீட்டின் முன்புறம் நின்ற முருங்கைமரத்தடியை நோக்கிப் போனாள்.

மடியில் கிடந்த மங்கையர் மஞ்சரியுள் தலை மீண்டும் தாழ்ந்தது.

மாங்கல்யம் 9 இழைகளை உடையது மேன்மை, ஆற்றல், தூய்மை, தெய்வீக நோக்கம், உத்தம குணங்கள், விவேகம்,

தன்னடக்கம், தொண்டு, வாழ்க்கையை உள்ளது உள்ளபடி புரிந்து கொள்ளுதல் ஆகியவற்றைப் பிரதிபலிக்கின்றன.

இவற்றை ஒரு பெண் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்தில் மாங்கல்யம் அமைக்கப்பட்டதாக காயத்ரி மந்திரம் குறிப்பிடுகிறது.

எனக்கு தொடர்ந்து வாசிக்க முடியாமல் இருந்தது.

பின்வளவில் போயிருந்து சுகுணாவிற்காக அழவேணும் போல இருக்குது.

◈

(யாவும் கற்பனை அல்ல)

(2011 முதலாவது காலாண்டில் தகவம் இலக்கிய வட்டத்தின் முதற்பரிசு பெற்ற கதை)

ஜேர்மனிய கரப்பான் பூச்சிகள்

இது சக மனிதர்களைப் பற்றிய கதையே அல்ல.

கரப்பான் பூச்சிகளையும்

என்னையும் பற்றிய கதை.

கரப்பான் பூச்சி என்ற பெயரைக் கேட்டாலோ அல்லது பார்த்தாலோ அருவருப்புக் கொள்ளும் யாரும் தயவு செய்து இதனைப் படிக்க வேண்டாம்.

காரணம் இதனைப் படிக்க இருக்கும் எவரும் ஒரு நாள் நித்திரையைத் தொலைக்கப் போகின்றார்கள் என்பது உறுதி.

ஏற்கனவே கரப்பான்பூச்சிகள் மீது அருவருப்பு உடையவர்கள் எதற்காக ஒருநாள் நித்திரையை வேறு தொலைக்க வேண்டும்?

○ ○ ○

நான் எனது மனைவி, இரண்டு மகள்களுடன் வசிப்பது டென்மார்க்கில். உலக அளவில் பார்க்கும்பொழுது மனிதாபிமானத்தை பேணுவதிலும், சமூக உதவிகளை வழங்குவதிலும், மனவிரக்தியால் தற்கொலை செய்வோரின் எண்ணிக்கையிலும் முன்னிலையில் நிற்கும் ஒரு நாடு இது. மற்றும்படி வாழ்க்கைப் போராட்டம் என்பது இங்கு விதிவிலக்கல்ல. இலங்கையில் போராட்டங்கள் இரு இனங்களுக்கிடையில். இங்குள்ள போராட்டங்கள் நான்கு சுவர்களுக்குள்ளே. இதைவிட பெரிதாகச் சொல்லவோ பெருமைப்படவோ இது ஒன்றும் சொர்க்கபூமி அல்ல.

இனி ஜேர்மன் கரப்பான்களிடம் செல்வோம். இதனை டெனிஸ் மொழியில் ருஸ்க்க கக்கலாக்கள் என்றுதான் சொல்வார்கள். நான்தான் இலங்கை இந்திய மற்றைய தமிழ் வாசகர்களுக்காக அதனை தமிழ்ப்படுத்தியுள்ளேன். இவை ஜேர்மனியில் இருந்து வந்தவையா அப்படியா இப்படியா எனப் பலபேரிடம் விசாரித்துப் பார்த்தேன். ஆனால் சரியான பதில் யாரிடமும் கிடைக்கவில்லை – முள்ளிவாய்க்கால் இறுதிநாள் யுத்தம் போல. அதன் பெயர் மட்டும் ஜேர்மனிய கரப்பான்கள் என இங்கு வழங்கப்படுகிறது. அந்தப் பெயரின் நதிமூலம் ரிஷிமூலம் கூட இந்தக் கதைக்கு அவசியமில்லை.

இது தோற்றத்தில் இலங்கை இந்தியாவில் மலசல கூடங்களிலும், பழைய மரப்பெட்டிகளுக்குள்ளும், பெரிய பாத்திரங்கள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும் இடங்களிலும் ஓடித்திரியும் கரப்பான்கள் போன்றவை. ஆனால் நிறத்தில் கருமையும் தோலில்

தடிப்பும் குறைந்து மெல்லிய மண்ணிறமாயும் அளவில் மிகச் சிறிதாயும் இருக்கும். இதில் ஒரு ஐம்பதைப்பிடித்து அடுக்கிப் பார்த்தால் உங்களுக்கு தெரிந்த கரப்பானின் வடிவில் வரும். அவ்வளவு சின்னது. ஆனால் அருவருப்பு என்பது ஐம்பது மடங்காகத்தான் இருக்கும்.

இலங்கையில் உள்ளவரை கரப்பான்களைப் பற்றி நான் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. அவைகளுடன் சேர்ந்தது தான் எங்கள் வாழ்வு என எடுத்துக் கொண்டு அந்த வாழ்வுக்கு இசைவாக்கப்பட்டிருந்தேன். கதிரை இடுக்கில் இருக்கும் மூட்டைப் பூச்சி...அதைப் பிடித்து நசுக்கும் பொழுது எழும் துர்நாற்றம்... காலில் அல்லது சைக்கிள் ரயரில் நசியும் அட்டைகள்...தங்கை கூட்டிக் கழுவி விட்ட நடுவீட்டிற்குள் ஓடி வந்து பீச்சி விட்டு ஓடும் கோழிகள்... மரநிழலில் உள்ள தேநீர்க் கடைகளில் நின்று தேநீர் குடித்துக் கொண்டு இருக்கும் பொழுது காகங்கள் சேட்டின் மீது போடும் எச்சங்கள் எல்லாத்துடனும்தானே இருபத்தைந்து வருடத்துக்கு முன் வாழ்ந்திருந்தோம்.

ஏன் அதிகம் பேசுவான்? பேன்கள்??. இப்பொழுதும் ஞாபகம் இருக்கின்றது. பின்னேரத்தில் நாங்கள் விளையாடிக் கொண்டு இருக்கும் பொழுது எங்கள் அம்மா, சின்னம்மா, சின்ன மாமி, பெரியமாமி எல்லோரும் ஆளுக்காள் பேன் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பார்கள். போதாததிற்கு எங்களையும் கூப்பிட்டு இருத்தி வைத்துப் பார்த்து விட்டு அனுப்புவார்கள். அங்கு அதிகமான ஆண்களுக்குப் பேன் பிடிப்பதே திருமணத்திற்கு பின்புதான். இங்கு டென்மார்க்கில் பாலர் பாடசாலையில் என்றாலும் சரி, பள்ளிக்கூடத்தில் என்றாலும் சரி ஒரு பிள்ளைக்கு பேன் வந்தால் அது முற்றாக நீங்கும் வரை அங்கு போக முடியாது. அதற்குரிய மருந்துகளின் விலை நினைத்துப் பார்க்க முடியாதவை. ரீ.வி.யில் போட்டே காட்டுவார்கள் எப்படி பேன்சீப்பால் தலை

வாருவது என்று. நான் உதட்டினுள் புன்னகைத்தபடி சென்று கொண்டிருப்பேன்.

இந்தக் கரப்பான்கள் எப்படி மற்றவர்களைக் குறிப்பாக வெளிநாட்டவர்களை அருவருப்புக் கொள்ள வைக்கின்றது என நான் கண்டது கனடாவில்தான்.

அப்பொழுது எனக்கு இருபத்தியொரு வயது. நானும் எனது நண்பனும் கடற்கப்பலில் வேலைசெய்திருந்த காலம். ஜப்பானில் இருந்து கிட்டத்தட்ட பதினான்கு நாட்கள் பிரயாணம் செய்து கனடாவில் உள்ள வன்கூவர். பி. சி. க்கு வந்திருந்தோம்.

இந்தக் கடல்காற்றில் காயும் எம் சக மாலுமிகளுக்கு கரைவந்ததும் சொர்க்கம்தான். காந்தி இங்கிலாந்திற்கு செல்லும்போது பெற்றோருக்கு செய்து கொடுத்த சத்தியங்கள் போல நானும் பல சத்தியங்களை பல பேருக்கு செய்து வந்ததால் டர்பானிலும், மெல்பேர்னிலும், டோக்கியோவிலும், என் கற்புக் காப்பாற்றப்பட்டு வந்தது. இதற்கு மேல் அந்தப் பகுதிக்குள் போகவிரும்பவில்லை.

வன்கூவரில் எனது நண்பரின் உறவினரைச் சந்தித்தோம். அவர் பி.எச்.டி. முடித்து ஒரு பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராக இருந்தார். இள வயது வேறு. ஆனாலும் அதிகம் படித்தவர்கள் சிலருக்கு இருக்கும் சில கிறுக்குத்தனங்கள் சில அவருக்கும் இருந்தது போல எனக்குப்பட்டது. ஆனாலும் கிட்டத்தட்ட ஆறு மாதங்களுக்குப் பின் எனக்கும் எனது நண்பருக்கும் தமிழில் கதைக்கவும் மாலை நேரங்களில் வீட்டை கூட்டிச் சென்று சோறும் பருப்புக் கறியும் தரவும் ஒருவர் கிடைத்ததை இட்டு மகிழ்ச்சியே.

ஒரு நாள் மாலை எங்களை கனடாவின் ஒரு இடத்திற்கு கூட்டிச் செல்லப்போவதாய் சொல்லிருந்தார். எங்களுக்கும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அவ்வாறே அடுத்த நாள் மாலை

கப்பலடிக்கு வந்து அங்கு எங்களுடன் கிறீக் உணவும் (அன்று மாட்டின் வாலில் செய்த சூப் என நினைக்கின்றேன்) சீனி போடாத கடும் கோப்பியும் அருந்திவிட்டு தன்னுடன் கூட்டிச் சென்றார்.

அது மேடையில் நடனம் நடைபெறும் மண்டபம். வட்ட வடிவிலான மேடை. அதனைச் சுற்றிப் பார்வையாளர்கள் பலர் குவிந்திருந்தார்கள் பொதுவாக அதிகம் பேர் தம்பதிகளாயும் வந்திருந்தார்கள். நாங்களும் போய் இரண்டாவதோ அல்லது மூன்றவதோ வரிசையில் உட்கார்ந்திருந்தோம்.

நடனம் ஆரம்பிக்க மண்டபத்தின் விளக்குகள் அணைய மேடையின் விளக்குகள் பிரகாசமாகத் தொடங்கியது. தம் கணவன்மாருக்கு பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த சில பெண்கள் தனித் தனியாக மேடையில் தோன்றத் தொடங்கினார்கள். அவர்களின் ஆடைகள் மெல்லியதாயும் கொஞ்சம் கவர்ச்சியாயும் இருந்தன.

"அவர்கள் நல்ல குடும்பப் பெண்கள். இது அவர்களின் தொழில் மட்டுமே. நடனம் முடிய கணவன்மாருடன் வீட்டிற்குப் போய்விடுவார்கள்" பி.எச்.டி. சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். எனக்கு என்னவோ அன்று பி.எச்.டி.ஐ பிடிக்கவில்லை. அவர்கள் ஆடியபடியே தங்கள் ஒவ்வோர் ஆடையையும் மெதுமெதுவாகக் கழற்றத் தொடங்கி உள்ளாடைகளுடன் மட்டும் ஆடும் நிலைக்கு வந்திருந்தார்கள். உண்மையில் அது என்னைப் பெரிதாகக் கவர்ந்திருக்கவில்லை. அதனை விட சுஜாதாவின் கதைகளுக்கு ஜெயராஜ் வரையும் ஓவியங்களில் அதிக கவர்ச்சி இருப்பதாக நினைத்துக் கொள்வேன். அந்த நினைப்பு மறைய முதல் அவள் தனது மார்புக்கச்சையைக் கழற்றி வீசினாள். மண்டபத்தில் கரகோசம் கிளர்ந்தது. பி.எச்.டியை முறைத்துப் பார்த்தேன். அவர் என்னைப் பார்க்கவில்லை. சிறிது நேரம் தான். . . கடைசியாக உடலில் ஒட்டியிருந்ததும் மறைந்தது. எனக்கு வாந்தி வருமாப் போல இருக்க எழுந்து ரொயிலற் பக்கம் சென்றேன்.

"ஐ வில் கிவ் தவுசண்ட் பக்ஸ் ரு கில் ஈச் ஒவ் தெம்" (ஒவ்வொன்றையும் கொல்லுபவருக்கு நான் ஆயிரம் டாலர்கள் கொடுப்பேன்) என அந்த மண்டபத்தை நடாத்துபவன் ரொயிலற்றுள் அங்கும் இங்கும் ஓடிக்கொண்டு இருந்தான்.

அந்தப் பெண்களை வைத்துத்தானே இவன் பிழைப்பு நடாத்துகின்றான். பின்பு ஏன் அவர்களைக் கொல்ல வேண்டும் எனப் புரியாமல் பார்த்தேன். அவனின் கால் இடைகளுக்கிடையால் இரண்டொரு பெரிய கரப்பான் பூச்சிகள் ஓடிக்கொண்டு இருந்தன. அவன் துரத்திக் கொண்டு சென்று கொண்டு இருந்தான்.

பிறந்த மேனியுடன் மேடையில் ஆடும் பெண்கள் எனக்கு அருவருப்பு. அவனுக்கோ கரப்பான் பூச்சிகள் அருவருப்பு. எனது நண்பனும் அந்த பி.எச்.டி.யும் மிக இயல்பாக இருந்து ஆட்டத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தார்கள். எனக்குத்தான் பக்குவம் வரவில்லையோ என எண்ணிக் கொண்டேன். ஆனால் ஒரு கரப்பான் பூச்சியைக் கண்டு இந்தளவு தூரம் ஆக்குரோஷித்த ஒரு மனிதனை அன்றுதான் கண்டேன்.

ஆனால் அவனது ஆக்குரோஷத்தில் இருந்த நியாயத்தை முப்பது வருடங்களுக்குப் பிறகு இப்போதுதான் நான் உணர்கின்றேன்.

டென்மார்க்கில் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் கட்டடங்களில் அகதி வாழ்வை ஆரம்பித்த அதிகமானோரின் முதல் கனவு யாதெனில் டென்மார்க்காரர்கள் அரை அவியலும் கால் அவியலும் ஆக ஆக்கிக் கொடுப்பதை உண்ணாமல் தாமே எண்ணையில் வதக்கி உப்பும் தூளும் தூக்காலாகப் போட்டு சமைத்துச்சாப்பிடக் கூடிய ஒரு தனியிடத்துக்கு போகவேண்டும் என்பதுதான்.

அவ்வாறு போவதற்று டென்மார்க் என்ன தனித்தனி வீடுகளா கட்டி வைத்திருக்கு? எனவே 2-3 குடும்பங்களை அல்லது

தனியாக வந்தவர்களை ஒரே வீடுகளில் இருத்தினார்கள். கிடுகுவேலிக் கலாச்சாரத்துள் வளர்ந்த எங்களால் எப்படி ஒரே குசினியில் நின்று சமைக்க முடியும். சிலருக்கு வியாழக்கிழமை பாவித்த கரண்டி வெள்ளி அன்று கையில் படக்கூடாது. சிலருக்கு வெள்ளி இரவுதான் தண்ணியும் தொட்டுக் கொள்ள சைற் டிஸ்ஸும் கேட்கும். பின்பென்ன? வெள்ளி இரவு தொடங்கும் சண்டை திங்கள் காலை அகதிநிலைய வாசலில் போய் நிற்கும். இவ்வாறாக அசைந்து அசைந்து அனேகமானோருக்கு வாடகைக்கு ஒரு பிளாட் அல்லது வீடு கிடைத்தது.

அடுத்த கனவுகள் மெதுமெதுவாக விரியத் தொடங்கின. பாவித்த ஒரு பழைய கார். பின் ஒரு புதுக் கார். பின் பக்கத்து வீட்டானின் காரை விட விலை கூடிய கார். இவ்வாறு இவ்வாறு வளர்ந்து இறுதியில் வீடு வேண்டுவதில் தொடங்கி பின் காணி வேண்டி அதில் புது வீடு கட்டும் கனவு. அதுவும் நிறைவேறியது. கடைசியாக நடந்த நிகழ்ச்சியின் றைக்கோட்டை யாரும் இதுவரை உடைக்கவில்லை. அதுதான் எங்கள் தங்கமணி அக்கா தனது வீட்டிற்கு அத்திவாரம் போடுவதற்கு நோர்வேயில் இருந்து ஒரு ஐயரை அழைத்து வந்ததுதான். எதைத்தான் எங்கள் குறோன்களால் செய்ய முடியாது? அத்தனையையும் செய்தோம்.

நாமும் எங்கள் தகுதிக்கு தக்கவாறு ஐந்து வருடத்திற்கு முன் பத்துவருட ஒரு பழைய வீட்டை இருபது வருடக் கடனில் வேண்டி குடும்பமாக குடிபுகுந்தோம்.

மிக நல்ல காற்றோட்டமான வெளிச்சமான வீடு. முதலில் இருந்த டெனிஸ்காரர் நிச்சயமாக நல்லாய் அந்த வீட்டைக் கவனித்துப் பேணி இருக்க வேண்டும். மேலாக அழகிய பூந்தோட்டம். வருடத்தின் வெவ்வேறு காலங்களில் பூக்கும் மலர்களை வேறு நட்டு வைத்திருந்தார்கள். பனி பெய்யும் மார்கழி-தை-மாசி மாதத்தைத் தவிர ஏதோ ஒரு பூ வீட்டின் ஏதோ ஒரு மூலையில் பூத்தபடிதான் இருக்கும்.

டெனிஸ்காரர் தங்கள் சனி அல்லது ஞாயிறை முழுக்க முழுக்க வீட்டுப் பராமரிப்புக்கு என்று ஒதுக்கி வைப்பது போல எங்கள் வீட்டில் செய்யாவிட்டாலும் மனைவிக்காரி வெள்ளிக் கிழமைகளில் வீட்டை வடிவாகக் கூட்டிப் பெருக்கி கவனித்தே வந்தாள். நான் புல்லை வெட்டுவதிலும் வேலிகளைச் சரிப்பண்ணுவதிலும், வீட்டின் குப்பைகளை எட்டு கிலோ மீற்றருக்கு அப்பால் உள்ள குப்பைகள் போடும் இடங்களுக்கு கொண்டு சென்று கொட்டுவதிலும் ஈடுபட்டிருப்பேன். ஏதாவது பணவருமானமுள்ள வேலைகள் குறிப்பாக மொழிபெயர்ப்பு வேலைகள் வந்தால் ஓடிவிடுவேன். வீட்டின் வேலைகள் தங்கி விடும். மனைவி எப்பவும் நேர்ந்து கொண்டு இருப்பாள் சனி, ஞாயிறுகளில் ஊரில் உள்ள புருசன் பெண்டாட்டிகள் சண்டை பிடித்துக் கொண்டு பொலிஸ் ஸ்ரேசனுக்கு போகக்கூடாது என்று. அல்லது ஏதோ ஒரு சீட்டுக்காரனின் சீட்டு முறிந்து கை கலப்பு வந்துவிடக்கூடாது என்று. ஏன் என்றால் நான் மொழிபெயர்ப்பு வேலைக்கு ஓடிவிடுவேன். இப்படி இத்தியாதி இத்தியாதி வேலைகள் வந்த பொழுதும் எங்கள் வீடு அழகாய்த்தான் இருந்தது – அழையாத ஒரு விருந்தாளி ஒருவர் எங்கள் வீட்டுக்குள் வரும் வரை.

ஆம் ஒரு நாள் இரவு அல்பிரட் கிச்சொக்கின் பேர்ட்ஸ் படம் ரி. வி.யில் போய்க் கொண்டு இருந்தது. மிக இளவயதில் பார்த்த படம். ஒரு கிராமத்தினுள் வரும் பறவைக் கூட்டமொன்று அந்த ஊரின் மக்களையே கொத்திக் கொத்தி அவர்களையே ஊரைவிட்டுத் துரத்தும் பயங்கரமும் வேதனையும் மிக்க படம். எனது மகள்மாருக்கு அது நல்ல படம் எனக்கூறி என்னுடனேயே அவர்களை வைத்துப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தோம். அது முடிய கிட்டத்தட்ட இரவு ஒரு மணியாய்ப் போய் விட்டது. அவர்களுக்கு கற்பனை தொடங்கி விட்டது. அந்த இரவில் அப்படி இரண்டு பறவைகள் வந்து யன்னலைக் கொத்த தொடங்கினால் என்ன செய்வது என்று.

ஒருத்தி மற்றவளை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு படுக்கையறைக்குப் போக நான் குசினியுள் தண்ணீர் குடிக்கப் போனேன்.

குசினி லைற்றைப் போட எனக்கு 'திக்' என்றது.

சின்ன ஒரு கரப்பான் பூச்சி ஒன்று குடுகுடு என்று ஓடியது.

ஓடிப்போய் அடிக்கப் போக முதல் அது மறைந்து விட்டுது.

எனக்கு அப்படி ஒரு ஜந்து வீட்டிற்குள் வந்தது நல்ல சகுனமாகப்படவில்லை.

அது கரப்பான் போலவும் இருந்தது. கரப்பான் இல்லாது போலவும் இருந்தது.

நேராய் கம்பியூட்டரின முன் போய் இருந்து அவை பற்றிய தகவல்களைச் சேகரிக்கத் தொடங்கினேன்.

எனது ஊகம் சரியாகத்தான் இருந்தது. அது கரப்பானின் இனம் தான். ஆனால் சிறியது. கரப்பானைவிட ஒன்று பத்தாகவும் பத்து நூறாகவும் நூறு ஆயிரமாகவும் எங்கள் நாட்டில் உலவும் வதந்திகள் போலப் பெருகும் என இருந்தது. அவற்றின் பெயர் ருஸ்க்க கக்கலாக்கள் என இருந்தது - ஜேர்மன் கரப்பான் பூச்சிகள்.

எனக்குப் பயம் வந்தது - கிட் கொச்சின் பறவைகள் போல இவையும் எங்களை வீட்டை விட்டுத் துரத்தப் போகின்றனவா என்று.

அடுத்தநாள் இரவுவரை காத்திருந்தேன். இருட்டினுள்தான் அவை உலாவரும் என வாசித்திருந்ததால் அனைவரும் வேளையோடு உணவு அருந்திவிட்டு குசினி விளக்குகளை அணைத்துவிட்டு ஓரிரண்டு மணித்தியாலம் ஹோலில் உலகக்கிண்ணத்திற்கான உதைபந்தாட்டத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தோம். ஏதோ ஒரு ஆபிரிக்க நாட்டிடம் ஐரோப்பா தோற்றுக் கொண்டு இருந்தது. அந்த மகிழ்ச்சியைக்

கொண்டாட முடியாமல் என் மனம் எல்லாம் ஜேர்மனிய கரப்பான்களிடம் தான்.

குசினியுள் சென்று திடீரென விளக்குகளைப் போட்டேன்.

இன்று இருவர். ஒருவர் ஒருவர் பின்னால் ஓடிக்கொண்டு இருந்தார்கள்.

ஓடிச்சென்று ஒன்றைக் காலால் மிதித்தேன். அது நிலத்துடன் படிந்து விட்டது. மற்றையது மறைந்து விட்டது.

இனியும் பொறுக்க முடியாது என்றுவிட்டு அடுத்தநாள் சுகாதார அமைச்சுடன் தொடர்பு கொண்டேன்.

இறந்திருந்த ஒன்றை சின்ன பிளாஸ்ரிக் பையினுள் போட்டு அனுப்பச் சொன்னார்கள்.

அனுப்பினேன்.

இது ஜேர்மனிய கரப்பான்கள் என்றும் பெருந்தொகையாக உணவுப் பொருட்களை வேண்டும் பொழுது களஞ்சியச் சாக்கில் இருந்து குறிப்பாக ஆசிய ஆபிரிக்க நாட்டில் இருந்து வந்திருக்கலாம் என அபிப்பிராயப் பட்டார்கள். அதனை ஒழிப்பதற்கு பல நிறுவனங்கள் இருக்குதென்றும் அவற்றின் விலாசப்பட்டியல்களையும் அனுப்பி வைத்தார்கள்.

மாதமொன்றிற்று ஆயிரம் குறோன்கள் (இருபதினாயிரம் ரூபாய்) விகிதம் 12 தடவை வந்து அவர்கள் மருந்து விசிறினால் அதனை அழித்துவிடலாம் என ஆலோசனை கூறினார்கள். நான் மனைவியைப் பார்த்தேன். வழமைபோல அவள் எதுவும் சொல்லவில்லை.

கொஞ்சம் பெருகினால் பார்ப்போம் என ஒரு கிழமை பொறுத்திருந்தேன். ஆனால் அவற்றின் பெருகல் பயம்

கொள்ள வைத்தது. இனியும் பொறுப்பது உத்தேசம் இல்லை என்றுவிட்டு அந்த நிறுவனத்தை அழைத்தேன்.

வந்தார்கள்.

மருந்து விசிறத்தொடங்கினார்கள்.

ஆனால் இவர்களின் வருகையும் தொடர்ந்து கொண்டு தான் இருந்தது.

முற்றாக அழிக்க முடியவில்லை.

இவற்றின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கத் தொடங்கியிருந்தது. மாதம் ஒருதரம் அவர்கள் வீசும் மருந்தால் எப்படி அவற்றின் இனப்பெருக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியும் என்று எனக்குள்ளும் சந்தேகம்.

எனக்கு கோபம் கோபமாக வந்தது. அவற்றின் மீதும். அந்தக் கம்பனி மீதும்.

இடையில் சம்மர் விடுமுறைக்கு என் தங்கையின் மகள் வந்தபோது அவள் அவற்றைக் கண்டுவிட்டு அலறிய அலறல் இன்றும் எனக்கு ஞாபகம் இருக்கின்றது. இனிமேல் பூச்சி வீட்டை வரமாட்டேன் என்று இப்பொழுதும் தொலைபேசியில் சொல்லிக் கொண்டு இருப்பாள்.

அந்த சம்மர் எல்லோர் மனதிலும் ஒரு காயத்தை ஏற்படுத்திய சம்மர் விடுமுறை. முள்ளிவாய்க்கால் சமர் முடிந்திருந்த நேரம். எல்லோரையும் பெருமௌனம் மூடியிருந்த நேரம். அரசியல் மௌனம் சூழ அப்பாவி மக்களின் கதறல்கள் வெளியுலகுக்குக் கேட்கத் தொடங்கிய நேரம். ஊர்ஜிதப்படுத்தப்படாத உண்மைகள் வெளிவரத் தொடங்கிய நேரம்.

அதே சம்மர்லீவு காரணமாக மருந்து அடிக்கும் கம்பனிக்காரரும் மூன்று மாத லீவில் சென்றிருந்ததால் இந்த

கரப்பானின் தொகையும் எங்கள் குசினியுள் அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. மனைவி எல்லாத்தையும் சமாளித்தாலும் இங்கு பிறந்த மகள்மார் மிகவும் அருவருப்புப்பட்டார்கள்.

அப்பா வேறு வீடு வேண்டுவோம் என ஆக்கினை கொடுக்கத் தொடங்கியிருந்தார்கள்.

பொறுங்கள் பொறுங்கள் என்றுவிட்டு ஒரு நாள் இரவு நன்கு காத்திருந்துவிட்டு மெதுவாய் போய் குசினி விளக்கைப் போட்டேன்.

நிலம் முழுக்க சின்னதும் பெரியதுயுமாய் அவற்றின் அளவுகளுக்கு ஏற்ப நிறைந்திருந்தன.

லைற் வெளிச்சத்தையும் நான் வந்த அசைவையும் ஊகித்துக் கொண்டவைகளாக அவை அசைந்தோடத் தொடங்க முதல் இரு கைகளும் அவற்றை அடிக்கத் தொடங்கின.

என்ன பரிதாபம்!

அவைக்கு எங்கு ஓடுகின்றோம் எனத் தெரியவில்லை.

வலது கையில் இருந்து தப்பியவை இடது கைக்குள் போய் இறந்தன.

இடது கைக்குள் இருந்து தப்பியவை வலது கைக்குள் போய் இறந்தன.

இரண்டு கைகளுக்கும் தப்பிய சில ஓடும் திசை அறியாது மீண்டும் என் கைக்குள் வந்து அடிபட்டு இறந்தன.

திடீரென முள்ளிவாய்க்கால் நினைவு வர எழுந்து போய் கைகளைக் கழுவி விட்டு சோபாவில் போய் அமர்ந்தேன்.

அன்றிரவு நான் நித்திரை கொள்ளவே இல்லை.

◈

நாணயம்

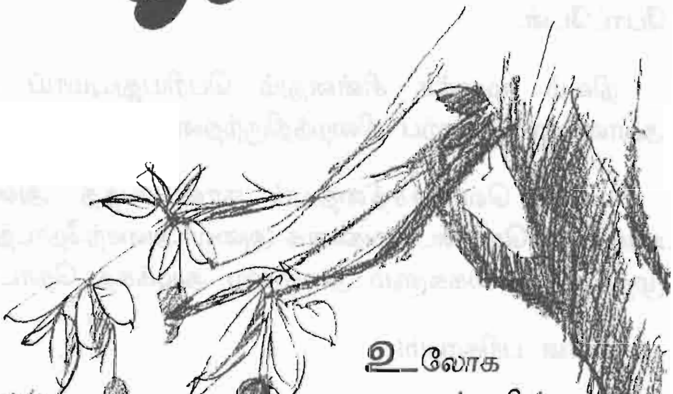

உலோக
நாணயங்களின்
இரண்டு
பக்கங்களுடன்
பரிச்சயப்பட்டதாலோ
என்னவோ. . . நாணயம்
என்ற இந்தச் சிறுகதைக்கும்
எனக்கு தலை, வால் என
இரண்டு உபகதைகள்
தேவைப்படுகிறது.

தலை:

"என்னை உனக்குப் பிடிச்சிருக்கா?"

"ஆமாம்"

"நீ யாரையாவது காதலித்து இருக்கிறியா"

"இல்லை"

வழமையான இந்த முதலிரவு சம்பாஷணையுடன் அவர்களின் வாழ்க்கை இனிதே ஆரம்பமாகியது.

அவள் மூன்றாம் மாதம் முழுகாமல் இருந்தபொழுது கணவனுக்கு ஒரு மொட்டைக் கடிதம் வந்தது.

"திருமணத்துக்கு முன்பே உனது மனைவி தனது வயிற்றைக் கழுவிப் போட்டு வந்தவள்"

தனது அதிர்ச்சியை முற்று முழுதாக வெளிக்காட்டாது நேராகக் கடிதத்தை மனைவியிடம் நீட்டியபடி, "ஏன் நீ இதனை முதலிரவில் எனக்கு மறைத்தாய்?" எனக் கேட்டான்.

"இதுவா. . .நீங்கள் இது பற்றி என்னிடம் கேட்கவில்லையே" எனச் சாதாரணமாகச் சொன்னபடி அவள் பாத்திரம் கழுவுவதில் மும்முரமானாள்.

"எத்தனை நாள் சொன்னனான். . . இந்த சோப் தண்ணி வேண்டி வராதையுங்கோ எண்டு. கை எல்லாம் ஒரே எரிவு"

மொட்டைக் கடிதம் வந்ததை விட இந்தப் பதில் மிகவும் அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

"நீ தான் யாரையும் விரும்பவே இல்லை எனச் சொன்னாயே?"

"ஆமாம் நான் யாரையும் விரும்பவில்லை"

"அப்போ எப்பிடி கர்ப்பமானாய்?"

"ஓ!...அதுவா..ரியூசனுக்கு வந்த ஒரு வாத்தியார். . .அன்று வீட்டில் வேறு யாரும் இருக்கவில்லை. . .அது நடந்து விட்டது. . .அம்மா அதனை ஒரு கெட்ட கனவாக நினைத்து

மறக்கச் சொல்லி விட்டா. . .நானும் மறந்து உங்களோடை சந்தோஷமாக வாழுறன்"

அதற்கு மேல் கணவன் ஏதும் பேசவில்லை. அல்லது அவனால் பேச முடியவில்லை.

வால்!!

மனிதர்களுக்கு எப்பொழுதுமே சிலசமயங்களில் விசித்திரமான ஆசைகள் தோன்றுவதுண்டு.

அவ்வாறே என் இளமைக்காலங்கள் இலங்கையில் கழிந்து கொண்டிருந்த பொழுது இந்தியாவில் ஒரு பிராமணப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து இந்தியாவிலேயே என் பிற்கால வாழ்வு அமைய வேண்டும் என விருப்பம் இருந்தது.

இந்த நியாயமான அல்லது பைத்தியக்கார யோசனைகளுக்கு ஐயராத்துச் சூழல்களில் எடுக்கப்பட்ட தென்னிந்திய தமிழ்ப் படங்களில் வந்து போன கதாநாயகிகளும் அவர்களது தோழிகளும் காரணமாய் இருக்கலாம்.

சமாதான ஒப்பந்தங்கள் போல என் இளவயதுக் கற்பனைகளும் கசக்கி எறியப்பட என் தகுதி, படிப்பு, என் மூதாதையரின் பரம்பரைகள் அனைத்தையும் கருத்திற் கொண்டு எனக்கு ஒரு வாழ்வு அமைத்துத் தரப்பட்டது.

சின்னச் சின்னக் கோபங்கள்... சின்னச் சின்ன அழுகைகள். . .மனைவியின் கோபத்தை சாப்பாட்டில் காட்டுதல் என சின்னச் சின்ன பகிஸ்கரிப்புகள் என்பதைத் தாண்டி அடுத்த இருபது ஆண்டுகள் வாழ்க்கையும் இதே சின்னச் சின்ன விடயங்களுடன் இனிதேதான் சென்றது.

எனக்குப் பென்ஷன் வயதுக்கு இன்னும் பத்து ஆண்டுகள் இருந்த பொழுது அந்தத் தென்னிந்தியக் கனவுகள் மீண்டும் வரத் தொடங்கின.

தற்பொழுதைய கனவு தென்னிந்தியப் பெண்களாய் இருக்கவில்லை – மாறாக காணி நிலத்துடன் ஒரு வீடு. . . அங்கே என் அந்திமக் கால வாழ்வு. . . கோயில்கள். . . குளங்கள். . . எக்ஸ்செற்றா. . எக்ஸ்செற்றா. . .

பிள்ளைகள் இரண்டு பேரும் திருமணமாகி வெளிநாட்டுக்குச் சென்ற பின்பு இலங்கையில் அமைதியான சூழ்நிலை நிலவுகின்றது என்ற பயங்கர அமைதியில் யாழ்ப்பாண வாழ்வு எனக்குப் பெரிதாகச் சுவைக்கவில்லை.

காலையிலும் மாலையிலும் குறைந்தது இரு தடவை யாராவது இரண்டு தென்னிலங்கை வியாபாரிகள் எங்கள் வீட்டின் வாசலில் ஏதோ ஒரு பொருளை விற்பதற்காக வந்து நிற்பார்கள். அவர்களுக்கு பதில் சொல்லி அவர்களை அனுப்புவதற்குள் போதும் போதும் என்றாகி விடும். கொழும்புக் கோட்டையின் அழகுக்கு "லாபாய்...லாபாய்..", என்ற குரலும் சேர்த்தே மெருகூட்டுகிறது என்று சொல்லி வந்த எனக்கு யாழ்ப்பாண வீதிகளிலும், நல்லூர் வெளிவீதிகளிலும் இதனைக் கேட்ட பொழுது ஏனோ ஜீரணிக்கக் கஷ்டமாய் இருந்தது.

இந்திய இடப் பெயர்வு பற்றி ஆலோசனை செய்ய இவையுமே காரணங்களாய் இருந்தன.

1.18 பில்லியன் சனத்தொகை கொண்ட இந்தியாவின் ஏதோ ஒரு மூலையில் இந்தக் கிழமும் மனுஷியும் கரை ஒதுங்க எனக்கு இந்தியாவில் யாரோ ஒருவரின் உதவி தேவைப்பட்டது. எனக்குத் தெரிந்தவர்கள், இடம் பெயர்ந்து அங்கு நிரந்தரமாக வாழ்பவர்கள், மண்டபத்தில் குடியிருப்பவர்கள் எனச் சுமார் நூறு பேரைத் தெரிந்திருந்தாலும் மாணிக்கவாசகர்தான் என் கண்முன் நின்றார்.

மாணிக்கவாசகர் பழுத்த சைவர். நல்லூர் தேர்த்திருவிழா ஒன்றில்தான் அவர் அறிமுகமானார். பின்பு அவரின் பழக்கம்

எனக்கு ஆசிரியப் பயிற்சிக் கல்லூரியிலும் தொடர்ந்தது. சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் முரண்பாடு இல்லாது சைவப் பணி செய்பவர் என அனேகமானோரிடம் அறிமுகமாகி இருந்தார்.

அவரையே தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டேன்.

"வணக்கம். . .சொல்லுங்கள்" என ஆரம்பித்து "எனது இளைய மகனுக்கும் விசா கிடைத்து விட்டது. அவர் மனைவி பிள்ளைகளுடன் மார்கழியில் போக உள்ளார். அவ்வாறாயின் அவரின் வீட்டையே வாங்குவது பற்றி பரிசீலிக்கலாம். அது நல்ல முடிவு என உங்கள் பாரியாருக்கும் தோன்றினால் நீங்கள் அவருடனேயே பேசிக்கொள்ளலாம்" என்பதுடன் முதற்கட்டப் பேச்சுவார்த்தை முடிந்தது.

வளர்ந்த மகனை 'அவர்' என விழித்துப் பேசிய மாணிக்கவாசகத்தாரின் பண்பு எனக்குப் பிடித்திருந்தது.

பின்பு அடுத்த அடுத்த கட்டப் பேச்சுவார்த்தைகள் அனைத்தும் அவரின் மகன் சத்தியசீலனுடனேயே நடைபெற்றது. சத்தியசீலன் பேசுவது மிகவும் இனிமையாக இருக்கும். 'அங்கிள்' என்றும், 'மாமா' என்றும், சிலவேளை 'அண்ணா' என்றும் தன்னை என்னுடன் அவனாக இணைத்துக் கொண்ட பொழுது வீட்டின் விலையில் பெரிதாகப் பேரம் பேச முடியவில்லை. தொலைபேசியில் இந்தியவிலையில் இருபத்தி ஐந்து இலட்சத்துக்கு ஒத்துக் கொண்டு முதலில் நான் தனியே சென்னை அண்ணா விமானநிலையத்தில் போய் இறங்கினேன்.

சத்தியசீலன் எனக்காக விமானநிலையத்தில் காத்திருந்தான்.

கார் சென்னைவீதிகளில் மிதந்து சென்றது – சென்னை அழகாய்த்தான் இருந்தது.

ரொம்பவும் மாறியிருந்தது. கூவப்பகுதியில் குடியிருந்த மக்களைக் காணவில்லை. அதிக இடங்களில் கலைஞரும் மகனும் கை காட்டிக் கொண்டு நின்றார்கள்.

சத்தியசீலனின் வீடு சின்ன அளவான வீடு. வெளி முற்றத்தில் துளசி, ரோஜா, நந்தியாவட்டைப் பூக்கள்.

பெரிய ஒரு மாமரம். செவ்விளனி மரங்கள் வேறு.

வாசலில் சத்தியசாயி பாபா கை கூப்பி வரவேற்றுக் கொண்டு நின்றார்.

இந்த கிழவனுக்கும் கிழவிக்கும் ஏன் பெரிய மாடமாளிகை.

அக்கம் பக்கம் மலையாள, தெலுங்கு வீடுகள். ஆனால் அனைவரும் நன்கு தமிழ் பேசுவார்களாம்.

சத்தியசீலனின் மனைவி நன்கு சமைத்து உணவு பரிமாறினாள்.

வெய்யிலின் வெட்காரம் குறையத் தொடங்கியபொழுது மனைவியுடன் மாணிக்கவாசகர் வந்திருந்தார். கொஞ்சம் இளைத்திருந்தார். ஆனால் அவரின் குரலில் கம்பீரம் குறையவில்லை.

வெளியே நின்ற மாமரத்தில் கீழ் இரண்டு கதிரைகளைப் போட்டுக் கொண்டு இருந்து பேசிக்கொண்டு இருந்தோம்.

எனக்கு யாழ்ப்பாண வீட்டின் முற்றமும் மாமரமும்தான் நினைவுக்கு வந்தன.

மனைவிக்கு வீட்டை விற்றுவிட்டு இந்தியாவுக்கு போவதை விட எங்கள் முற்றத்து மாமரத்தை விட்டுச் செல்வதுதான் பெரிய கவலையாக இருந்தது. அடிக்கடி சொல்லுவாள், "நோர்வேயிலும் டென்மார்க்கிலும் எங்கை அதுகள் மாமரத்தைக்

கண்டதுகள். லீவுக்கு வரக்கை அந்த மூன்றையும் மாறி மாறி உந்த ஊஞ்சலிலை வைச்சு ஆட்ட வேணும்". மூத்தவளின் இரண்டு பிள்ளையையும் இளையவளின் சின்னவனையும் பற்றித்தான் எப்பவுமே கதை. நான் போய் இங்கும் பெரிய மாமரம் நிற்குது என்னும் பொழுது நிச்சயமாக அவள் சந்தோஷப்படுவாள்.

ரொம்ப நேரம் கோயில்கள், வெளிநாடுகளில் மதமாற்றங்கள் பற்றி நாங்கள் இருவரும் கதைத்துக் கொண்டே இருந்தோம். இலங்கைப் பிரச்சினைகள் பற்றிக் கலந்துரையாடினோம். கோயில்களில் நடைபெறும் முறைகேடுகள் பற்றி இருவருமே சாடினோம். பக்தி என்பது வியாபாரமாக்கப்பட்டு விட்டது என்பதில் இருவருக்குமே மாற்றுக் கருத்து இருக்கவில்லை.

நேரம் போவது தெரியாமல் போய்க் கொண்டு இருந்தது.

திடீரென பள்ளிவாசல் ஒன்றில் இருந்து "அல்லாகு. . அக்பர்" என்று ஒலிபெருக்கியின் அவர்களது வழிபாட்டுக்கான அழைப்புக் குரல் ஒலித்தது.

"இது எனக்குரிய இடம் இல்லையோ" என மனதுள் ஒரு தயக்கம்.

"மசூதி ஏதாவது பக்கத்தில் உண்டா" எனக் கேட்க... வழமையான புன்சிரிப்புடன், "பயப்பிடாதீர்கள். . .மாலையில் இங்கு பாங்கும் கேட்கும். காலையில் சுப்பிரபாதமும் கேட்கும்" என்றார் மாணிக்கவாசகர்.

மனது கொஞ்சம் சமாதானப்பட்டது.

"பாங்கு" என்பது என்றோ நான் கேட்டு மறந்த சொல்லு. மாணிக்கவாசகர் இன்னமும் மறக்காமல் இருக்கின்றார் என அவரை என் மனம் வியந்தது.

மீண்டும் திருக்கேதீஸ்வரம், திருவானைக்கா, திருக்கோணேஸ்வரத்துள், திருக்கழுங்குன்றத்துள் சென்றோம்.

இரவு பத்துமணிவரை பேசிக்கொண்டே இருந்தோம். இடைக்கிடை சத்தியசீலனும் எங்கள் சம்பாசணையில் கலந்து கொண்டான்.

"பெருமைக்காக சொல்லவில்லை. அவருக்குச் சத்தியசீலன் எனப் பெயர் வைத்தாற் போல அவர் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கின்றார்". அதனைப் பெருமையாகவே சொல்லிக் கொண்டார். மேலும், "அவராக கட்டி வாழ்ந்த இந்த வீட்டின் சத்தியத்தையும் பெருமையையும் நீங்கள் காப்பாற்றுவீர்கள் என்ற நம்பிக்கையில் தான் முப்பது இலட்சம் பெறுமதியான இந்த வீட்டை உங்களுக்கு இருபத்தைந்து இலட்சத்துக்கு தந்தவர்".

மனத்தினுள் மாணிக்கவாசகர் இன்னும் ஒருபடி உயர்ந்து சென்றார்.

நான் எனது நன்றியைத் தெரிவிக்க வழிதெரியாமல் சங்கடத்தில் நெளிந்தேன்.

O O O

அடுத்த நாள் வெள்ளிக் கிழமை.

மிகச் சுருக்கமாக இந்திய முத்திரையிடப்பட்ட தாளில் வீடு கைமாறியது.

நானும் சத்தியசீலனும் வாங்குபவராயும் விற்பவராயும் கை எழுத்து இட்டுக் கொண்டோம். சாட்சிக் கை எழுத்தாக சத்தியசீலனின் சத்தியபாபா பஜனைக்குழுவில் இருந்த ஒருவர் "ஓம்! சாய்ராம்", என பாபாவை வேண்டியபடியே கையெழுத்து இட்டுக் கொண்டார். இன்னொருவர் சபரிமலைக்குச் செல்ல மாலை அணிந்திருந்தார் - "சரணம் ஐயப்பா" என நாடியிலும்

நெஞ்சிலும் தனது வலக்கரத்தால் தொட்டுக் கொண்டு கை எழுத்திட்டார்.

என் மனம் புட்டபத்தியையும் சபரிமலையையும் ஒன்றாக வணங்கியது.

அன்று மாணிக்கவாசகர் ஊரில் இருக்கவில்லை. அவர் கனடாவில் இருந்து வந்த ஒரு குடும்பத்தினருடன் திருப்பதிக்குச் சென்றிருந்தார். வரும்பொழுது எனக்கு திருப்பதியில் இருந்து லட்டு வேண்டி வந்திருந்தார்.

அன்று பின்னேரம் அனைவரையும் அழைத்துக் கொண்டு சரவணபவானுக்கு இரவு உணவுக்குச் சென்றேன் - எனது நன்றியறிதலைத் தெரிவிக்கவும் அடுத்த தடவை வரும் பொழுது சத்தியசீலன் குடும்பம் பயணம் செய்து விடுவார்கள் என்பதாலும் நான் ஏற்பாடு செய்த பிரியாவிடை விருந்துபசாரம் என அதனைச் சொல்லலாம்.

மிக மகிழ்ச்சியாக கழிந்த வாழ்நாட்களில் ஒன்றாக அதனை எண்ணிக் கொண்டேன்.

அன்று நடுநிசியே எயர்லங்காவில் என் இலங்கைப் பயணம்.

அனைவருமே விமானநிலையத்துக்கு வந்து என்னை வழியனுப்பி வைத்தார்கள்.

சத்தியசீலனையும் மாணிக்கவாசகரையும் இறுகவே தழுவி விடைபெற்றுக் கொண்டேன்.

என் அந்திமகால வாழ்வுக்கு கடவுள் நல்ல வழியைக் காட்டிவிட்டார் என எண்ணிக்கொண்டு இருந்தபொழுது விமானம் மெதுவாக ஓடுபாதையில் ஓடத் தொடங்கி மேல் எழுந்தது.

ο ο ο

இன்றும் வெள்ளிக் கிழமை.

அதிகாலை விமானத்தில் நானும் மனைவியும் சென்னைக்கு வந்திருந்தோம்.

குடிவரவு மற்றும் சுங்க அதிகாரிகள் இருபகுதியினருமே ஒரேயொரு கேள்வியைத்தான் கேட்டார்கள்.

"அடிக்கடி வருகிறீர்கள். . .என்ன வியாபாரமா?"

"இல்லை" எனத் தலையாட்ட முதல், "எங்களையும் கவனியுங்கப்பா" என்ற தொனியில் ஒரு மிரட்டல் இருந்தது எனக்கு ஆரோக்கியமாகப் படவில்லை.

"தமிழ் மட்டும் தான் இங்கு செம்மொழி ஆகியிருக்கிறது", மனம் சொல்லிக் கொண்டது.

இனி சென்னைதான் எல்லாமே எமக்கு என்றபடியால் தேவையான எல்லாவற்றையும் கையுடன் எடுத்து வந்திருந்தோம். அதனுள் எந்த வியாபாரச் சாமான்களும் இல்லாதபடியால், "சரி..சரி. . .போங்கள்" என்றுவிட்டு இலண்டனில் இருந்து வந்திருக்கும் ஒரு குடும்பத்தை நோக்கிப் போனார்கள்.

மூன்று வாகனச் சாரதிகளிடம் பேரம் பேசிக் களைத்து நாலாவது வந்தவனின் வாகனத்தில் ஏறினோம்.

"பார்த்தியா. . சூளைமேட்டுக்காரன்களுள்ளை ஒற்றுமையில்லை எண்டு சிலோன்காரன்களுக்கு காட்டிட்டாய் பின்னேரம் உன்னை பார்த்துக் கொள்ளுறம் மச்சி" என்ற அவர்களின் சண்டைக்கான இழுப்பை பெரிது பண்ணாமல் எமது வாகனம் விமான நிலையத்தை விட்டு வெளியே வந்தது.

அடுத்த மாதமுற்பகுதியில் மற்றைய சாமான்கள் கடற்கப்பலில் வந்து விடும். நாங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒழுங்கு

செய்த பின்பு மூத்தவளும் இளையவளும் நோர்வேயில் இருந்தும் டென்மார்க்கில் இருந்தும் தங்கள் குடும்பத்துடன் விடுமுறையைக் கழிக்க வருவதாகச் சொல்லியிருந்தார்கள்.

மனைவி காரின் கண்ணாடியில் முகத்தை ஒட்ட வைத்துக் கொண்டு சென்னையை ரசித்துக் கொண்டு வந்தாள்.

வட பழனியை காரில் இருந்தபடியே சுற்றி வந்தாள்.

கோடம்பாக்க மேம்பாலத்தில் கார் ஏறி இறங்கும் பொழுது குழந்தை போல குதூகலித்தாள்.

"பொறு. ..பொறு...எல்லாம் ஆறுதலாகப் பார்க்கலாம். ..பிள்ளைகள் வர எல்லாக் கோயில்களுக்கும் போய்வரலாம்"

எங்கள் சந்துக்குள் கார் நுழைந்த பொழுது அங்கு பெரிய பிரச்சனை நடந்து கொண்டு இருப்பது போலத் தெரிந்தது.

போன மாதம் வந்தபோது இருந்த தெரு போல அது தெரியவில்லை.

ஒரே புழுதியாக இருந்தது.

எங்கள் வீட்டுக்கு முன்னால் கார் சென்று நின்ற பொழுது முற்றத்தில் நின்ற மாமரமும் இரண்டு செவ்விளனியும் தறித்து விழுத்தப்பட்டிருந்தன.

எனக்கு 'திக்' என்று இருந்தது.

பக்கத்து வீட்டு மலையாள வீட்டின் அரைவாசிக்கு மேல் இடிக்கப்பட்டிருந்தது.

தெலுங்கு வீட்டின் கூரையைக் கழற்றிக் கொண்டு நின்றார்கள்.

பரபரப்புடன் என்ன என்று விசாரித்தேன்.

“கோட்டின் தீர்ப்பு மசூதிக்கு சார்பாக தீர்ந்துவிட்டதாம்” யாரோ சொன்னார்கள்.

“அயோத்தி தீர்ப்பு இருபக்கத்துக்கும் சார்பாகத் தானே தீர்ந்தது” நான் சொல்லி முடிக்க முதல். . .

“ஒரு நூவு சிங்களன்னுட்டாவு. இதி மசூதி ஜகா. . தீனி தொங்கதனங்கா பத்திராலு சூமெச்சி. . .இகஇகட இலஇலு கட்டி உண்டாரு. . .நீ ஊருக்காரு நின்னி ஏமாறிச்சினாடு. . .நன்னி ஏமாறிச்சினாடு” தெலுங்குக்காரி வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக் கொண்டு இருந்தாள்.

(என்னையா சிறிலங்காகாரன் நீ.. ..இந்த நிலம் மசூதியின்ரை...கள்ளப் பத்திரம் காட்டி கட்டியிருக்கிறான். உன்ரை ஊர்க்காரன் உனக்கு நாமம் போட்டுட்டான். . .எங்களுக்கும் தான்)

“அவ்வட அடிக்கிறா எண்டு இவ்விட இடம் கொடுத்தா இவ்விட அநியாயம் செஞ்சி ஓடிட்டான்” - இது மலையாளக்காரியின் புருஷன்.

எனக்கு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எல்லாம் விளங்கத் தொடங்கியது.

மனைவிக்காரி, “என்னப்பா... என்னப்பா”, எனக் குடையத் தொடங்கினாள்.

“கொஞ்சம் பொறுக்கிறியா?” என அவளின் மீது எனது எரிச்சலைக் கொட்டியபடி காரை மாணிக்கவாசகர் வீட்டை திருப்பினோம்

மாணிக்கவாசகர் முன்விறாந்தையில் இருந்தார்.

அவரின் முகம் கொஞ்சம் கறுத்திருந்தது.

“உங்கடை மகன் என்ன செய்தவர் எண்டு பார்த்துக் கொண்டு தானே இருந்தனீங்கள்”

தந்தை, மகன் இருவர் மீதான என் குற்றச்சாட்டு இது.

“அவசரப்படாதையுங்கோ.. .தம்பி வீட்டைத் தானே விற்றவர். மசூதியின்ரை காணியை உங்களுக்கு விற்கேல்லைத் தானே” திருமதி. மாணிக்கவாசகர் வந்து சொல்ல மாணிக்கவாசகர் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தார்.

◈

(2011 நாலாவது காலாண்டில் தகவம் இலக்கிய வட்டத்தின் முதற்பரிசு பெற்ற கதை)

அழுக்கு

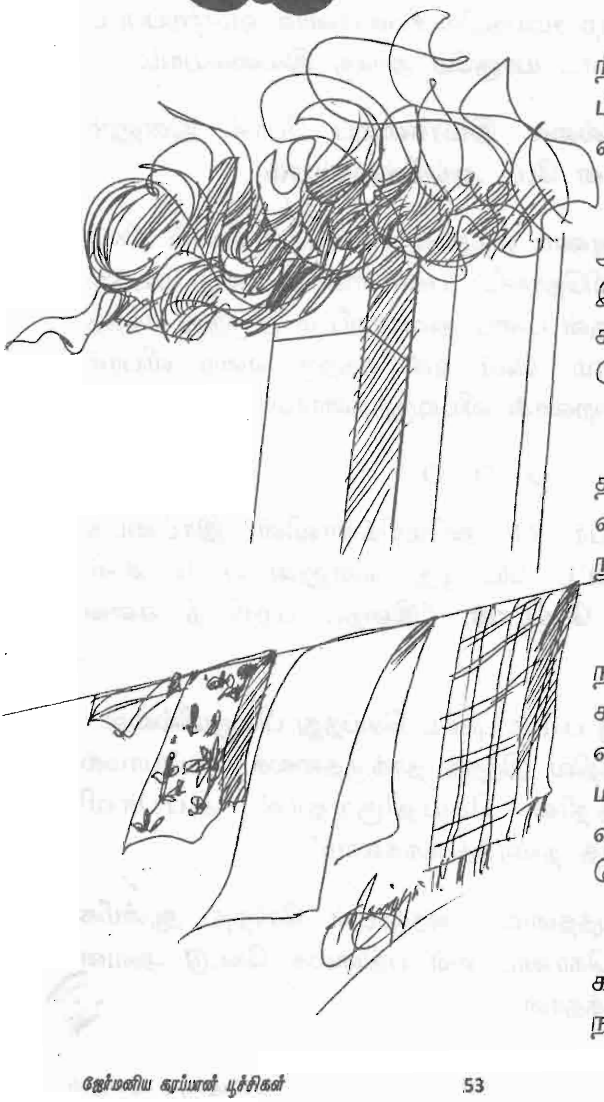

"விடுமுறைக்கு நீ உனது மனைவி பிள்ளைகளுடன் இங்கு வருவது மகிழ்ச்சி.

ஆனால் நீ வாழ்ந்த அந்த ஊர் இங்கு இல்லை", என சிற்சபேசன் கடிதம் போட்டிருந்தான்.

இந்த 30 வருடத்தினுள் எத்தனை எத்தனையோ எல்லாம் நடந்து முடிந்தாயிற்று.

என்ன கஷ்ட நஷ்டம் வந்தாலும் சந்தைக் குத்தகையை எக்காலத்திலும் மற்றவர்களுக்கு விட்டுக் கொடுக்காத செல்லரம்மான்...

எந்த மழை காற்று என்றாலும் நாலு செம்பருத்திப்

பூக்களுடன் அம்மன் கோயிலின் அதிகாலைப் பூஜை போகும் கனகம்மா பெரியம்மா... தம்பி வெளிநாட்டுக்கு போனால் எங்களை மறந்திடாமல் சேவ் எடுக்க விக்கில்சன் பிளேட் அனுப்பு எனக் கடிதம் கொண்டு வந்து தரும் தபால்கார சிற்றம்பலம்... இருட்டிய பின் ரியூசனால் வரும்பொழுது களவாய்ப் போய் படலையைத் தட்டும் பொழுதெல்லாம் நீங்கள் பெரிய இடத்துப் பிள்ளையள் என எங்களுக்கு கிளாசில் கள்ளு விற்கும் கதிரன்... தோட்டக்காணிக்குள் புல்லுப் பிடுங்கச் சென்ற சமயத்தில் சிவராசனால் ஏமாற்றப்பட்ட கதிரனின் மகள் கமலா... யாருமே அங்கு இல்லையாம்.

இவர்கள் மட்டுமில்லை இவர்களைப் போல் இன்னும் எத்தனையோ எத்தனை பேர் அங்கில்லையாம்.

சிலர் இயற்கை மரணம் வந்து போய்விட்டார்களாம். சிலர் இடம் பெயர்ந்து கிளிநொச்சிப் பக்கமாய் போனது மட்டும் தான் தெரியுமாம். அதன் பின்பு அவர்களிடம் இருந்து எந்தத் தகவலும் இல்லையாம். சிலர் ஏன் எதற்கு என்ற விபரம் தெரியாமல் தலைமறைவாகி விட்டிருந்தனராம்.

○ ○ ○

2009 செப்டெம்பர் 11 அமெரிக்காவின் இரட்டைக் கோபுரம் தகர்க்கப்பட்ட பொழுது என்னுடைய டெனிஸ் நண்பன் ஜோன்சன் கேட்டான், "இதைப் பற்றி நீ என்ன நினைக்கின்றாய்".

"அமெரிக்காவிற்கு பாடம் புகட்ட செய்தது பிழையில்லை... ஆனால் பகல் நேரத்தில் இந்தத் தாக்குதலைச் செய்யாமல் ஒரு இரவு நேரத்தில் செய்திருந்தால் அப்பாவி உயிர்க்கொலைகளைத் தவிர்த்திருக்கலாம்"

கொஞ்சம் அறிவுத்தனம்... அதனுடன் சேர்ந்த ஆன்மீக ஈடுபாடு...இரண்டும் கொண்ட என் பதிலைக் கேட்டு அவன் வாயினுள் புன்னகைத்தான்.

"ஏன் சிரிக்கின்றாய்"

தனது பொக்கற்றில் இருந்த சிகரட்டை வாயில் வைத்து நிதானமாக லைற்றினால் அதனை மூட்டிக் கொண்டு என்னிடம் கேட்டான், "வறுமையாலும் நோய்களினாலும் தினம் தினம் ஆபிரிக்காவில் செத்துக் கொண்டிருக்கும் மக்களை நீ நினைத்துப் பார்ப்பதில்லையா?"

"அதுக்கும் இதற்கும் என்ன சம்பந்தம்"

"எங்கள் வெள்ளைத் தோல் போர்த்த இனம் காரணமாக அங்கு தினம் தினம் இறந்து கொண்டிருக்கும் ஆபிரிக்க உயிர்களையும் இன்று ஒரேநாளில் நடந்த கொலைகளையும் கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்தால் கணக்கு சரியாகத்தான் இருக்கும்"

எனக்குப் பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை.

பதிலாக எனது மனம் மலையகத்தை நோக்கித் திரும்பியது.

நான் சின்னப்பிள்ளையாக இருந்த பொழுது எனது தாய் மாமன் மலையகத்தில் உள்ள ஒரு தோட்டத்தில்தான் கங்காணியாக இருந்தவர். நான் விடுமுறைக்காக அங்கு செல்வதுண்டு. கொழும்பில் உள்ள தனியார் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்த அவரின் இரண்டு மகன்மாரும் மகள் வேணியும் விடுமுறைக்கு அங்குதான் வருவார்கள். அங்கு எங்கள் அனைவருக்கும் இராஜமரியாதை தான். கங்காணி ஐயா வீட்டுப் பிள்ளைகள் என எங்கள் மாமாக்கும் மாமிக்கும் கிடைத்த மரியாதைகள் அனைத்தும் எங்களுக்கும் கிடைத்தன. எங்கள் உடுப்புகளைத் தோய்ப்பதற்கு... மாமிக்கு சமையலுக்கு உதவ... வீடு வளவு கூட்டிப் பெருக்க என வெவ்வேறு நேரங்களில் வெவ்வேறு இந்தியத் தோட்டக்காரப் பெண்கள் வந்து போய்க்கொண்டு இருப்பார்கள்.

தொழிலாளர்களுக்கு சம்பளமும், அரிசி சாமன்களும் கொடுக்கும் நாட்களில் மாமாவின் முகத்தில் சந்தோசம் அளவில்லாமல் பெருகும். ஒருநாள் மாமிதான் மெதுவாய் சொன்னவா கை எழுத்துப் போடத்தெரியாத அந்தச் சனங்களின் காசையும் சாமான்களையும் மாமா எப்பிடி வெட்டி எடுக்கிறவர் எண்டு.

அதுமாதிரி மாமா சந்தோசமாய் இருக்கும் இன்னோர் காலகட்டமும் இருந்தது. அதுதான் நல்லூர்த் திருவிழாக் காலங்களில் மாமி ஊருக்குப் போய்விட மாமா தனியே மலையகத்தில் இருக்கும் கால கட்டம்.

ஒருமுறை நல்லூர் திருவிழா நடந்து கொண்டிருந்த பொழுது எங்களின் அட்வான்ஸ் லெவல் றிஸல்ற் வந்தது. மாமியும் வேணியும் வேறு அந்த சமயத்தில் திருவிழாவிற்காக வந்து எங்கள் வீட்டிலேயே தங்கியிருந்தார்கள். நான் எதிர்பார்த்த மாதிரியே எனக்கு அந்த ஆண்டு நல்ல றிஸல்ற் வரவில்லை. மாமிக்கும் வேணிக்கும் முன்னால் வைத்து நடந்த அப்பாவின் ஏச்சு என்னை ரொம்ப தலைகுனிய வைத்தது. மாமாவிடம் போனால் ஏதாவது வேலை எடுத்துத் தருவார் என்ற நம்பிக்கையில் வீட்டுக்குச் சொல்லாமல் கோபித்துக் கொண்டு தனியே றெயின் எடுத்துப் போய் ஹட்டனில் இறங்கினேன்.

இரவு நேரம்...மாமா வீட்டினுள் இருந்து கேட்ட சத்தம் மாமா மாமிக்கு துரோகம் செய்கிறார் எண்டு தெரிந்தது. வீட்டுக் கதவைத் தட்டாமலே இருட்டினுள்ளேயே திரும்பி ஸ்டேசனுக்கு வந்து அதிகாலை றெயினைப் பிடித்து... பின் கொழும்பில் இருந்து மதியம் புறப்படும் உத்தரதேவியில் றாகமவில் ஏறி யாழ்ப்பாணம் வந்து... இரவு பட பஸ்சில் ஊர் வந்து சேர்ந்தேன்.

ஊர் முழுக்க எங்கள் முற்றத்தில் கூடியிருந்தது.

என்னைக் கண்டதும் அம்மாவும் மாமியும் ஓடி வந்து கட்டிக் கொண்டு அழுதார்கள்.

"ஏனப்பு எங்களுக்குச் சொல்லாமல் போனனி. . . ."

மாமியைப் பார்க்க மிகவும் பரிதாபமாக இருந்தது.

"இங்கை இருக்க விருப்பமில்லாட்டி நீ திருவிழா முடிய என்னோடை வா. அங்கை மாமாவும் நானும் உன்னை வடிவாய்ப் பார்ப்பமடா"

மாமி சொல்லிக் கொண்டிருந்தா....

அப்பாவின் கன்னங்களில் கண்ணீர் ஓடிக்கொண்டு இருந்தது.

பக்கத்தில் போய் "மன்னியுங்கோ அப்பா" என்றபடி அவர்பக்கத்தில் இருந்தேன்.

அவர் எனது கைகளை இறுக்கப் பிடித்துக் கொண்டார்.

அப்பா அப்பாதான்.

அம்மாக்கு துரோகம் செய்யாத என் அப்பா.

அன்றே மனதுள் சொல்லிக் கொண்டேன், "இந்த அப்பாவைத் திருப்திப் படுத்த வேண்டும் என்றால் அடுத்த பரீட்சையில் நல்ல றிசல்ட் எடுத்து யூனிவேசிற்றிக்குப் போவது" என்று.

அதுவும் நடந்தது.

தொடர்ந்து 83 கலவரமும் வந்தது.

மாமாவின் மரணச் செய்தியும் வந்தது.

○ ○ ○

87 அல்லது 88 என்று நினைக்கின்றேன்.

விவசாயத்துறையில் பட்டப்படிப்பு முடித்து விசுவமடுவில் பணியாற்றச் சென்றிருந்தேன்.

படித்த வாலிபர் திட்டத்தில் பல இளைஞர்கள் தம் வாழ்வை முன்னேற்றிக் கொண்டு இருந்தார்கள். அரசாங்கத்தின் கடன் உதவி வேறு. இலங்கையில் ஒரு பசுமைப் புரட்சி நடந்துவிடும் என்று புள்ளிவிபரங்கள் காட்டியது. மிகச் சந்தோசமாக இருந்தது.

முதல் கிழமை கந்தோரினுள் எனது பணியினுள் மூழ்கிக்கிடந்த நான் அடுத்த கிழமை தோட்டங்களிலும் வயல்களிலும் என்ன நடக்கின்றது என்று பார்ப்பதற்காக றைவர் சிறிசேனாவை வண்டியை எடுத்து வரச்சொல்லிவிட்டு அதில் ஏறிச் சென்ற பொழுது கண்ட காட்சிகள் மகிழ்ச்சிக்குப் பதிலாக வேதனையைத்தான் தந்தன.

83 கலவரத்தில் இடம் பெயர்ந்து வந்த தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இந்த இளைஞர்களின் தோட்டங்களிலும் வயல்களிலும் கூலித்தொழிலாளர்களாக... தினக்கூலியாக மிகக் குறைந்த ஊதியத்தில் வேலை செய்து கொண்டு இருந்தார்கள்.

மலையகத்தில் தலையில் குளிருக்காக போட்ட முக்காடு இங்கு வெயிலுக்காக போடப்பட்டு இருந்தது. அங்கு கை எழுத்து வேண்டிய வாரக்கூலி இங்கு கையெழுத்து போடாமலே கையில் கொடுபட்டுக்கொண்டிருந்தது. அங்கு வாழ்வு காம்பறாக்களில். இங்கு நாலு தடிகளில் போடப்பட்ட தரப்பாளின் கீழே. மற்றும் இத்தியாதி...இத்தியாதி... எதிலுமே மாற்றம் காணப்படவில்லை.

“பாருங்கையா. . .ரவுசர் போட்ட யாழ்ப்பாணப் பொடியள் எண்டால் இந்தக் குட்டியள் எல்லாம் மொய்ப்பாளவை”

றைவர் சிறிசேனாவை நான் திரும்பிப் பார்த்த பார்வையில் சிறிது நேரம் மௌனமாகிய அவன் பின் தானாகத் தொடர்ந்தான்.

"ஐயா நான் சொல்லுறதெண்டு கோவிக்கக்கூடாது. இந்தத் தோட்டக்காட்டு சனங்கள் ரொம்ப பாவங்கள். அவங்களும் தமிழர்தானே. ஆனால் உங்க யாழ்ப்பாணப் பையன்கள் ரொம்ப மோசம். எல்லாம் அனுபவிச்சிட்டு ஊரிலை போய் சீதனத்தோடை கட்டிட்டு வாறாங்கள். அதுகள் வயித்தை அழிக்க என்ன எல்லாம் பண்ணுதுகள். . . சிலவேளை அவங்க அப்பா அம்மா தங்க இனம் சனத்துக்கை செய்து வைக்கிறாங்கள். . . சிலதுகள் அரளிவிதையைத் திண்டு செத்துப் போகுதுகள்"

மரணம் என்பதை ஏதோ சாதாரணமாய் ஒரு மாங்காய்க்கு கல் எறிந்து விழுத்துவது போலச் சொல்லிக் கொண்டு வந்தான்.

அவன் சொல்லிக்கொண்டு இருக்க நான் றோட்டை விறைத்துப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தேன்.

தூரத்தில் சோளத்தோட்டம் ஒன்றின் முன்னால் ஒரு தோட்டக்காட்டுப் பெண்ணும் யாழ்ப்பாணப் பையனும் குழைந்து கொண்டு நின்றார்கள்.

"ஐயா அவனுக்கு ஊரிலை கலியாணம் பேசி முற்றாச்சு. வாறமாதம் கலியாணம்"

சிறிசேனா சொல்ல எனக்கு என் மாமாவின் ஞாபகம் வந்தது.

என் தலை தானாகக் குனிந்தது என நினைக்கின்றேன்.

"பாருங்கையா. . . படிக்காத தோட்டக்காட்டுச் சனங்களை தலைகீழ் தெரியாமல் நடத்திற இவங்களுக்கு கடவுள் ஒருநாளைக்கு பாடம் படிப்பீப்பார்"

திடீரென றோட்டின் குறுக்காக இரண்டு காட்டுப் பன்றிகள் பாய்ந்து போயின.

சிறிசேனா போட்ட பிறேக்கால் என் தலை முன் கண்ணாடியில் போய் இடித்தது.

"ஐயா சொறி ஐயா. . . . கண்ணாடி அடிச்சுட்டுதா" என்றவாறு றைவர் சீற்றில் இருந்து இறங்கி ஓடிவந்து என் நெற்றியடியைத் தனது உள்ளங்கையினால் தேய்த்தான்.

அவனது அக்கறையில் உண்மை தெரிந்தது.

"சரி... சரி... வாகனத்தைத் திருப்பு. . . ஒவ்வீசுக்குப் போவம்"

ஜீப்பை மிக அவதானமாக அவன் திருப்பினான்.

திரும்பி வரும்போது சோளத்தோட்டத்தின் முன்னே நின்றிருந்த அந்தப் பெண்ணையும் பையனையும் காணவில்லை.

எனக்கு மனம் என்னவோ செய்தது.

o o o

என்னதான் சிற்சபேசன் "நீ வாழ்ந்த அந்த ஊர் இங்கு இல்லை", எனக் கடிதம் போட்டிருந்தாலும் நாங்கள் போவதே எனத் தீர்மானித்திருந்தோம்.

உண்மையில் எனக்குச் சரி, எனது மனைவிக்குச் சரி மிக நெருங்கிய சொந்தம் என்று யாரும் அங்கு இல்லை. எல்லோருமே கனடாவிலும், இங்கிலாந்திலும் மற்றைய ஐரோப்பிய நாடுகளிலும்தான். ஆனாலும் நான் போக வேண்டும். எனது பிள்ளைகளுக்கு அவர்களின் ஆணி வேர்கள் பரவிய மண்ணைக் காட்ட வேண்டும். அப்பாவும் அம்மாவும்

மகிழ்ந்திருந்த அந்தப் பூமியைக் காட்ட வேண்டும் என்பதில் நானும் மனைவியும் மிக உறுதியாக இருந்தோம்.

ஐரோப்பாவிற்கு வந்த காலங்களில் 1977இல் வெளியாகி எத்தனையோ விருதுகளைப் பெற்று இங்குள்ள தொலைக்காட்சிகளில் மீண்டும் மீண்டும் ஒளிபரப்பப்பட்ட வேர்கள் (The Roots) என்னும் ஆபிரிக்கர்களின் திரைப்படக்கதையின் கனதி இப்பொழுதுதான் என்னை அழுத்துகின்றது. இத்தனை வருடங்களின் பின்பும் குன்ர கின்ரா (Kunta Kinta) என்ற அந்த அடிமையின் குரல் கேட்டுக் கொண்டு இருக்கின்றது.

எனது வேரை என் பிள்ளைகள் பார்க்க வேண்டும்.

ஊருக்குப் போவோம் என்று நினைத்திருந்தோமே தவிர நாம் போகும்பொழுது ஊரில் இருந்து எல்லோரும் போய்விட்டிருப்பார்கள் என நினைத்திருக்கவில்லை. சவுதிக்கு போய் திரும்பிறமாதிரித் தானே நினைத்துக் கொண்டு வந்தோம்.

யார் நினைத்தோம் எனது பிள்ளையும் அண்டை நாட்டில் உள்ள என் தங்கையின் பிள்ளையும் தமிழ் தெரியாது ஊமைப்பாசை பேசப் போகின்றது என... அல்லது அரைகுறை ஆங்கிலத்தில் உரையாடப் போகின்றது என!

பிள்ளைக்கு அடித்தால் அரசாங்கம் தூக்கிப் போகும் எண்டு யார் நினைத்தது!!

எவர் நினைத்தது தமிழருக்கை சாதிபார்த்துவிட்டு மாங்கல்யம் தந்துநானே எனச் சொல்லி எங்கள் பிள்ளைகளை இந்த ஐரோப்பியர்களுக்கும் வெள்ளைக்காரர்களுக்கும் தாரை வார்த்துக் கொடுக்கப் போகின்றோம் என்று!!!

எல்லாமே முடிந்து விட்டது.

எனது வீட்டின் முன் போர்ட்டிக்கோவில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் அதிவிலைகூடிய காரை றிவேர்ஸ் கியரில் 30 கிலோ மீற்றர்

தூரம் பின்நோக்கிச் செலுத்தி பின்பு முன்னே ஓட்டலாம். ஆனால் வாழ்க்கையை???

எதுவானாலும் யாழ்ப்பாணப் பயணம் உறுதியாகி விட்டது.

குறிப்பிட்ட நாளில் அது ஆரம்பமானது.

வழமையான 14 மணிநேர விமானப் பயணம் - விமானத்தில் 3 தமிழ்ப்படங்கள் - கட்டுநாயக்காவில் நீங்களும் ஊர்வலம் போனீர்களா என்ற கேள்விகள் - இல்லை என்ற தலையாட்டு – சுங்கப்பகுதியில் தள்ளுவண்டிக்காரனுக்கு 10 டொலர்கள் அன்பளிப்பு அல்லது லஞ்சம் - இலகுவாக வெளியில் வந்து எங்கள் யாழ்ப்பாணப் பயணம் ஆரம்பமானது.

கொழும்பு பழைய கொழும்புதான். பெரிதாக மாற்றம் எதுவும் தெரியவில்லை.

ஏ9 பாதை அழகாகச் செப்பனிடப்பட்டுக் கொண்டு இருந்தது.

தாண்டிக்குளத்தில் சம்பிருதாயமான ஒரு செக்கிங்.

முருகண்டி ரொம்பவே மாறியிருந்தது.

சிங்கள மொழியில் பேரம் பேசி கற்பூரமும் தேங்காயும் வேண்டி பிள்ளையாருக்கு அடித்துவிட்டு பயணம் தொடர்ந்தது.

தொடர்ந்த பயணத்தில் தான் மனம் கொஞ்சம் கனத்தது.

தலை முறிந்த பனைகள்... தலை குனிந்த ஆனையிறவு... வீதி முழுக்க நிறைந்திருந்த இராணுவத்தினர்...

இது என் யாழ்ப்பாணம் இல்லைத்தான் என மனம் சொல்லத் தொடங்கியது.

சிற்சபேசன் கடிதத்தில் எழுதியதை மனம் ஆமோதிக்கத்தான் செய்தது.

இறுதியாக ஒரு செக்கல்படும் நேரத்தில் சிற்சபேசன் வீட்டை எங்கள் வான் அடைந்தது.

சிற்சபேசன் அவன் மனைவி, பிள்ளைகள் என அனைவரும் எங்களை அன்பாக வரவேற்றார்கள்.

சிற்சபேசன் வீட்டில் பைப்பூட்டி இருந்தாலும் அனைவரும் கிணற்றிலேயே தண்ணீர் மோண்டு அள்ளிக் குளித்தோம். எங்கள் பிள்ளைகளுக்கு துலாவின் கயிற்றைப் பிடித்து கிணற்று விளிம்பில் நின்று தண்ணீர் அள்ளுவது புதிய அனுபவமாக இருந்தது. மேலாக குளிக்கும் தண்ணீர் வாய்க்கால் வழியாக வாழைகளுக்குப் போவதைக் கடைக்குட்டி ரசித்துக் கொண்டு நின்றான்.

அதில் அத்தனை களையும் போனது.

இந்தக் குளிக்கும் சுகம் ஒன்றிற்காகவே யாழ்ப்பாணம் வந்தது போல இருந்தது.

பகல் முழுக்க வான் பிரயாணத்தினால் அழுக்காகி விட்ட எங்கள் உடுப்புகளை தோய்ப்பதற்காக எனது மனைவி சவர்க்காரத்தை தேடினாள்.

"அதெல்லாம் நாளைக்குப் பார்க்கலாம். இப்போ இருட்டி விட்டது. வந்து சாப்பிடுங்கோ" என சிற்சபேசனின் மனைவி சொல்லவும் அதனை மீறாமல் எல்லோரின் உடுப்புகளையும் கிணற்றடித் தொட்டியில் போட்டுவிட்டு வீட்டினுள் போய் சாமிபடத்தின் முன் நின்று நெற்றி நிறைய விபூதியைப் பூசிவிட்டு சாப்பிடப் போய் உட்கார்ந்தோம்.

நெற்றியில் வீபூதி பூசும் பொழுது மட்டும் அம்மா என் கண் முன்னே வந்து போனா.

இந்தியன் ஆமி வந்தபோதுதான் அம்மா காலமானா – என்னால் வரமுடியாதிருந்தது.

சாப்பிட்ட பின்பு முற்றத்தில் கதிரைகளைப் போட்டுக் கொண்டு எல்லோரும் இருந்து ஒரே கதை.

நிலவு வேறு எறித்துக் கொண்டு இருந்தது.

அரசியல், இலக்கியம், போர் - போர்க்குற்றங்கள் எதையும் விடவில்லை.

நடுச்சாமம் வரை ஒரே கதைதான்.

திடீரென நாய்கள் குலைக்கும் சத்தம் கேட்டது.

"ஏன் இப்பிடிக் குலைக்குதுகள்"

"ஆமி றோட்டாலை போறாங்கள் போலை"

"ஏதும் பிரச்சனையோ"

"இல்லை.. இப்பிடித்தான் திடீரென திடீரென போவான்கள்.. பிரச்சனையில்லை"

இப்படியே இருந்து கதைத்து கதைத்து இறுதியில் சுமார் இரவு இரண்டு மணிக்கு நித்திரைக்குப் போனோம்.

○ ○ ○

எங்கள் ஊர் வழமை போல ஐந்து மணிக்கே விழித்து விட்டதை றோட்டால் கதைத்துக் கொண்டு போவோரின் குரல்கள் காட்டியது.

யாரோ ஒருவர் செத்ததிற்கு சைக்கிளில் இழவு சொல்லிக் கொண்டு போனார்கள். இது உண்மையில் இந்த 30 வருடத்தில் நான் மறந்து போயிருந்த ஒன்று.

எழுந்து போய் உற்றுக் கேட்க வேண்டும் போல் இருந்தாலும் இரவு அதிக நேரம் கதைத்துக்கொண்ட அசதி கண்களைத் திறக்கவிடாது அழுத்திக் கொண்டு இருந்தது.

பின்பு அயர்வதும் முழிப்பதுமாக இருந்துவிட்டு ஒரு எட்டு மணியளவில் எழுந்து கொண்டேன்.

மனைவியும் பிள்ளைகளும் இப்போதும் தூங்கிக் கொண்டே இருந்தார்கள்.

கிணற்றடிப் பக்கமாய் போன எனக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

உள்ளாடைகள் உட்பட எங்கள் அனைவரின் உடுப்புகளும் தோய்த்து கொடியில் காய்ந்து கொண்டு இருந்தன.

எனது மனதுக்கு ரொம்ப சங்கடமாய்ப் போக, முன்னே வந்த சிற்சபேசனின் மனைவியை கேள்விக்குறியுடன் நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

"காரைநகரிலை இருந்து இடம் பெயர்ந்து வந்த சனங்கள் உந்தக் கோயிலடியிலைதான் கொட்டில் போட்டு இருக்குதுகள். அதுகள் வந்து இப்பிடி கூட்டிக் கழுவி தருங்கள். குடுத்த காசை வேண்டுங்கள். பிரச்சனையில்லை" சிற்சபேசனின் மனைவி சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

கிணற்றடியில் இருந்து வாழைமரங்களுக்கு தண்ணி ஓடும் பாத்தியின் கரைகளில் எங்கள் அழுக்குத் துணிகளைத் தோய்த்த சவர்க்காரத்தின் நுரை படிந்திருந்தது.

சிற்சபேசன் எனக்கு போட்டிருந்த கடிதத்தை என் மனம் முற்றாக மறுதலித்தது.

எனது ஊர் எந்த மாற்றமும் இன்றி இங்குதான் இருக்கிறது!

பிள்ளை பிடிகாரரும் பணக்கார அகதிகளும்

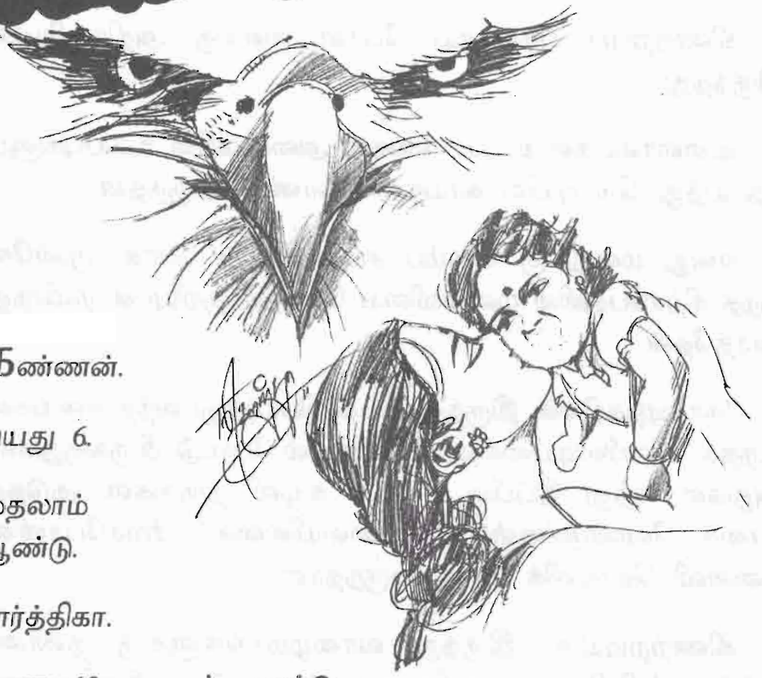

கண்ணன்.

வயது 6.

முதலாம் ஆண்டு.

கார்த்திகா.

வயது 12. ஆறாம் ஆண்டு.

"சமூகசேவை அமைச்சின் குழந்தைகள் நலன்காப்புத் திட்டத்தின் கீழ் கண்ணனுக்கும் கார்த்திகாவுக்கும் தமது சொந்த வீட்டிலே தம் பெற்றோர்களுடன் வாழ்வதற்கு போதியளவு பாதுகாப்புச் சூழல் இல்லாத காரணத்தாலும், தொடர்ந்தும் அவர்கள் அங்கு வாழ்ந்தால் எதிர்காலத்தில் நல்ல பிரஜைகளாக வளரமாட்டார்கள் என நகரசபை

கருதுவதாலும் அவர்கள் இருவரையும் இன்றிலிருந்து இந்த நகரசபை பொறுப்பேற்று குழந்தைகள் பாதுகாப்பு மையத்தில் ஒப்படைக்கின்றது. அவர்களின் பெற்றோர்கள் இரு வாரங்களுக்கு ஒரு முறை சென்று அவர்களைப் பார்வையிடலாம். அச்சமயம் சமூகசேவை பணியாளர் ஒருவரும் உடன் இருப்பார்"

தீர்ப்புச் சொன்னதும் சிவமதி, "ஐயோ என்ரை பிள்ளையள் இல்லாமல் நான் செத்துப் போவன் அண்ணை. இனிமேல் நாங்கள் வீட்டிலை சண்டை பிடிக்க மாட்டம் என்று சொல்லுங்கோ. . . பாவி. . பாவி. . .சொன்னனான் தானே. . .குடியாதையுங்கோ. . .எனக்குப் போட்டு அடிக்காதையுங்கோ எண்டு. . .இப்ப பார்த்தியளோ. . ." என சிவமதி தங்கராஜனையும் என்னையும் நீதிபதியையும் பார்த்து அழுது கொண்டிருந்தாள்.

கண்ணனையும் கார்த்திகாவையும் சமூகசேவைப் பிரிவின் உயர்அதிகாரி அணைத்து வைத்திருந்தாள்.

சிவமதியை பரிதாபமாகப் பார்த்தபடி நீதிபதி எழுந்து போய் விட்டார்.

என்னால் எதுவும் செய்ய முடியாது.

எனது மொழிபெயர்ப்பு பணி முடிந்து விட்டது.

சிவமதியின் அழுகைக் குரல் காதில் கேட்டபடியே இருக்க காரில் போய் ஏறினேன்.

நகரசபைக் கட்டடத்திற்கு வெளியே தங்கராஜன் தலையைக் குனிந்தபடி சிகரட்டின் அடிக்கட்டையை உறிஞ்சிக் கொண்டு நின்றான்.

தங்கராஜனைப் பார்க்க பரிதாபமாய் இருந்தது.

தங்கராஜான் என்னளவில் பத்தோடு பதினொன்று இல்லை. மிக மதிப்பு வைத்து இருந்தேன். எந்த விழாக்களில்

கண்டாலும் அண்ணா, அண்ணா என்று நன்றாகக் கதைப்பான். இவனுக்குள் எப்படி இன்னொரு தங்கராஜன்? என்னால் நம்ப முடியவில்லை.

எங்களை வைத்துத் தானே நாம் சக மனிதர்களை அளக்கின்றோம். என்னைப் போன்ற ஒரு ஆளாகத்தான் நான் மற்றவர்களை நம்புவதும். . .பின்பு ஏமாறுவதும். . .இது ஒன்றும் புதிதில்லை. . . 2009வரை அது தொடர்ந்து கொண்டேதான் இருக்கிறது. . . என்னதான் அலேட்டாக இருந்தாலும் அது நடந்து விடுகிறது. . .

இப்பொழுதெல்லாம் யாராவது அண்ணா என்று அழைத்துக் கொண்டு என்னருகில் நெருங்கினால் ஒன்றில் பயமாக இருக்கிறது. . அல்லது அருவருப்பாக இருக்கிறது.

எனது கார் புறப்பட்டது.

அடுத்த அரைமணித்தியாலத்துள் மற்ற சிற்றியில் உள்ள ஆஸ்பத்திரியின் அவசர நோயாளர் பிரிவில் நிற்க வேண்டும் - மொழிபெயர்ப்புக்காக அழைத்திருந்தார்கள் - ரமணனுக்கு நெஞ்சிலை அடைப்பாம். ரமணனைப் பொது இடங்களில் கண்டிருக்கின்றேன். ஆனால் பெரிய பழக்கம் ஏதுமில்லை.

○ ○ ○

“எனக்கு உன்னைப் பிடிக்கேல்லை சிவமதி. . .நாங்கள் பிரிஞ்சு போயிடலாம்”

ஆறு வருடத்திற்கு முதல் தங்கராஜன் **சிவமதியைப்** பார்த்து சொன்னது. அதுவும் .கண்ணன் பிறந்து நாலாம் நாள் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து துண்டு வெட்டிக் கொண்டு வீட்டுக்கு கொண்டு வந்த பொழுது தங்கராஜன் சொன்னது.

தங்கராஜன் சொன்ன பொழுது அவன் விளையாட்டுக்கு சொல்லுகின்றான் என்றுதான் சிவமதி நினைத்தாள்.

"பகிடிக்கு சொல்லுறியளோ"

"இல்லை உண்மையாய்த்தான் சொல்லுறன்"

"நான் என்ன பிழை விட்டனான்"

"எந்தப் பிழையும் விடேல்லை. . . .ஆனால் எனக்குப் பிடிக்கேல்லை"

"அப்பா. . விளையாடாதையுங்கோ. . .பிள்ளை பிறந்த வயிற்றுப்புண் எனக்கு இன்னமும் மாறேல்லை"

"நான் விளையாடேல்லை. . . ஆனால் எனக்கு உம்மோடை வாழவிருப்பம் இல்லாமல் இருக்கு"

"என்னப்பா சொல்லுறியள். . . உங்களுக்கு என்ன குறை விட்டனான்"

"எந்தக் குறையும் விடேல்லை. . . ஆனால் வாழவிருப்பம் இல்லாமல் இருக்கு"

"ஐயோ தயவு செய்து சொல்லுங்கோ. . . நான் இல்லாத ஒரு கிழமையுள் என்ன நடந்தது?"

தங்கராஜா மௌனமாக இருந்தான்.

நேரம் போய்க் கொண்டு இருந்தது.

அவன் இளகுவதாய் காணவில்லை.

"தயவு செய்து சொல்லுங்கோ. . . எனக்கு நெஞ்சுக்கை அடைக்குது. . .இந்த பச்சை மண்ணுக்கு பால் குடுக்கேலாமல் இருக்கு. . ."

"இனிமேல் நீர் வேலைக்குப் போக வேண்டாம் . . . வீட்டிலை இருந்து கார்த்திகாக்கு படிப்பிச்சா போதும். . ."

"நான் வேலைக்குப் போறதுக்கும் . .கார்த்திகாக்கு படிப்பிக்கிறதுக்கும் என்ன தொடர்பு"

"நீர் ஆஸ்பத்திரியிலை இருக்கேக்கை பள்ளிக்கூடத்திலை இருந்து கதைக்க கூப்பிட்டவை"

"அதுக்கென்னப்பா. . .அது வழமையாய் நடக்கிறது தானே"

"இந்த முறை அப்பிடி இல்லை"

சிவமதி நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

"கார்த்திகா வகுப்பில் உற்சாகமாக இல்லையாம். . .மாக்ஸ்களும் நல்லாய் இல்லையாம் . . மேலாக பிள்ளை தனிச்சுப் போனமாதிரி இருக்கிறாளாம். . . பள்ளிக்கூட மனோதத்துவர் கூப்பிட்டு அவளோடை கதைத்தவராம். . . அதுதான் இனி நீர் வேலைக்குப் போக வேண்டாம். . . "

"பிள்ளையோடை கொஞ்சம் கூட இருக்க வேணும் எண்டது சரியாய் இருக்கலாம். . . ஆனால் அதுக்காக வேலைக்குப் போகாமல். . . யோசிச்சுப் பாருங்கோ . . ஊரிலை இருந்தால் தம்பியை இழுத்துக் கொண்டு போயிடுவங்கள் எண்டுதானே அதுகள் இந்தியாக்கு வந்ததுகள். . அதுவும் என்னை நம்பித் தானே"

"நீ உன்ரை குடும்பத்தை பார்க்கிறதுக்கு என்ரை பிள்ளை பலி ஆக வேணுமோ"

அவளுக்கு சுள் என்றது.

வாழ்க்கையில் முதல் தடவை "நீர்" என்பது "நீ" ஆனது.

மடியில் கிடந்த குழந்தை மார்பை முட்டியது.

கண்கள் தன்பாட்டில் கொட்டியது.

"அப்பா நான் பின்னேரத்திலை ஆக நாலு மணித்தியாலம் வேலைக்குப் போறன். அந்த நேரம் தான் நீங்கள் வொலிபோல் எண்டும், கிறிக்கட் எண்டும், புட்போல் எண்டும் திரியுற நீங்கள்..."

"நிற்பாட்டு கதையை... நீ எங்கை வாறாய் எண்டு எனக்குத் தெரியுது. ..நான் சந்தோசமாக இருக்கிறதே அந்த நேரங்களிலைதான். . ."

இரண்டாவது தடவையும் "நீர்" என்பது "நீ" ஆனது.

"அப்பா நீங்கள் விளையாட்டைப் பற்றிக் கதைக்கிறியள். . . நான் இந்தியாவிலை றோட்டிலை நிக்கிறதுகளைப் பற்றிக் கதைக்கிறன்"

"வந்தவை மண்டபத்திலை இருக்கிறது தானே. . . அதுக்கு நானோ பொறுப்பு. . . அதுகள் வந்தது தொடக்கம் இந்த ஒரு வருஷமும் நீ நீயாக இல்லை. எப்பவும் அவையின்ரை யோசினையும். . . அவைக்கு ரெலிபோன் எடுத்து அலட்டிக் கொண்டு. . . அவை சந்தோசமாய் இருந்தால்தான் நீ இங்கை சந்தோசமாய் இருக்கிறாய்... எனக்கு என்னவோ இரண்டு வீடு நடக்கிற மாதிரி இருக்கு."

சிவமதி ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தாள்.

ஆனால் முடியவில்லை.

இரண்டு வீடு!

"இதுக்காகத் தானா என்னைப் பிடிக்கேல்லை" சிவமதி தனக்குள்தான்.

அது அவளை உலுக்கி எடுத்தது.

அவருக்கு மட்டும் இரண்டு வீடு இல்லையா?

தனது தங்கச்சிக்கு கலியாணம் என்றதும் ஐந்து வீத வட்டிக்கு காசு புரட்டி அனுப்பினவர் தானே?

நானும் இளைய மச்சாளின் கலியாணம் நல்லாய் நடக்கட்டும் என்று சேர்ந்துதானே செய்தனான்.

பெரிய தமக்கையின் மகனைக் கூப்பிட பாங்கில் கடன் எடுக்க நானும் தானே கையெழுத்துப் போட்டனான்.

பெரிய மச்சாளின் மகன் நல்லாய் வரட்டும் என்றுதானே செய்தனான்.

இப்போ இது இரண்டாவது வீட்டுப் பிரச்சனையாய் போய் விட்டது.

பிரச்சனை சிவமதி வீட்டுக்கு காசு அனுப்புவதா? . . . இல்லை கார்த்திகா படிக்காமல் இருப்பதா?

திருப்பிக் கதை என மனது சொன்னது.

வேண்டாம் என அறிவு சொன்னது.

மனது சொல்வதைக் கேட்பதா. . . அறிவு சொல்வதைக் கேட்பதா. . என்று

போராட்டம் முடிய முதல். . . கார்த்திகா பந்தை எடுத்துக் கொண்டு வெளியில் போகப் புறப்பட்டாள்.

"எங்கையடி போறாய்?" தங்கராஜன் முறுகினான்.

குழந்தை திகைத்து நின்றது

சிவமதியால் மேலும் அடக்க முடியவில்லை.

"என்னிலை உள்ள கோபத்தை ஏன் பிள்ளையிடம் காட்டுறியள்"

"பொத்தடி வாயை. . ." என்றவன் மகளின் பக்கம் திரும்பி " போயிருந்து படியடி. . . "

"ஸ்ரீனா கீழை எனக்காக. . . ." கார்த்திகா சொல்லி முடிக்கவில்லை, தங்கராஜன் பளார் என பிள்ளையின் கன்னத்தில் அறைந்தான்.

கார்த்திகா போய் சோபாவின் கரையில் விழுந்தாள்.

இது இவர்தானா? இவருக்கு என்ன நடந்தது. சிவமதிக்கு எதுவுமே புரியவில்லை.

"கொம்மா மாதிரி நீயும் வாய் காட்டத் தொடங்கீட்டாய். . . . துலைச்சுப் போடுவன்"

கார்த்திகா நடுங்கினாள் - கடைவாயில் இருந்து இரத்தம் கொஞ்சம் கசிந்தது.

"என்ரை கோபத்தை ஏன் அவளிலை காட்டுறியள்?" சிவமதி பலத்துக் கத்தினாள்.

"ஏனடி இப்ப கத்துறாய். . . " எனத் திரும்பியவனின் புறங்கை சிவமதியின் கன்னத்தை விளாசியது.

கார்த்திகா ஓடி வந்து தாயைக் கட்டிக் கொண்டாள்.

"வீட்டை இருக்கிறது எண்டால் ஒழுங்காய் இருங்கோ. . . இல்லாட்டி எங்கையாலும் போய்த் துலையுங்கோ" என்றவாறு சேட்டைப் போட்டுக் கொண்டு வெளியே போய்விட்டான்.

ஒரு சின்னத் தீக்குச்சி. . .ஒரு சின்ன உரசல் . . .கொழுந்து விட்டு எரியத் தொடங்கியது.

தங்கராஜனும் சிவமதியும் அன்று முழுக்க தூங்கவே இல்லை.

○ ○ ○

அடுத்தநாள் பின்நேரம் கார்த்திகாவின் வகுப்பாசிரியர், அந்த நகரசபையின் சமூகசேவை உத்தியோகஸ்தர் ஒருவர் கார்த்திகாவுடன் வீட்டுக்குள் நுழைந்தார்கள்.

கார்த்திகா முதல் நாள் வீட்டில் நடந்ததைத் தானாக சொல்லியிருக்க வேண்டும். . . அல்லது கடைவாயின் கண்டலைப் பார்த்து வகுப்பாசிரியர் கேட்டிருக்க வேண்டும்.

வீட்டுக்குள் வந்தவர்கள் சிவமதியின் கன்னத்தில் இருந்த கண்டலைப் பார்த்தபொழுது விக்கித்து நின்றார்கள்.

தங்கராஜன் தலையைக் குனிந்து கொண்டான்.

சிவமதி தங்கராஜனைக் காப்பாற்ற எவ்வளவோ கதைகளைச் சோடித்துப் பார்த்தாள் - எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தார்கள்.

எதுவுமோ பிரயோசனப்படவில்லை.

கார்த்திகாவின் வார்த்தைகளைத்தான் அவர்கள் நம்பினார்கள்.

அதன் பின்பு என்ன?

ஒரு அரை மணித்தியாலமாக தங்கராஜனுக்கு ஆயிரம் புத்திமதிகள் . . அந்தப் புத்திமதிகளுக்குப் பின்னால் ஆயிரம் மிரட்டல்கள். . . உடலையோ. . . அன்றில் மனத்தையோ. . . தாக்கும் எந்த வன்முறையையும் இந்த நாட்டில் பாவிக்கக் கூடாது என்பதுதான் தொனிப்பொருளாய் இருந்தது. அதை மீறினால் பிள்ளையை நகரசபை எடுத்துவிடும் என்ற மிரட்டல் இருந்தது.

சனியன் வீடு மாறுவதற்கும் நகரசபை வீட்டுக்குள் கால் வைப்பதற்கும் இங்கு பெரிய வித்தியாசம் இல்லை.

முதலாவதை எள் எண்ணெய் எரித்தும் விரதங்கள் இருந்தும் அகற்றலாம். ஆனால் மற்றதை அகற்றுவது மிகவும் கடினம். சோரம் போன மனைவியை கணவன் ஏற்றுக் கொண்டாலும், திருந்தி விட்டேன் என்று சொல்லும் இந்த கிழக்காசிய, ஆபிரிக்க நாட்டு ஆண்களை டென்மார்க் நம்புவதற்கு அதிக காலம் எடுக்கும்.

அவர்கள் போகும்வரை தங்கராஜன் தலை நிமிரவே இல்லை.

அவர்கள் போன பின்பு அவன் சிவமதியைப் பார்த்துக் கேட்டது,

"இப்ப திருப்தி தானே. . ."

ஆனால் சிவமதி எதுவும் கதைக்கவில்லை.

கொஞ்ச நேரம் மௌனமாக இருந்தவன், பின் என்ன நினைத்தானோ சேட்டை மாற்றிக் கொண்டு வெளியே போனான்.

போனவன் திரும்பி வந்தபோது அவனில் ஒரு புது வாடை வீசியது.

நடையிலும் தள்ளாட்டம் இருந்தது.

கெட்ட காலம் தொடங்கி விட்டது என சிவமதி மனத்துக்குள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

○ ○ ○

பின்பென்ன?

கார்த்திகாவிற்கு பாடசாலையில் விசாரணைகள். . வீட்டில் அவர்கள் வந்து சம்பாஷணைகள். . .பின் நகரசபையில்

பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் பற்றிய ஆராய்வுகள். . .கூட்டங்கள். . . இடைக்கிடை நானும் மொழிபெயர்ப்பாளராக.

தங்கராஜன் தனக்குள்ளே ஒரு உலகத்தை வரிந்துகொண்டு. . . பிள்ளை படியாது போனதற்கு, தனது தவறுகளுக்கு, எல்லாம் சிவமதியே காரணம் என்று சொல்லிக் கொண்டும். . .குடித்துக் கொண்டும். . . அடித்துக் கொண்டும். . .சிவமதியும் தனக்குள் புளுங்கிக் கொண்டும். . .அழுது கொண்டும். . . . சிவமதியின் பெற்றார்கள் இலங்கைக்கு திரும்ப முடியாமலும். . . சிவமதி களவாக அனுப்பும் சின்னத் தொகை பணத்துடன் இந்தியாவில் நிம்மதியாக வாழமுடியாமலும். . . சிவமதிக்காக கோயில்களுக்கு விரதம் இருப்பதும். . .சாத்திரம் கேட்பதும் என வாழ்க்கை தன் வழியில் . . .விதியை நொந்தபடி. . .

கார்த்திகாவும் தாயின் கெஞ்சல்களுக்கு இரங்கி பாடசாலையில் பொய் சொல்லப் பழகியிருந்தாள் - எதுவும் வீட்டில் நடப்பதில்லை என்று.

உச்சி மரத்தில் இருக்கும் கழுகு எப்போ கோழிக்குஞ்சைத் தூக்குவோம் என்று பார்த்துக் கொண்டிருப்பது போல தங்கராஜனின் குடும்பத்தின் மீது குறிபார்த்துக் கொண்டிருந்த நகரசபையின் பக்கம் பலம் கூடிக்கொண்டே வந்தது.

காலமும் கணினி வேகத்தில் ஓடிக்கொண்டுபோக கைக்குழந்தையாய் இருந்த கண்ணன் பாலர் வகுப்புக்குப் போன இரண்டாம் நாள் உச்சக் கட்ட நாடகம் நடந்தது.

எல்லாப் பிள்ளைகளும் சாப்பாட்டு மேசையை சுற்றி இருந்திருக்கிறார்கள்.

எல்லோருக்கும் அருந்துவதற்காக தண்ணீரும் சோடாவும் யூசும் கொடுக்கப்பட்ட பொழுது, கண்ணன் தனக்கு முன்னால் பியர் போத்தல் கொண்டு வந்து வைக்கும்படி சொல்லியிருக்கிறான். அனைத்துப் பிள்ளைகளும் 'கொல்'

எனச் சிரிக்க, முகம் சிவந்த அவன் முன்னால் இருந்த சோடாப் போத்தலை தூக்கி எறிந்திருக்கின்றான்.

முன்னே இருந்த பெண் பிள்ளையின் நெற்றி கண்டியது.

போதாததுக்கு இப்பிடித்தான் அப்பா அம்மாக்கும் அக்காக்கும் எறிகிறவர் எனச் சொல்லியிருக்கிறது குழந்தை.

இது போதுமே. . . .

உச்சி மரத்தில் இருந்த கழுகு நேராக கீழே வந்து அவர்கள் வீட்டு நடுக்கூடத்தில் அமர்ந்தது.

மிகுதி எதுவும் வெள்ளித் திரையில் பார்த்து தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

O O O

ரமணன் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த ஆஸ்பத்திரியின் அவசர சிகிச்சைப்பிரிவை அடையும் வரை என் மனம் முழுக்க தத்துவ விசாரணைகள் தான்.

தங்கராஜனில் பிழையா? சிவமதியில் பிழையா? வன்னியில் இருந்தால் தம் பிள்ளையைப் பிடித்துக் கொண்டு போவார்கள் என்ற பயத்தில் கட்டிக் கொடுத்த மகளின் காசில் வாழ இந்தியாவுக்கு வந்த அவளின் பெற்றோர்களின் பிழையா? எது சரி?. . .எது பிழை?

எல்லாமே நாங்கள் போட்ட வேலிகள். . . காலத்திற்கு காலம் புதுக்கதியால்களை நாங்கள் தானே போடுகின்றோம்.. .கிளுவை வேலி பூவரசு வேலியாகிறது. . .வெங்காயம் போட்ட இடத்தில் புகையிலை போடுகின்றோம்.. . .அச்சுவேலியானின் நியாயங்கள் ஐரோப்பாவில் தோற்கிறது. . .ஐரோப்பாவின்

அரசியல் அமெரிக்காவில் நசுங்கிப் போகிறது. எல்லாமே அரசியல். . .பொய்களை நியாயமாக்கும் அரசியல். . . உண்மை உண்மை என்று கூறி பொய்களை விற்கும் அரசியல். தப்பித்து வாழ தன் மனைவியையே சோரம் போக வைக்கும் அரசியல். பாங்ஸ்பலன்ஸ் மட்டும் வைத்து வாழ்வைத் தீர்மானிக்கும் அரசியல்.

இந்தச் சாக்கடைக்குள் சிவமதியின் குடும்பம் நசுங்கிப் போனதில் எனக்கொன்றும் ஆச்சரியம் இல்லை. . அங்கும் கழுகுகள். . .இங்கும் கழுகுகள். . .அங்குள்ளவர்களின் சிரிப்பிலும் அழுகையிலும் தான் இங்குள்ளவர்களின் காலை சந்தோஷத்துடன் அல்லது துக்கத்துடன் விடிகிறது என அண்மையில் நான் தமிழ்ச் சங்கத்தில் பேசியது நினைவுக்கு வந்தது.

அவசரச் சிகிச்சைப் பிரிவு வாசலை முழுக்க எங்களின் சனம் நிறைத்திருந்தது.

பெரிய டாக்டர் வந்து ரமணனின் மனைவியையும் என்னையும் உள்ளே அழைத்துச் சென்றார்.

ரமணன் மயக்க நிலையில் இருந்தான்.

கணினித்திரை அவன் உயிருடன் இருக்கின்றான் எனக் காட்டிக் கொண்டு இருந்தது.

அடுத்து ரமணனுக்கு நடக்க இருப்பவைகளை டாக்டர் விளக்கமாக சொல்லத் தொடங்கினார்.

நான் மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கினேன்.

மொழிபெயர்ப்பு முடிந்த பொழுது ரமணனின் மனைவி தாலியை எடுத்துக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டு என்னையும் டாக்டரையும் இரண்டு கைகளாலும் கும்பிட்டாள்.

வெளியே நான் வந்த பொழுது எல்லோரும் என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

நான் சொன்ன தகவல் அவர்கள் எல்லோருக்கும் மகிழ்ச்சியாக இருந்திருக்க வேண்டும் - அவர்களின் முகங்களில் அது தெரிந்தது.

ஆஸ்பத்திரியை விட்டு வெளியே வந்த பொழுது யாரோ தொடர்ந்து வருவது போல இருந்தது.

திரும்பிப் பார்த்தேன்.

"அண்ணா உங்களோடை ஒருக்கா கதைக்க வேணும்"

ரமணனின் தங்கச்சியார்.

"சின்ன அடைப்பு எண்டாலும் டென்மார்க் அரசாங்கம் கொஞ்சக் காசு ஆவது கொடுக்கும் தானே. . . எங்கடை அண்ணைக்கு எவ்வளவு காசு குடுப்பினம் எண்டு சொன்னவை?"

"ஏன் கேக்கிறியள். . ."

"இல்லை. . . அண்ணி உண்மையை சொல்லமாட்டா. . .தங்கடை ஆட்களுக்கு குடுத்துப் போடுவா. . .அண்ணைக்கும் 2 பொம்பிளைப் பிள்ளையள் இருக்குதுகள். . . 3ஆம் வகுப்பும், 5ஆம் வகுப்பும் படிக்குதுகள். . . அதுகளுக்கும் நாளைக்கு நாலு காசு தேவை தானே"

பெண் என்றும் பார்க்காமல் அவள் மீது காறித் துப்ப வேண்டும் போல் இருந்தது.

எனக்குள் எழுந்த கோபத்தைக் காரின் கியரிலும் பின் சக்கரங்களிலும் காட்டியபடி அங்கிருந்து புறப்பட்டேன்.

இவ்வளவு வேகமாக என்றும் நான் கார் ஓட்டியது இல்லை.

திடீரென மேகம் இருள்வது போல இருந்தது.

வானம் முழுவதையும் நிறைத்தபடி ஒரு கருடன்.

வட துருவத்தில் அதன் தலை. தென் துருவத்தில் கால்கள். கிழக்கும் மேற்குமாக அதன் விரிந்த இரண்டு இறகுகள்.

அந்த இறகுகளின் மேல் ஆண்களும் பெண்களுமாக ஆயிரம் ஆயிரம் சின்னப் பிள்ளைகள். சிலரின் கைகளில் துப்பாக்கிகள்.

கூரிய நகங்கள் கொண்ட அதன் ஒரு காலில் தங்கராஜனின் இரண்டு பிள்ளைகள் தொங்கியபடி.

மறுகாலில் ரமணின் இரண்டு பிள்ளைகள் போலத் தெரிகிறது.

நெஞ்சு பதைக்க பிறேக் போட்டு காரை வீதியின் ஓரத்தில் இழுத்து நிறுத்தி விட்டு மீண்டும் வானத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

அங்கு எதையும் காணவில்லை.

நான் திடீரென பிறேக் போட்டதால் பின்னால் வந்த கார்களின் சாரதிகள் என்னைத் திட்டியபடியும் நடுவிரலைத் தூக்கிக் காட்டியபடியும் போய்க் கொண்டு இருந்தார்கள்.

நான் தலையை குனிந்து கொண்டேன்.

மனத்தின் படபடப்பு கொஞ்சம் இறங்க மீண்டும் காரை ஸ்ராட் செய்தேன்.

ரமணனின் பிள்ளைகளுக்காக மனம் கடவுளை மன்றாடியது.

◈

(2013 மூன்றாம்காலாண்டில் தகவம் இலக்கிய வட்டத்தின் முதற்பரிசு பெற்ற கதை)

3014

அரோகரா!

அரோகரா!!..... அரோகரா!!

○ ○ ○

நிலத்தில் இருந்து நாற்பதாயிரம் அடி உயரத்தில் எயர்லங்கா விமானம் பறந்து கொண்டிருந்தது.

இன்னும் இரண்டு மணி நேரத்தினுள் இந்த நாற்பதினாயிரம் அடியும் படிப்படியாகக் குறைந்து. . . பின்பு அது பூச்சியமாகி தென்னை மரங்களுக்கிடையே நிலத்தைத் தொட்டு விடும். பின்

தூரத்தில் தெரியும் தேமா மரங்களின் அழகை அனுபவித்தபடி றன்வேயில் ஓடத் தொடங்கி விடும்.

சக்திவேலின் யாழ்ப்பாணப் பயணமும் தொடர்ந்து விடும்.

இங்கிருந்து வருபவர்கள் சொல்லும் கதைகளும், அங்கிருந்து வெளியாகும் இணையங்களின் மிரட்டல்களும் மனதின் எங்கெங்கோ ஒரு சின்னப் பயத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தாலும் சக்திவேலின் அடிமனதின் கிராமத்து அழைப்பு அந்த பயங்கள் எல்லாவற்றையும் பின்தள்ளி விட்டு இருந்தது.

விகாரைக்கு முன்னால் றோட்டோரமாய் நின்ற அரசமரம் இளம் பச்சை இலைகளால் துளிர்த்து குதூகலித்திருந்தது.

காலையின் வெய்யிலும் கொப்புகளை நிறைத்திருந்த குருவிகளின் அழகும், சிறிய அரவம் கேட்கும் பொழுது அவை ஒன்றாக எழுந்து பறப்பதும் பின் சிறிய வட்டமடித்து விட்டு வந்து அமர்வதும் பார்க்க மனதுக்கு இதமாய் இருந்தது.

குணாவதி கிழவி காலையில் இருந்து அரசமரத்தைச் சுற்றி தண்ணீர் தெளித்து சிறிய கூட்டுமாறு கொண்டு பெருக்கிக் கொண்டு நிற்கின்றாள்.

தலையைச் சீவி விட்டது போல ஈர்க்கு கூட்டுமாறின் ஈர்க்குகள் நிலத்தில் கோலமிட்டு இருந்தது. இதனைக் கிழவி காலையிலும் மாலையிலும் செய்து விட்டுத்தான் காலையில் பனங்கட்டியுடன் வெறும் தேநீர் என்றாலும் சரி, மாலையில் சீனியும் பாலும் கலந்த கோப்பி என்றாலும் சரி குடிப்பது வழக்கம். இந்த விகாரைக்கு வந்து இரண்டொருநாள் தங்கிச் செல்லும் எல்லா யாத்திரிகர்களும் இந்தக் கிழவியின் பழக்க வழக்கத்தையும் அறிந்து வைத்திருப்பார்கள்.

பகல் நேரத்தில் பாலைப்பழமோ... நாவல்பழமோ... நெல்லிக்காயோ... விளாம்பழமோ... எது எது எந்தக் காலத்தில்

கிடைக்குமோ அதனைக் கொண்டு பள்ளிக்கூட வாசல்களில் நின்று வியாபாரம் பார்க்கப் போய்விடுவாள்.

குணாவதிக் கிழவியின் நதிமூலம் ரிஷிமூலம் அறிந்தவர்கள் அவள் முற்று முழுதான சிங்களப் பரம்பரையில் இருந்து வந்தவள் இல்லை எனக் கூறுவார்கள். ஏதோ ஒரு கால கட்டத்தில் அவளின் பரம்பரையில் ஒரு கலப்பு நடந்திருக்க வேண்டுமாம். அதுவும் ஒரு சைவக் கோயிலின் தர்மகர்த்தாவின் மகளும் சிங்கள இராணுவ வீரனும் காதலித்து திருமணம் செய்ததில் இருந்து அவளின் பரம்பரை ஆரம்பமாகி இருந்ததாம். ஆனால் காலப் போக்கில் அவளின் சந்ததியே சிங்களவராய் போய் விட்டார்களாம்.

றோட்டின் மறுகரையில் உல்லாசப் பிரயாணிகளின் பஸ்கள் தங்கவும், உணவு உண்டு களைப்பாற ஏற்ற வகையிலும் இளநீர், சோடா, கடலை, இத்தியாதி இத்தியாதி கொண்ட கடைப்பேரிகள் அதிகம் உண்டு. இங்கே தென்னிலங்கையில் பின்னப்படும் பிரப்பம் கூடைகள் தொடக்கம், கிழக்கு மகாணத்தில் இருந்து வரும் கட்டித்தயிர், யாழ்ப்பாணத்தில் பின்னப்படும் பாய் கடகம் வரை எல்லாமே வேண்டலாம்.

ஆனால் வியாபாரிகளின் மொழி லாபாய்...லாபாய் என்றே இருக்கும். அது அனைவருக்கும் புரிந்த மொழியாயும் இருந்தது.

வைகாசி மாதத்தின் பூரணையில் வரும் வெசாக் திருநாள் நெருங்க நெருங்க வீதியெல்லாம் மக்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகரிக்கத் தொடங்கி விடும். வாடைக்காற்றுக் காலத்தில் வாடிவீடு போடும் மீனவர்கள் போல வீதியெங்கும் வியாபாரிகளின் தொகையும் கூடிவிடும்.

எவ்வாறு மானிப்பாய் அந்தோனியாரையும் மடுமாதாவையும் அதையும் தாண்டி அன்னை வேளாங்கன்னியையும் இந்துக்கள் ஏற்றுக் கொண்டார்களோ அவ்வாறே புத்தர் அவதரித்ததும்

பரிநிர்வாண முக்தியும் அடைந்த இந்தத் தினமும் தங்கள் வாழ்விலும் வசந்தத்தைக் கொண்டு வரும் என்று இந்தப் பிரதேசத்து தமிழ் இந்துக்களும் நம்பிக்கை கொள்ளத் தொடங்கியிருந்தார்கள். எனவே இந்தத் தினத்தில் கூட்டத்திற்கு குறைவேயிராது.

மேலாக இந்த ஆண்டு விகாரையின் தெற்குப் புறத்தில் இலங்கையிலேயே மிகப்பெரிய தியானம் செய்யும் புத்தர் சிலையை நிறுவுவதற்கு அடிக்கல் நாட்டத் திட்டமிட்டு இருந்தார்கள். உள்ளே சுவரின் உயரத்தில் இருக்கும் தியானம் செய்யும் புத்தரின் பெரிய படத்தின் அளவின் நூறு மடங்கு பெரிதாக இருக்கப் போகின்றது எனப் பேசிக் கொண்டார்கள். புத்தர் சிலை கட்டி முடிக்கப்படும் பொழுது புத்தரின் முன் விகாரை சின்னக் குடிசை போல காட்சியளிக்குமாம். விகாரையின் உள்புறத்தே சென்று அதன் பிற்புறத்தின் அமையவிருக்கும் புத்தரின் காலைத் தொட்டு வணங்க முடியுமாம். முழு உருவத்தையும் தரிசிப்பது என்றால் நாற்சந்திவரை வெளியே நடந்து செல்ல வேண்டும். இதற்காகவே விகாரையின் நான்கு வீதியில் உள்ள வீடு காணிகளை அரசாங்கம் அதிக விலை கொடுத்து கட்டாயத்தின் பேரில் வேண்டிக்கொண்டு இருந்தது.

விகாரையில் வாசம் செய்யும் புத்த பிக்குகளுக்கு ஒவ்வொரு மாதமும் அந்த ஊரில் இருக்கும் 30 குடும்பங்கள் சாப்பாடு கொடுப்பது வழமை. ஆனால் இந்த வெசாக் மாதம் மட்டும் சிறியதும் பெரியதுமான 30 ஊர்களிலும் அதனைச் சார்ந்த பன்சாலைகளிலும் இருந்து சாப்பாடு கொடுக்க ஏற்பாடு ஆகியிருந்தது. அதிகமாக வருகை தரும் பிக்குகளின் உணவுத் தேவை போக மிகுதி அன்னதான மடத்திற்கு செல்லும். அந்த உணவின் ஒரு கையளவே எல்லாச் சாப்பாட்டுத் தட்டிலும் இடப்படும். பன்சாலை அமுது என்று அடியவர்கள் அதைப் பெருமிதமாக உண்பார்கள்.

“நீ செய்து கொண்டிருக்கும் ஆராய்ச்சி உன் உயிருக்குக் கூட ஆபத்தாய் வந்து முடியலாம் தெரியுமா”

“தெரியும்”

“தெரிந்தும் எதுக்கு இந்த விஷப்பரீட்சை”

“என்னைக் கொலை செய்து போடுவாங்கள் என நீ பயப்பிடுறாய்”

“கொல்லுறது மட்டுமில்லை... உனக்கு இறுதிக்கடன் செய்ய உன்ரை உடம்பே கிடையாது போயிடும்”

“அதுக்கு நான் பயப்பிடேல்லை. எல்லாத்தையும் எங்கடை எம்பசிக்கு சொல்லிப் போட்டுத்தான் வந்திருக்கிறன். எனக்கு ஏதாவது நடந்தால் இலங்கை பதில் சொல்லியே ஆக வேண்டும்”

“இல்லையடா... ஒரு நாட்டிலை கலம்பகம் நடக்கேக்கைச் சரி... புயல் சுனாமி போலை இயற்கை அனர்த்தங்கள் நடக்கும் போதும் சரி அதுக்கு அரசாங்கங்கள் பதில் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கேலாது.... அப்பிடித்தான் நீ செய்யப் போற வேலை... கலம்பகம் ஒண்டை வெடிக்க வைக்கப் போறாய். அந்தக் கலம்பகத்தைச் சாட்டாக வைச்சுக் கொண்டு உன்ரை கதையையும் முடிச்சுப் போடுவாங்கள்”

“உண்மை உலகத்துக்கு தெரிய வரட்டுமன்”

“அந்த உண்மை உலகத்துக்கு தெரிய வரேக்கை எத்தனையோ உயிர்கள் வீணாய்ப்போயிடும்.... ஆயிரம் வருசத்துக்கு முதல் நடந்த முள்ளிவாய்க்கால் அவலம் ஒரு பிரதேசத்திலை மட்டும் நடந்தது. இது ஒட்டு மொத்த இனத்தையே சூறையாடிப் போடும். நீ பிழையான ஒரு இடத்திலை கை வைக்கப் போறாய்”

"இப்ப நீ இறுதியாய் என்ன சொல்லுறாய்... நான் போகவா? வேண்டாமா?"

"நீ செய்த ஆராய்ச்சிகளும் வீணாய் போக வேண்டாம். அப்பாவி மக்களும் சாக வேண்டாம். ஆனபடியாலை நீ போ! ஆனால் ஆராய்ச்சியின் முடிவை மட்டும் வெளியிலை விடாதை. உன்ரை ஆராய்ச்சி உண்மை எண்டால் அது எங்களுக்கு அடுத்து ஒரு வீரமான சந்ததி வரும் எண்டால் அதை அவை பயன்படுத்தட்டும்."

ஆம் என சக்திவேல் தலையாட்டினான்.

○ ○ ○

கடந்த சில தினங்களாக அரசமரத்தின் கீழ் வந்தமர்ந்திருந்த சிக்குமுடிச் சாமியாரை எல்லோரும் விநோதமாகப் பார்த்தார்கள். அவரின் கோலமும் நெற்றியில் பட்டையாகப் போடப்பட்டிருந்த விபூதியும் சந்தனமும் பெரிய குங்குமப் பொட்டும் பிக்குமாருக்கு எரிச்சல் ஊட்டுவதாய் இருந்தது. அதே உணர்வு பெரிய பெரிய பஸ்களில் வந்திறங்கும் சிங்களப் பக்தர்களுக்கும் இருந்தது.

மேலாக காலையிலும் மாலையிலும் அரசமரத்தைச் சுற்றிப் பெருக்கும் குணாவதி கிழவிக்கு சிக்குமுடிச் சாமியாரின் வரவு அறவே பிடிக்கவில்லை. அவரின் அழுக்குத் தோற்றம்... இரவில் அவரைச் சுற்றி அவரே துப்பியிருக்கும் வெற்றிலைத் துப்பல்கள்... இவை எல்லாவற்றையும் தாண்டி குணாவதிக் கிழவிக்கு சிக்குமுடிச்சாமியாரைப் பார்க்கும் பொழுது ஒருவித பயம் ஏற்பட்டது.

முன் வீதியில் கித்துள் பனங்கட்டி விற்கும் குணசிங்கா ஒருநாள் கிழவியிடம் சொன்னான், "உனக்கு விருப்பமில்லாட்டி சொல்லு. ஆமியிட்டைச் சொல்லி தூக்கிடுவம்".

“வேண்டாம் குணசிங்கா. சாமி குத்தம் வந்திடும். சாமி முதலிலை சன்னதியில் இருந்தவராம். பிறகு கதிர்காமத்திலை இருந்தவராம். இப்ப இங்கை வந்திருக்கிறார்.”

அதன் பின்பு குணசிங்கா சரி, குணாவதிக் கிழவி சரி சிக்குமுடிச்சாமியாரைப் பற்றி பெரிதாக எதுவும் கண்டு கொள்ளவில்லை - இரவில் வெற்றிலையை துப்பி வைத்தாலும் சரி கஞ்சா துகள்கள் அவரைச் சுற்றி பரவியிருந்தாலும் சரி.

இந்த வருடம் வெசாக் பண்டிகை நெருங்க நெருங்க அதிகமாகவே மக்கள் வரத்தொடங்கி இருந்தார்கள். அனைவருக்குமே அரசமர நிழல் தங்குமடம் போல் ஆகிவிட்டிருந்தது. இரவில் சிக்குமுடிச்சாமி உட்படப் பலர் அரசமரத்தை சுற்றி அசிங்கப்படுத்துவதால் அதனைச் சுற்றி அரைவேலி உயரத்திற்குக் கம்பி வேலி போடுவது எனத் தீர்மானமாயிற்று.

இந்த கம்பிவேலி போட்ட விவகாரத்தால் சிக்குமுடிச்சாமியார் இரவில் தனது இருப்பிடத்தை மாற்ற வேண்டியிருந்தது. நன்கு இருட்டிய பின்பு அந்த இடத்தை விட்டு விலகிப் போவார். மறுநாள் அதிகாலையிலேயே மீண்டும் அங்கே வந்து விடுவார். இரவில் எங்கே போகின்றார்...எங்கே படுக்கின்றார் என்று யாருக்கும் தெரியாது.

ஆனால் சாமியாரின் தோற்றத்தின் மீதான பயமோ அன்றி பக்தியோ பௌத்தர்களோ அல்லது இந்துக்களோ யாரும் எதுவும் சொல்வதில்லை.

காலையிலும் மாலையிலும் உள்ளே போய்க் கூட்டுவதற்கு குணாவதிக் கிழவிக்கு மட்டும் ஒரு திறப்பு கொடுக்கப்பட்டது. அதில் கிழவிக்கு பெருமிதம். சாமியார் மட்டும் ஏதாவது பிரச்சனை கொடுப்பார் என சின்னப்பயம் இருந்தது. ஆனால் இப்போ சில தினங்களாக குணாவதிக் கிழவிக்கு சாமியாரைப்

பார்க்கும் போதெல்லாம் இதயம் அதிகமாக அடிக்கத் தொடங்கியிருந்தது.

○ ○ ○

சக்திவேலின் வெளித்தோற்றத்தில் அவன் ஒரு சிங்கள இளைஞனா அல்லது தமிழ் இளைஞனா என்று எளிதில் யாராலும் கண்டு பிடிக்க முடியாது. மழிக்கப்படாத ஒரு மாதத்தாடி... மீசை... தலைமுடி...இடைக்கிடை சில வெள்ளை நரைகள்... முதுகில் ஒரு தோல்பை...கொழும்பில் இருந்து வாடகை மோட்டார் சைக்கிளை எடுத்து தானே ஓட்டிக் கொண்டு வந்திருந்தான்.

விகாரையின் வீதியில் ஒரு தங்கு விடுதியில் விகாரையை அங்கிருந்து பார்க்கக் கூடியவகையில் ஓர் அறையை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டான்.

யன்னல் கரையில் தனது திசைகாட்டிக் கருவியை வைத்து வடக்குத் திசையை முடிவு செய்து கொண்டு தான் கொண்டு வந்த வரைபடத்தை அதன் வடதிசை நோக்கி வைத்துக் கொண்டு வரைபடத்தைப் பார்ப்பதும் வெளியால் பார்ப்பதுமாக ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தான்.

கதவு தட்டப்பட்டது.

வாசலில் ரூம் பையன் நெளிந்து கெண்டிருந்தான்.

"என்ன வேணும்?"

"இல்லை சார்... உங்களுக்கு ஏதாவது விசேசமாக வேணுமா?"

"என்னட்டையே ஸ்கொட் விஸ்கி இருக்கு"

"இல்லை சார்... இது... சிங்களம்... தமிழ்... எல்லாம் இருபது வயதுக்கு உள்ளேதான்... சிங்களம்... தமிழ்... எல்லாமே இருக்கு சார்"

"பிளீஸ் கெட் அவுட்"

சக்திவேல் ஒரு சிகரட்டை மூட்டிக் கொண்டு தனது வரைபடத்தினுள் மூழ்கினான்.

வரைபடத்தை எடுத்துக் கொண்டு வீதியில் நடமாடினால் மற்றவர்களுக்கு சந்தேகம் வந்து விடும் என்பதால் சின்னக் காகிதத் துண்டில் திசைகளையும் தூரங்களையும் குறித்துக் கொண்டான். அவனது ஆரம்பப் புள்ளி விகாரைக்கு முன்னேயிருந்த அரசமரமாய் இருந்தது.

அங்கிருந்து முதலில் மேற்குத் திசையில் 40 மீற்றர் செல்ல வேண்டும். பின்பு...பின்பு... அத்தனையையும் குறித்துக் கொண்டான். மணிக்கூட்டில் பதித்திருக்கும் திசைகாட்டிக் கருவியையும் மறு கையில் வைத்திருக்கும் குறிப்புத் துண்டையும் வைத்துக் கொண்டு மற்றவர்களுக்கு சந்தேகம் வராமல் எப்படி நடந்து செல்லது என அறைக்குள் நடந்து பார்த்துக் கொண்டான்.

முதல் சாமக்கோழி கூவவும் இரண்டாம் இரவு சினிமா காட்சி பார்த்து விட்டு றோட்டால் செல்லும் மக்களின் சத்தம் அடங்கவும் வெற்றிவேலுக்கு கண்கள் நிறைந்து கொண்டு வந்தது.

கட்டிலில் மெதுவாகச் சாய்ந்தான்.

திடீரென உடுக்கு அடிக்கும் சத்தம் கேட்டது.

எட்டிப் பார்த்தான்.

சிக்குமுடிச்சாமியார் இவனின் அறை யன்னலையே நிமிர்ந்து பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்.

சிறை உடைப்பு நடக்கப் போகுது...

சிறை உடைப்பு நடக்கப் போகுது...

எல்லாரும் தப்ப போகினம் தப்ப போகினம்....

எல்லாரும் தப்ப போகினம் தப்ப போகினம்....

உடுக்கு சத்தம் கேட்ட மற்ற மற்ற கடைக்காரரும் தங்களுக்குள் புறுபுறுத்துக் கொண்டார்கள் - தங்கள் நித்திரை குழம்பிவிட்டது என.

குணாவதிக் கிழவிக்கும் உடம்புக்குள் உதறல் எடுத்தது. இது வழமைக்கு மாறுபட்ட ஒரு உதறலாய் இருந்தது.

சக்திவேல் அறையின் யன்னலை உள்புறமாய் தாழ்ப்பாள் போட்டுக் கொண்டான்.

வெளியில் உடுக்குச் சத்தம் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது.

○ ○ ○

"சம்மா சம்புத்த வேசனவா
சம்மா சம்புத்த லோககம்மின்
சம்மா சம்புத்த தேனமு...."

அதிகாலையில் விகாரையின் முன் மண்டபத்தில் வெள்ளை நிறச் சேலைகளுடனும் பாவாடைகளுடனும் பெண்கள் அமர்ந்திருந்து இளம் துறவி ஒருவரின் வழிகாட்டலில் ஓதிக்கொண்டு இருந்தார்கள்- அவர்களின் கைகளில் வெள்ளைநிறத் தாமரையும், தேமாப்பூக்களும், தென்னம்பாளையின் பூக்கதிர்களும் நிறைந்திருந்தன.

"அட்டமிசி சம்மா சம்புதுர யானன் வகன் சேலாகே
தானாதி பாரமீத தர்மஅங்கே
சம்பூர்ண கிரிம மகா ஆச்சர்ய ஜனகய
தான பார மிதாவ புரண சமயகே"

வெசாக் தினம் நெருங்க நெருங்க இந்த ஓதுதலில் பங்குகொள்ளும் கூட்டமும் அதிகரித்துக் கொண்டு போகும். காலையில் மட்டுமின்றி மதியம் மாலை இரவு எனவும் இந்த ஓதுதல் அதிகரித்துக் கொண்டு போகும். இந்த தியானநிலையின் உச்சக்கட்ட ஓதுதல் பிரதான தேரோவின் வழிகாட்டலில் பூரணை அன்று நிறைவேறும். அந்த வெசாக் இரவு பக்தியின் உச்சக்கட்ட இரவாக அமையும்.

அதற்கு இன்னமும் மூன்று நாட்களே இருந்தன.

மிகப் பெரிய வெசாக் வர்ண விளக்கு வளைவுகளினால் நாலு வீதியும் பிரகாசிக்கத் தொடங்கியிருந்தது.

வீதிகள் எல்லாம் கடைகளால் மறையத் தொடங்கி விட்டிருந்தன. விகாரையைச் சுற்றியிருந்த பெருவீதிகள் எல்லாம் இரவில் யாத்திரிகர்களின் பாய்கள், தலையணைகள், பெட் சீற்றுகளால் மறைந்து போயிருக்கும். அத்தனை தூக்கமும் காலையில் ஓதுதல் தொடங்க விழித்து விடும். படுக்கை நிலம் மீண்டும் பசிய புல்நிலமாகவும் மண் வீதிகளாயும் மாறிவிடும்.

சக்திவேல் அறையிலிருந்து மெதுவாக இறங்கி வந்தான். கூட்டம் குறைந்த நேரமே தனக்கு உகந்ததாக இருக்கும் என நினைத்துக் கொண்டான். அரசமரத்தடியில் இருந்து 40 மீற்றர் மேற்காக.... ஆரம்பப் புள்ளியை மனதுள் சொல்லிக் கொண்டான்.

அரசமரத்தடியைச் சுற்றியிருந்த கம்பிவேலிக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் குணாவதிக் கிழவி வழமை போல தண்ணீர் தெளித்துக் கூட்டிக் கொண்டு நின்றாள்.

சுமார் பத்து ஆண்கள் கண்டிய நடன ஆடைகள் போன்ற உடையை அணிந்தவாறு நீண்ட மத்தளங்களைக் கழுத்தில் தொங்கவிட்டவாறு அதனைத் தாளத்திற்கு ஏற்றவாறு வாசித்துக் கொண்டு நின்றார்கள்.

அந்தத் தாளத்துக்கு உரு வந்தது போல குணாவதிக் கிழவி தலையைச் சிறிது சிறிதாக ஆட்டிக் கொண்டு நின்றாள். சென்ற வருடமும் வெசாக் தினத்துக்கு குணாவதிக் கிழவிக்கு உரு வந்தது எனப் பேசிக் கொண்டார்கள். அதுவும் சிக்குமுடிச் சாமியாரைப் பார்க்கும் பொழுது கிழவிக்கு அந்தப் படபடப்பு இப்போ சில நாட்களாக அதிகமாகவே ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அதனாலேயே சிக்குமுடிச் சாமியாரைப் பார்ப்பதை குணாவதிக் கிழவி தவிர்த்துக் கொண்டு இருந்தாள்.

சக்திவேல் கம்பிவேலியின் ஒரு கரையில் நின்று முழு இடத்தையும் கண்ணால் அளந்து கொண்டு நின்றான்.

அரசமரம்... வீதிகள்... விகாரை... பிரமாண்டமாக எழ இருக்கும் தியானநிலை புத்தருக்குரிய இடம் அனைத்தையும் கண்ணோட்டம் விட்டுக் கொண்டு இருந்தான்.

திடீரெனத் தன்னை யாரோ கவனிப்பது போல இருக்க சக்திவேல் தலையைத் திருப்பிப் பார்த்தான். சிக்குமுடிச் சாமியார் அவனை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்பது போலத் தெரிந்தது. அந்தக் கண்களில் ஓர் ஒளி தெரிந்தது. அதை எங்குமே சக்திவேல் முன்பு கண்டதில்லை.

மத்தளம் அடித்துக் கொண்டு நின்றவர்கள் இப்போது விகாரையை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார்கள்.

அவர்களின் அடியொற்றிச் செல்லுமாப் போல குணாவதிக் கிழவியும் பின்னால் சென்றாள்.

சக்திவேல் தனது மணிக்கூட்டின் திசையறியும் கருவியையும் பார்த்துக் கொண்டு குறிப்பேட்டில் உள்ள அளவுகளைக் கணக்கிட்டு கால் கணக்கில் அளந்து அளந்து மெல்ல மெல்ல அடியெடுத்து வைத்தான்.

அவன் செல்ல வேண்டிய பாதையிலே முன்னால் மத்தளம் அடிப்பவர்கள் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். பின்னால் மாயாவதிக் கிழவி. இவர்களுக்குப் பின் சக்திவேல்.

ஏதோ ஒரு உணர்வில் சக்திவேல் திரும்பிப் பார்த்தான். சிக்குமுடிச் சாமியார் கைத்தடியால் நிலத்தைத் தட்டித் தட்டிக் கொண்டு வந்து கொண்டிருந்தார்.

வெற்றிவேலுக்கு மனம் படபடப்புக் கண்டது.

மத்தளம் அடிப்பவர்கள் விகாரைக்குள் நுழைந்து கொண்டார்கள். பின்னால் குணாவதிக் கிழவி சென்றாள்.

வெற்றிவேலின் திசைகாட்டியும் கால் அளவு நடையும் அவனை விகாரையின் வெளிப்பக்கத்தின் இடது பக்க வளைவால் பின்பக்கத்திற்கு கொண்டு வந்து நிறுத்தியது.

சிக்குமுடிச் சாமியாரோ விகாரையின் வெளிப்பக்கத்தின் வலது பக்க வளைவால் சக்திவேலையும் முந்திக் கொண்டு பின்பக்கத்திற்கு வந்து நின்றார். சக்திவேலுக்கு அது மேலும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது.

அதைவிட ஆச்சரியமாக விகாரையின் முன்வாசலுக்குள்ளால் வந்த மத்தளக்காரரும் குணாவதிக் கிழவியும் பின் வாசலால் அவர்கள் இருவரும் நின்ற இடத்துக்கு வந்தார்கள்.

சிக்குமுடிச் சாமியார் உருவந்தவர் போல தனது கைத்தடியால் நிலத்தில் அடிக்கத் தொடங்கினார்.

குணாவதிக் கிழவி கலைவந்தது போல தலையைச் சுழற்றி சுழற்றி புரியாத பாஷையில் உளறத் தொடங்கினாள்.

மத்தளக்காரர் இன்னமும் பெரிதாகத் தங்கள் மத்தளத்தை வாசிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

வழமைக்கு மாறான இந்த மத்தளச் சத்தம் இளம் துறவிகளுக்கும் பிரதான தேரோக்களுக்கும் ஆச்சரியாமாக இருந்தது.

அடுத்த விநாடி மஞ்சள் காவி அணிந்த இளம் துறவிகளும் செம்மண்ணிற காவி அணிந்த பிரதான தேரரும் வெள்ளைத் துணியணிந்த பக்தைகளும் அவ்விடத்தில் கூடிவிட்டார்கள்.

மத்தளக்காரரின் வாத்திய இசையின் அதிர்வு அதிகரிக்க அதிகரிக்க குணாவதிக் கிழவி பெரும் மூச்சை உள்ளே இழுத்தபடியும் வெளியே விட்டபடியும் உரு ஆடத் தொடங்கினாள்.

கிழவிக்கு பேய் பிடித்திருக்க வேண்டும் - இளம் துறவி ஒருவர் தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டார்.

"இல்லை... இல்லை... குணவதி மீண்டும் பிறந்து வந்திருக்கிறாள். இவள் குணாவதி இல்லை... இவள் குணவதி. இந்த ஆதீனம் இவளுடையது" சிக்குமுடிச் சாமியார் சொல்வது புரியாமல் இளம் துறவிகள் விழி பிதுங்கினார்கள்.

சிக்குமுடிச் சாமியார் நிலத்தை ஓங்கி ஓங்கித் தனது தடியால் அடித்தார்.

வெற்றிவேலுக்கு எல்லாமே ஆச்சரியமாய் இருந்தது.

தான் குறித்து வந்த புள்ளியும் சிக்குமுடிச் சாமியார் தடியால் அடிக்கும் புள்ளியும் ஒன்றாகவே இருந்தன.

அந்தப் புள்ளியிலேயே கட்டப்பட இருக்கும் பெரிய புத்தர் சிலையின் பெருவிரல் அமைய இருந்தது.

"இந்த இடத்தைத் தோண்டு" சிக்குமுடிச் சாமியார் குணாவதிக் கிழவிக்கு கட்டளை இட்டார்.

இளம் துறவிகள் செய்வதறியாது திகைத்து நின்றார்கள்.

மத்தள மேளம் தொடர்ந்தது.

குணாவதிக் கிழவி எங்கேயோ இருந்து ஒரு கடப்பாறையை எடுத்துக் கொண்டு ஓடிவந்தாள்.

விகாரையின் பிரதான துறவிக்கு ஏதோ புரிந்திருக்க வேண்டும்.

ஓடி வந்து தடுக்க முயற்சித்தார்.

கடப்பாறையால் ஓர் அடிதான்.

கடப்பாறை தொடர்ந்து மண்ணில் இறங்கியது.

இளம் துறவிகள் வந்து குணாவதிக் கிழவியைத் தாக்க முற்பட்டார்கள்.

வெற்றிவேலுக்கு தன் ஆராய்ச்சி முடிவுக்கு வந்து விட்டது எனப் புரிந்தது.

"விகாரைக்கு பின்னால் புதையல் கிடக்குதாம். போய் கிழவிக்கு உதவுங்கோ" அரச மரத்தடிக்கு வெற்றிவேல் வந்து சொன்னதுதான் தாமதம் முழுச் சனக் கூட்டமும் தங்கள் தங்கள் கையில் அகப்பட்டதை எடுத்துக் கொண்டு விகாரையின் பின் பகுதிக்கு ஓடினார்கள்.

இளம் பிக்குகளும் மூத்த பிக்குகளும் தடுத்தும் கேட்காமல் நிலத்தைத் தோண்டத் தொடங்கினார்கள்.

"சிறை ஒன்று உடையப் போகுது...
சிறை ஒன்று உடையப் போகுது...
புருசனும் பெண்சாதிமாரும் தப்ப போகினம்....
புருசனும் பெண்சாதிமாரும் தப்ப போகினம்...."

சிக்குமுடிச்சாமியார் பலத்த குரலில் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தார்.

அலவாங்கு ஒன்று வெண்கலத்தில் படும் சத்தம் கேட்டது.

எல்லோரும் திகைத்தார்கள்.

மெதுவாகத் தோண்டத் தொடங்கினார்கள்.

என்ன ஆச்சரியம்!

வாளுடன் சங்கிலியன் சிலை!

அதற்கு கீழே... அதற்கு கீழே...

நல்லூர் எழுந்தருளி முருகன் வள்ளி தெய்வானையுடன்!

எல்லோரும் திகைத்துப் போய் நின்றார்கள்.

யாழ் குடாநாடே நல்லூடவா என்ற அந்த நல்லூரை நோக்கி படை எடுத்துக் கொண்டு இருந்தது.

"அரோகரா!"

"நல்லூடவா முருகனுக்கு அரோகரா!!"

இராணுவ வாகனம் நல்லூடாவை நோக்கி கோட்டையில் இருந்து புறப்பட்டது.

இந்திய, சிங்கப்பூர், மலேசிய மற்றும் புலம்பெயர் தமிழர்கள் வாழும் அனைத்துத் தொலைக்காட்சிகளிலும் விசேட அதிரடிச் செய்தியாக இது ஒளிபரப்பப்பட்டது.

சக்திவேல் தனது மோட்டார் சைக்கிளில் கொழும்பை நோக்கிப் புறப்பட்டு விட்டான்.

அவன் கண்களின் முன் அயோத்தி... பாபர்மசூதி... பொற்கோயில்... எல்லாம் வந்தும் போயும் கொண்டு இருந்தன.

◈

நானும் எனது மரணமும்

செக்கல் நேரம்.

“உனக்காகத்தான் கொஞ்ச நாட்களாக உன் முன்னாலும் பின்னாலும் திரிந்து கொண்டிருக்கின்றேன்”

கண்களில் அழைப்பு!

அமைதியான அழைப்பு!!

ஆக்கிரோசம் இல்லாது அரவணைக்கும் அழைப்பு!!!

என்னுடைய பிறப்பு எவ்வாறு என்னால் தீர்மானிக்கப்பட வில்லையோ... என் வாழ்வு எப்படி என்னால் தீர்மானிக்கப்பட

வில்லையோ... அவ்வாறே என் இந்த மரணமும் என்னால் தீர்மானிக்கப்படவில்லை.

ஐம்பத்தியொன்பது வயதில் தொண்ணூற்று ஐந்து வயது வயதுவரை வாழ்ந்த களைக்கு, கடவுளாய் எனக்கு தந்திருக்கும் வரம்தான் என்னருகில் நிற்கும் இந்த மரணம்.

மிக அருகில்... மிக மிக அருகில். . . என்னுடன் கை குலுக்க வலது கையை நீட்டியபடி புன்னகைத்தபடி நிற்கின்றது.

எனக்கு எந்தப் பயமும் இல்லை. மெதுவாய் வந்து பக்கத்தில் வந்து நின்று " எங்கே சார் போக வேணும்" எனக் கேட்கும் ஆட்டோக்காரனைப் போலத்தான் அது என்னருகில் வந்து நிற்கின்றது. ஏறி உட்கார வேண்டியதுதான் பாக்கி.

அதற்கு முதல்...

சின்ன ஓர் ஆசை.

நான் பிறந்த பொழுது என்னைப் பெற்ற களையில் அம்மாவும், பிறந்த களையில் நானும் வெளியுலகத்தை மறந்து ஒரு சிலமணித்தியாலம் தூங்கிக் கொண்டு இருந்தோமே அப்படி இப்போ நான் தூங்க வேண்டும்.

எந்த எண்ணங்கள், எந்த எதிர்பார்ப்புகள், எந்தக் கவலைகள், எந்தக் கணக்கு வழக்குகள், எவரைப் பற்றிய நினைப்புகள் எதுவும் இல்லாது சில மணிநேரம் தூங்க வேண்டும். அவ்வாறே தூங்கியபடி அந்தத் தூக்கத்தில் இருந்து எழுந்து போய் ஆட்டோவில் போய் அமர்ந்து "சரி நீ போப்பா" எனச் சொல்ல வேண்டும்.

எழுதி வைப்பதற்கோ சொத்தைப் பிரித்துக் கொடுப்பதற்கோ எந்தத் தேவையுமில்லை. சட்டம் தானாகவே சரியாகத் தன் வேலையைச் செய்யும். அந்த வகையில் நான் டென்மார்க்கில்

மரணிப்பது எனக்கு மகிழ்ச்சிதான். மரணத்தின் பின்பு கூட நான் யாரையும் ஏமாற்றாமல் எல்லாத்தையும் சரியாகச் செய்திருக்கின்றேன் என்பதில் எப்போதும் போல கர்வம் நிறைந்த ஒரு பெருமைதான்.

நல்ல நிலையில் உள்ள பிள்ளைக்கு கொஞ்சப் பங்கும், கஸ்டத்தில் உள்ள பிள்ளைக்கு அதிக பங்கும் என என்னால் பங்கு பிரிக்க முடியாது. நல்ல நிலையையும் கஸ்ட நிலையையும் தீர்மானிப்பதற்கு நான் யார்? அது அவரவர் மனம் சம்பந்தப்பட்ட விடயம். என்னை விடப் பணக்காரன் எங்கள் குடும்பத்தில் யார் இருந்தார்கள்? ஆனால் நான் நல்லாய் இருந்தேனா என எனக்கு மட்டும் தானே தெரியும்.

ஓ! ஒரு விடயம் மறந்து விட்டேன். அதைக் கட்டாயம் எழுதி வைக்க வேண்டும். அல்லது அதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டும். அஃதில்லையாயின் உயிர் பிரியும் கடைசி வேளைவரை என்னையும் உயிரோடு இருக்கும் என் குடும்பத்தையும் ஆளுக்கு ஆள் கஷ்டப்படுத்திப் போடுவார்கள்.

என் உயிர் போன பின்பு மரணச் சான்றிதழ் கொடுக்க கட்டாயம் ஆறு மணித்தியாலம் வைத்தியத்துறை காத்திருக்கும். அப்போது எவரும் என்னை வந்து பார்க்கட்டும். அதற்குப் பின்புதான் என்னைக் குளிர் அறைக்குள் கொண்டு போய் வைப்பார்கள்.

அதன் பின்பு மரணச்சடங்கை நடாத்தும் நிறுவனத்தினருடன் குடும்பத்தினரின் கலந்தாலோசனைகள்... எந்த வகைப் பெட்டியுள் என்னை வைப்பது?... என்ன நிறப் பூக்களால் பெட்டியை அலங்கரிப்பது?... எந்தத் தினத்தில் சைவ முறைப்படி கிரியைகள் செய்வது?... லங்காசிறியில் எவ்வாறு மரண அறிவித்தல் போடுவது?... யார் யார் எங்கள் வீட்டுக்கு எந்த எந்தத் தினத்தில் சாப்பாடு கொண்டு வருவது?... கொள்ளி வைப்பது யார்?... பஞ்சமியில் செத்தாரா?... கோழிக்குஞ்சையா,

இளம் தென்னம்பிள்ளையையா பெட்டிக்குள் வைப்பது என்ற விசாரணைகள்?... எட்டுச் செலவு எப்போ செய்வது?... அந்தியேட்டி எப்போது செய்வது?... யார் கல்வெட்டு அடிப்பது என அத்தனையும் நடக்கும்.

எனக்கு இதில் எதுவுமே வேண்டாம் என எழுதி வைக்க வேண்டும்.

என்னை அறிந்த மனைவியும் என் மகளும், மகனும் என் இறுதிநேர சாசனத்திற்கு மதிப்புக் கொடுத்து இவற்றைத் தவிர்க்கட்டும். அல்லது அவர்களுக்கு இவை ஒரு நிம்மதியைக் கொடுக்குமாயின் அவற்றைச் செய்யட்டும். என் வாழ்வில் அவர்களும் அவர்கள் வாழ்வில் நானும் விரும்பியோ விரும்பாமலோ தலையிட்ட எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்கள் போல இதிலும் அவர்களின் தலையீடு இருக்க வேண்டும் என்றால் நிச்சயமாய் நல்ல ஒரு தந்தையாய், கணவனாய் அதற்கு அனுமதி நான் கொடுத்தே ஆக வேண்டும். வாய் வழியாகச் சொன்னால் எதுவும் நடக்காது. என் குடும்பத்தையும் மீறி எல்லாவற்றையும் அவரவர் விருப்பத்துக்கும் வசதிக்குமாய் நடாத்தியே தீர்வார்கள். எனவே சட்டமுறைப்படி எழுதி வைக்க வேண்டும்.

நானே உயிருடன் இருக்கும் பொழுது தெரிவு செய்யும் மரணச்சடங்கை பொறுப்பேற்று செய்யும் நிறுவனம் என்னைக் கொண்டு போய் எரித்து விட்டுப் போகட்டும். சாம்பலைக் குப்பையிலேயே போடட்டும். என்னால் மீண்டும் ஒரு தடவை அழகிய இந்த டென்மார்க்கின் கடற்கரையோ அல்லது மக்கள் நடமாடும் சந்திகளோ அசுத்தப்பட வேண்டாம்.

அத்துடன் இந்த உலகத்துக்கு ஒருவனின் பாரமும் இந்த உலகத்தின் மீது ஒருவனுக்கு இருந்த பாரங்களும் அற்றுப் போய் விடட்டும்.

கொஞ்சம் பைத்தியக்காரத்தனமாய் இருக்கின்றதா?

சராசரியுடன் சமசரங்கள் செய்து கொள்ளாதவைகள் என்றும் பைத்தியங்கள்தான். ஆனால் இந்த சராசரியின் அளவுகோலின் நீள அகலம் இந்த ஐம்பத்தியொன்பது வருடத்தில் எத்தனையே தடவைகள் மாறி மாறிக் கொண்டு வந்ததை உற்றுப் பார்த்த சாட்சிகளில் நானும் ஒருவன்.

தமிழரசுக்கட்சிக்கு வாக்களியாது தமிழ் காங்கிரசுக்கு வாக்களித்திருந்தால் ஒருகால் அவர்கள் சராசரித் துரோகிகள். பின் இரு கட்சிகளும் கூட்டணி என்ற பெயரில் இணைந்த பின்பு அதற்கல்லாது எந்தக் கட்சிக்கு வாக்களித்திருந்தாலும் அவர்கள் சராசரித் துரோகிகள். பின் கூட்டணியினரின் நெற்றிக்கு எதிரில் துப்பாக்கிகள் நீண்ட பொழுது கூட்டணி பற்றிக் கதைத்தால் அவர்களும் சராசரித் துரோகிகள். மேலாக மேலைநாடுகளில் விடுதலைக் குழுக்கள் எவரை விமர்சித்தாலும் அவர்கள் தமிழ்த்தேசியத்திற்கு எதிரான சராசரித் துரோகிகள்.

வெள்ளைக்காரனுக்கு கீழே கிடந்த தமிழன், சிங்கள அரசாங்கத்துக்குக் கீழே கிடந்த தமிழன், புலிகளின் கட்டுப்பாட்டுக்கை கிடந்த தமிழன், புலம் பெயர்ந்து வந்த தமிழன், புலம் பெயர்ந்த பின் போராட்டத்துக்கு நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவே உதவிய தமிழன், ஆயுதங்கள் மௌனமாகி விட்ட பின்பு எதுவுமே நடக்காதது போல மௌனம் காத்த தமிழன், தற்பொழுது போர்க்குற்றங்கள் பற்றி கதைக்க ஆரம்பித்திருக்கும் தமிழன் என அரசியல் மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப இந்தச் சராசரிக் கோட்பாடுகளும் மாறி மாறிக் கொண்டுதான் இருந்தன.

ஊரில் வெள்ளிக்கிழமைகளில் பூசிய அதே விபூதியைத் தான் இங்கு வெள்ளியிலும் பூசிக் கொண்டு கடைத்தெருவுக்கு போயிருந்தேன். தமிழர்களே என்னை அதிகமாகத் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். அதைக் கொஞ்சம் ஸ்ரையிலாய் பூச வேண்டுமாம்.

மாறாதிருந்தவனும் பைத்தியக்காரன் தான். அதிகமாய் மாறியவனும் பைத்தியக்காரன் தான். அவ்வகையில் நான் மாறாமலும் இருந்திருக்கின்றேன். அதிகமாய் மாறியும் இருந்திருக்கின்றேன்.

அந்தப் பைத்தியக்காரத் தனங்கள் எனக்குத் தந்த பாடங்கள் தான் இந்தக் குளிருள்ளும் இருட்டினுள்ளும் வாசம் செய்யும் அப்பிள் தோட்டங்களில் இருந்து வெளியேறி நிலவு வீசும் எங்கள் தென்னைத் தோட்டத்தின் நடுவில் அமைந்த சிறு குடிலில் மரணத்தை மகிழ்ச்சியுடன் கட்டித் தழுவிக் கொண்டு நிம்மதியாகத் தூங்குவதற்கு எனக்குள் பெருகிக் கொண்டிருக்கும் தீராத ஆசை.

தூரத்தே கேட்கும் மெயில் வண்டிச் சத்தம், கடைசிப் பட பஸ்சில் இருந்து ஆட்கள் கதைத்துக் கொண்டு செல்லும் அரவங்கள், கொழும்புக்கு சாமான்கள் ஏற்றிச் செல்லும் லொறிகளின் ஆரவாரங்கள் அனைத்தும் அடங்கிய பின்பு இரவின் தாலாட்டுப் பாடல்களைக் கேட்டபடி நானும் கண்ணயர்ந்து அடங்கிப் போக வேண்டும்.

அரசடி வைரவரின் அதிகாலைப் பூஜை மணி கேட்டு ஊர் எழும்பும் போது நானும் இந்த உலகத்தில் இருந்து போய் இருக்க வேண்டும். என் உடலும் அந்தத் தென்னந்தோட்டக் கொட்டிலில் இருந்து மறைந்திருக்க வேண்டும்.

எப்படி? எப்படி அது சாத்தியமாகும்? அது எனக்குத் தெரியாது ஆனால் அது என் விருப்பமாய் இருக்கின்றது.

இதே விநாடியில் இந்தியாவின் ஒரு தெருக்கோடியில் காசநோயால் செத்துப்போகும் ஒரு மூதாட்டியின் இறப்பும், பீக்கிங்கில் சுரங்கத்துள் நெரிபட்டு இறந்து போகும் ஒரு சீனத் தொழிலாளியின் மரணமும், ஆபிரிக்காவில் எயிட்ஸ் நோய் முற்றி மார்பகங்களே மறைந்து எலும்புகளே எஞ்சிக் கிடக்கும் ஒருத்தியின் இழப்பும் இந்த உலகத்தையா உலுக்கி

விட்டுப் போகிறது. அவ்வாறேதான் என் மரணமும் என எனக்குத் தெரியும். என்னுடன் வாழந்தவர்களுக்கு மட்டும் அந்தக்கண உலுக்கம். பின் "நாளை" அதுவே மற்றொரு நாளாகிப் போய்விடும்.

இருக்கும் வரையில் தான் மன்னர்கள். அல்லது மன்னர்கள் என்ற நினைப்பு. நாங்களே சூடிக்கொள்ளும் முடிகள். அதற்கான போட்டிகள். பொறாமைகள். கோபங்கள். வாதங்கள், அறிக்கைகள், காகித கணினிச் சண்டைகள், இரத்த அழுத்தங்கள்.

இப்போ எனக்குள் எந்தப் போட்டியும் இல்லை. எந்தத் தோல்வியும் இல்லை. எந்த எதிரியும் இல்லை. எல்லோரும் நண்பர்கள். முதுகில் குற்றியவர்களையும் நண்பர்களாய்ப் பார்க்கும் பக்குவம். அல்லது அவர்களுக்காகப் பரிதாபப்படும் பக்குவம். இந்தப் பக்குவம் எல்லோருக்கும் வந்து விடுகின்றதா? இல்லை இந்த மரணப்படுக்கை எனக்கு அதைத் தந்திருக்கின்றதா? உள்ளும் புறமும் ஒன்றாகவே இருக்கின்றது.

மைக் டொனாசில் பாஸ்ட் பூட் சாப்பிட்டது போல அவசரமாகவே இங்கு வாழ்ந்து விட்டேன் போல் எனக்குத் தெரிகிறது.

ஆற அமர்ந்து சாப்பிட அவகாசமே கிடைக்கவில்லை.

எத்தனையோ நாட்கள் காலைத் தேநீர் தொடக்கம் இரவு உணவுவரை காரின் ஸ்ரேறிங்கை ஒரு கையால் பிடித்துக் கொண்டு மறு கையால் குடித்திருக்கின்றேன் - சாப்பிட்டிருக்கின்றேன்.

அப்படி ஒரு ஓட்டம். 24 வயதில் தொடங்கிய ஓட்டம். 33 வயதை அடைந்தபோது குடும்பப் பாரங்களின் முதலாம் அத்தியாயத்தைப் பூர்த்தி செய்திருந்தேன். அதுவரை எனக்கு

ஒரு வாலிபப்பருபம் இருக்கிறது என்பதை நானோ அல்லது என் பெற்றார்களோ எண்ணிப் பார்க்காத ஓட்டம்.

வயது 33:

"தம்பி பெட்டையும் டென்மார்க்கிலைதான் இருக்குது. இப்ப இஞ்சை லீவுக்கு வந்திருக்கினம். எங்கள் எல்லோருக்கும் பிடிச்சுப் போச்சு"

வயது 34:

"தம்பி நீ இலங்கைக்கு வர ஏலாதுதானே. சிங்கப்பூர் எண்டால் எல்லாருக்கும் வசதி"

வயது 35:

"அம்மா சொல்லி விட்டவா பிள்ளை பெறுகிறதை தள்ளி வைக்க கூடாது எண்டு"

வயது 36:

"அப்பா... பிள்ளையைப் பிறைவேற் பள்ளிக்கூடத்திலைதான் சேர்க்க வேணும்"

வயது 37:

"வீடு வேண்டேக்கை இரண்டு கார் விடக்கூடிய வீடாய்த்தான் வேண்ட வேண்டும்"

வயது 38:

"தம்பி.. உன்ரை தங்கச்சிக்கும் வயதாகிட்டுது... இனி ஏதும் முயற்சி எடுக்க வேணும்"

வயது 39:

"தம்பி... உன்ரை தம்பியனை இனி இஞ்சை வைச்சிருக்க ஏலாது. நாட்டு நிலைமை அப்பிடி."

வயது 40- 49

அப்பிளிக்கேசன்கள். அப்பிளிக்கேசன்கள். எதுவும் நிராகரிக்க முடியாத அப்பிளிக்கேசன்கள்.

அதை நிறைவேற்ற ஒரே வழி! வேலை...வேலை... வேலை... கிழமைக்கு 38 மணித்தியால வேலையை 37 மணியாகக் குறைக்க டென்மார்க்கில் தொழிற்சங்கங்கள் றோட்டில் இறங்கிப் போராட்டம் நடத்திக் கொண்டிருந்த பொழுது நான் கிழமையில் 104 மணித்தியாலங்கள் வேலை செய்து கொண்டிருந்தேன்.

கலிதீர்க்க வந்த பிள்ளை என அம்மாவும் என் பிள்ளையைக் கண்கலங்காமல் பூப்போலப் பார்க்கும் மருமகன் என மாமியாரும் நல்லூர்க் கந்தன் வாசலில் அர்ச்சனை தட்டுடன் நிக்கினமாம்.

செய்தி வந்த அடுத்த நாள் தான் இரத்தப் பரிசோதனையின் மறுமொழியும் வந்தது.

வாழ்வில் முதன் முதலாய் கண்கலங்கிய நாள்.

வயது 50:

ஐம்பதாவது பிறந்தநாளை எல்லோருடனும் சந்தோசமாகக் கொண்டாடி விட்டு அடுத்த நாள் ஆபீசு விடயமாக வெளிநாடு போகின்றேன் என்று விட்டு ஒரு கிழமை ஆசுபத்திரியில் படுத்துக் கொண்டேன். அப்போதான் எனக்கு முதன் முதலில் ஹீமோ சிகிச்சை ஆரம்பிக்கப் பட்டது.

வயது 51 – 59

இந்த ஒன்பது வருடத்தில் எதிலும் என் வேகம் குறையவில்லை – வருடத்தில் இரண்டொரு தடவை யாருக்கும் தெரியாமல்... யாருக்கும் வேதனை தராது இடைக்கிடை ஆசுபத்திரியில் போய்ப்படுப்பதைத் தவிர.

மூத்தவளுக்கு மெடிசின் முடிக்க இன்னும் ஒரு வருடம் இருக்கு. யாரோ எங்கள் சனம் சாதி இல்லாத பையனை விரும்புகின்றாளாம். அவளும் இதுவரை சொல்லவில்லை. நானும் கேட்கவில்லை. நிச்சயம் ஒரு நாள் பூகம்பம் வெடிக்கத்தான் போகின்றது – கமலா, என் அம்மா, என் மாமியார் வடிவில்.

மகனுக்கு படிப்பு சுத்தமாக வரவில்லை. தானாகவே விரும்பி பெரிய வாகனங்கள் ஓட்டுகின்றான். ஐரோப்பா முழுக்க திரிவான். தாயுடன் மட்டும் தினசரி டெலிபோனில் கதைப்பான்.

அந்த வகையில் அவர்கள் இருவரைப் பற்றியும் எனக்குக் கவலையிருக்கவில்லை.

கடைசியாக ஒரு நாள்... போன மாதம்... அதிகாலை...

ஓவ்வீசுக்கு போக முதல், கிளீனிங் வேலைக்கு போய்விட்டு காரில் ஏற முதல் ரையை எடுத்துக் கட்டிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது எனக்கு தலை சுற்றிக் கொண்டு வந்ததும் பின்னால் ஒரு கார் பனியில் சறுக்கிக் கொண்டு வந்ததும் நினைவிருக்கு.... அதன் பின் கமலாவின் விசும்பல் சத்தம் கேட்ட பொழுதுதான் இந்த 10ஆவது மாடிக்கட்டடத்தில் கண் விழித்தேன்.

என்னைச் சுற்றி முழு நகரமே நின்றது.

ஒரே இரைச்சல்.

மகள் டாக்டர்மாருடன் பேசிக்கொண்டு நின்றாள்.

அன்றுதான் என் வருத்தங்கள் அனைத்தும் கமலாக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் தெரிய வந்தது.

அடுத்த விநாடியே ஊருக்கும் மற்றைய மற்றைய நாட்டில் இருந்த உறவினருக்கும் 1000 ஜெராக்ஸ் கொப்பிகள் அனுப்பப்பட்டது போல செய்திகள் போய்விட்டது.

ஆஸ்பத்திரிக்கு டெலிபோன்கள்...டெலிபோனுக்கு மேல் டெலிபோன்கள்...

நான் விரும்பிய அந்திமக்கால அமைதி எனக்கில்லை என உறவுகள் என்னைப் பயம் காட்டத் தொடங்கின.

எனக்கு நல்ல நினைவிருக்கு சிவசம்பு அண்ணை இதே ஆசுபத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த பொழுது கடைசி ஒரு கிழமையும் அவரைச் சுற்றி நின்று ஆளுக்கு ஆள் நமச்சிவாயப் பதிகம் பாடியதும்... அவரின் இறுதிச்சடங்கை எந்த நாளில் எந்த விதமாய் செய்வது என ஆட்கள் விவாதிக் கொண்டு இருந்ததும்... அவர் கேட்டுக் கொண்டுதானே இருந்திருப்பார்.

அன்று எடுத்த முடிவு தான் இது.

யாருக்காகவும் என்னைச் சமசரம் செய்யாது எனது "என்னுடன்" "நானே" தனித்திருக்க விரும்பிய என் இறுதி நிமிடங்கள்.

❍ ❍ ❍

"ரமணா. . . குமோன்"

என் நெற்றியை தன் குளிர்ந்த கைகளால் வருடியபடி நின்றாள் அதிகாலைத்தாதி சுசானா.

கண்ணை விழிக்கின்றேன்.

எதுவுமே தெரியவில்லை.

எனக்குள் நானே எதிர்பார்த்த ஒன்றுதான் அது இன்று நடந்திருக்கு.

நோயைப்பற்றி சொல்லியபொழுது எனக்கு இதையும் சொல்லியிருந்தார்கள். வரும்போது பார்ப்போம் என்பதை விட இந்த நிலை வராது எனவே நம்பியிருந்தேன்.

உயிருக்குப் பின் பிரிய வேண்டிய பார்வை உயிருக்கு முன் என்னிடம் இருந்து போய்விட்டிருந்தது.

கவலையில்லை என்று என்னால் தத்துவம் கதைக்க முடியவில்லை.

கவலையாய்த்தான் இருக்கு.

"ஐ வில் கம் வித் எ டொக்டர்"

சுசானா விரைந்து நடக்கின்றாள்.

கண்கள் என் மிகப் பெரிய பலம். நான் வாயினால் பேசியதை விட கண்களால் பேசியதே அதிகம். என்றுமே என் கண்கள் குனிந்து பார்ப்பதில்லை. மறு பக்கம் பார்ப்பதில்லை. கண்ணுக்கு நேரே கண் வைத்து பேசித்தான் பழக்கம். அது என் பலமாயும் இருக்கலாம். எனக்குள் இருந்த உறுதியாயும் இருக்கலாம்.

என் சின்ன வயதுக் காதலி கூட ஒரு நாள் சொன்னாள், "உன்ரை கண் தான் ரமணா என்னைக் கெடுக்குது" என்று. கடைசியில் யாரிடமோ கெட்டுப் போய் இப்போ கனடாவில் இருப்பதாகத் தகவல். ஷி இஸ் ஓல்வேய்ஸ் சுவீற்.

நான் வகுப்பில் பாடம் எடுக்க முதல் அமைதியாய் இருங்கள் என்று என்றுமே சொன்னதில்லை. வகுப்பைச் சுற்றி ஒரு பார்வை தான். வகுப்பு தானே அமைதியாகும்.

இப்போ அந்தக் கண்கள்.

டாக்டர்கள் இரண்டு மூன்று பேர் என்னைச் சுற்றி நிற்கிறார்கள். சுசானாவின் குரலும் கேட்கிறது.

"ரமணா நல்லாய் பரவீட்டுது. பரவுற வேகத்தைக் குறைக்க மருந்து தரலாம். அது உங்களை இன்னும் கொஞ்சக்காலம் வாழ வைக்கும். ஆனால் அது இழந்த பார்வையை மீட்டுத் தராது"

டெனிசில் சொல்வதை மனம் தமிழில் மொழி பெயர்த்துக் கொள்கிறது. மனம் தமிழில் நினைப்பதை வாய் டெனிசில் மொழி பெயர்க்கின்றது.

“வேண்டாம் டாக்டர்... இனி றீற்மெண்டை நிற்பாட்டுங்கோ...“

“உங்கள் முடிவு நல்ல முடிவு ரமணா”

“உங்களுக்கு கடைசி விருப்பம் ஏதாவது...”

“இனி யாரும் வந்து என்னைப் பார்ப்பதற்கு நீங்கள் அனுமதிக்கக் கூடாது”

“உறுதியாகத்தான் சொல்லுகின்றீர்களா?”

“ஆம்... மற்றது ...என் இறுதி அடக்கத்திற்கு பொறுப்பான நிறுவனத்துடன் கதைக்க வேண்டும்”

“கட்டாயம் ஒழுங்கு செய்கின்றோம்.... கட்டாயம் இன்று மாலைக்குள் ஒழுங்கு செய்கின்றோம்.... “

அவர்கள் விலகிப் போகின்றார்கள்.

“ரமணா வித்தியாசமான ஒரு இலங்கையராய் இருக்கிறார்... .இல்லையா?”

தமக்குள் பேசிக் கொண்டு போவது எனக்கு மெதுவாய்க் கேட்கின்றது.

○ ○ ○

“நீ வா... “

திரும்பிப் பார்க்கின்றேன்.

மரணம் தான் கூப்பிடுகிறது.

கமலாவும், மகளும், மகனும் அழுது கொண்டு நிற்கிறார்கள்.

யாரோ இரண்டு கால் பெருவிரலையும் இணைத்துக் கட்டுகிறார்கள்.

“ஆட்டோவை இந்த பத்தாம் மாடிக்கு கொண்டுவர முடியாது. மழை பெய்து றோட்டு வெள்ளமும் சகதியுமாய் இருக்கு... நீ விரும்பிய செம்பாட்டுக்காணி.. புகையிலைக் கண்டுகள்... தென்னங் காணிகளுக்குள்ளாகவே நடந்து போவோம் ... “

லிப்ற்றுக்கு காத்திராது, என் உயிர் போகும் வேளையில் வைத்தியத் தாதிமார் திறந்துவிட்ட யன்னல் வழியாகவே இறங்கி றோட்டுக்கு வந்தோம்.

“ மகளின்றை கலியாண விடயத்திலை கமலாக்கும் உனக்கும் பிரச்சனையாம் அதுதான் அவளையும் பிள்ளைகளையும் நீ பார்க்க விடேல்லை எனக் கதைக்கினம்.... ஊரிலை இருக்கிற உன்ரை வயதான ஐயா அம்மாக்கு கொஞ்சக் காசை எழுதி வைச்சிருக்கலாம் எண்டும் சனங்கள் கதைக்குதுகள்”

“கொஞ்சம் தொண தொணக்காமல் வாறியா”

மரணம் மௌனிக்கிறது.

கற்பூர மணம் கலந்த மெல்லிய குளிர்ந்த காற்று வீசுகின்றது.

என்னுடன் எனது பயணம் தொடர்கிறது.

◈

போர்

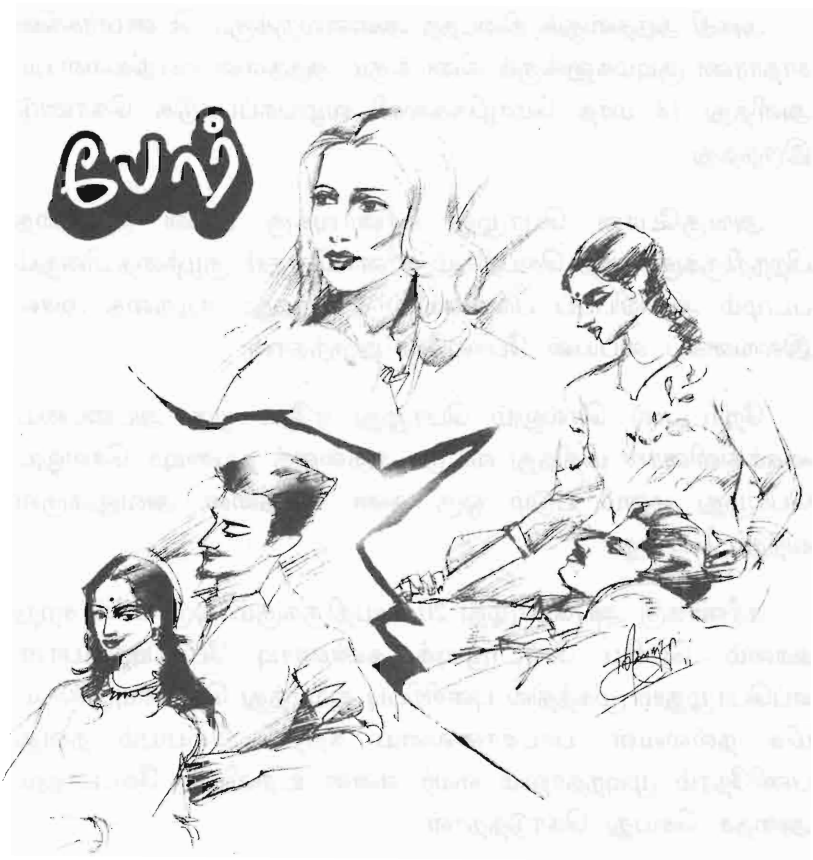

காலம் : *1987*

நாடு: டென்மார்க்

இடம்: மொழிப்பாடசாலை

சுபாவிற்கு பிரசவத்திற்கு இன்னும் ஒரு மாதமே இருந்தது.

எனவே அடுத்த நாளில் இருந்து தமிழ் தனியவே பாடசாலைக்குச் சென்றான்.

அகதி அந்தஸ்துக் கிடைத்த அனைவருக்கும் டென்மார்க்கின் சாதாரண குடிமகனுக்குக் கிடைக்கும் அத்தனை வசதிகளையும் அளித்து 18 மாத மொழிக்கல்வி வழங்கப்பட்டுக் கொண்டு இருந்தது.

அங்குபோன பொழுது கரீனாவுக்கு ஆண் குழந்தை பிறந்திருக்கு என்ற செய்தியும் கரீனாவினதும் குழந்தையினதும் படமும் அறிவிப்புப் பலகையில் இருந்தது. குழந்தை அசல் இலங்கைப் பையன் போலவே இருந்தான்.

றோட்டால் செல்லும் பொழுது ஏதோ ஒரு அட்டையை சைக்கிளினால் மிதித்து விட்டு, அதனைத் தாண்டிச் செல்லும் பொழுது மனம் படும் ஒரு கண வேதனை அவனுக்குள் வந்து போனது.

கரீனாக்கு அப்பொழுது 20 வயதிருக்கும். ஒரு கால் சற்று ஊனம். பெரிய சோடாமூடிக் கண்ணாடி போட்டிருப்பாள். எப்பொழுதும் முகத்தில் புன்சிரிப்பு தவழ்ந்து கொண்டிருக்கும். மிக நல்லவள். பாடசாலையை சுத்தம் செய்யும் தனது பணிநேரம் முடிந்தாலும் எவர் என்ன உதவிகள் கேட்டாலும் அதைச் செய்து கொடுத்தாள்.

தமிழர்களின் பிள்ளைகளை வைத்தியரிடம் கூட்டிச் செல்வது... தமிழருக்காக பாங்கில் இருந்து இலங்கைக்குக் காசு அனுப்புவது... தமிழருக்காக மலிவாக வீடுகளை பெற்றுக் கொடுப்பது என எதுவாயினும் அவள் உதவி செய்தாள்.

பாடசாலையில் உள்ள அனைத்துத் தமிழரும் தங்களால் முடிந்த ஐந்தோ, பத்தோ, இருபது குறோன்கள் சேர்த்து கரீனாக்கும் குழந்தைக்கும் ஒரு பெரிய அன்பளிப்பு செய்ய விரும்பினார்கள். அவ்வாறு சேர்த்த ஐந்நூறு குறோன்களுக்கும் அவளின் பிள்ளைக்குத் தேவை என அறிந்திருந்த ஒரு பெரிய தொட்டிலை வேண்டவும் அதனை எடுத்துச் செல்ல தமிழ் தனது வகுப்பாசிரியை பென்றாவின் உதவியை நாடினான்.

பென்ரா அனைவருக்கும் ஆசிரியையே தவிர அவளுக்கு வயது இருபத்திரண்டு தான். பிறநாட்டினர் அனைவருடனும் அன்பாகப் பழகுவாள்.

பென்ரா தமிழையும் கௌரி அன்ரி, மணியண்ணை உட்பட்ட மற்றைய நான்கு தமிழரையும் அவர்கள் வாங்கிய தொட்டிலையும் பாடசாலை முடிய ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் சென்றாள்.

கரீனா அவர்கள் வருகையாலும் அவர்களின் பரிசினாலும் மிக்க மகிழ்ந்தாள். தனது மகனை அனைவரையும் தூக்கச் சொல்லி மகிழ்ந்தாள். மேசையில் இருந்த குடிபானத்தையும் சாக்கிலட்டுகளையும் பரிமாறினாள்.

தமிழ் சாக்கிலட்டை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டான்.

கௌரி அன்ரி மதுபானத்தை எடுத்தது தமிழுக்கு என்னவோ போலிருந்தது. ஆனால் வெளிக்காட்டவில்லை.

"இது அவ்வளவு கொண்டு எழுப்புதில்லை" மணியண்ணை முறைப்பட்டார்.

"இது வெறிக்கக் குடிப்பதில்லை. காலையில் உணவுச் சமிபாட்டுக்காக குடிக்கிறது. "பழைய டெனிஸ்" என்று பெயர். அதிக சரக்கு வகைகள் இதிலை போட்டிருக்கு. நானும் அவரும் காலமைகளிலை எடுக்கிறனாங்கள்" கௌரி அன்ரி சொல்ல மணியண்ணை வாய் அடைத்து நின்றார்.

"அன்ரியும் அங்கிளும் மற்றதும் அடிப்பியளோ", மணியண்ணை கிண்டினார்.

"அங்கிள் அவ்வளவு ஸ்டாண்ட் பண்ண மாட்டர். ஆனால் எனக்கு ஓ.கே."

தமிழுக்கு வாயடைத்தது.

ஆஸ்பத்திரியில் சுமார் ஒரு மணி நேரம் மகிழ்ச்சியாகக் கழிந்த பின்பு அனைவரும் புறப்படத்தயாரானார்கள்.

இலையுதிர்கால இருட்டு பகல் பொழுதைக் கௌவ ஆரம்பித்து விட்டதால் பென்ரா அனைவரையும் அவரவர்கள் வீட்டில் கூட்டிச் சென்று விடுவதாக உறுதியளித்தாள்.

அனைவருக்கும் மிக்க மகிழ்ச்சி.

ஒவ்வொருவரின் வீட்டுக்கும் காரில் அழைத்துச் சென்ற பென்ரா இறுதியாக தமிழ் வீட்டை செல்ல முதல் தனது வீட்டுக்கு தமிழை அழைத்துச் சென்றாள்.

"ரீச்சர்.. சுபா வீட்டிலை தனிய யோசித்துக் கொண்டு இருப்பாள்"

"டோன்ற் வொறி... கெதியாய் போயிடலாம். எனது வீட்டை உனக்கு காட்ட விரும்புறன். தற்ஸ் ஆல்"

பென்ராவின் வீடு பளிங்குக் கல்லுப் பதித்தது போல இருந்தது.

விலை உயர்ந்த பொருட்களால் வரவேற்பறை அழகாக ஒழுங்கு செய்யப்பட்டு இருந்தது.

சுவரில் மட்டும் ஒரு அழகிய டெனிஸ் ஆடவனின் படம் மாட்டப்பட்டு இருந்தது.

"உங்களுடைய கணவரா"

"இல்லை"

"லவ்வரா"

"எக்ஸ் லவ்வர்"

தமிழ் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

"பிறகு எதுக்காக படத்தை மாட்டி வைத்து இருக்கிறன் என்று பார்க்கிறியா?"

தமிழ் 'ஆம்' எனத் தலையாட்டினான்.

"அவன் என்ரை முதல் காதலன். செக்ஸ்சை முதல் முதலாக அனுபவித்ததே அவனோடைதான். பிறகு ஏனோ அவனுக்கு என்னைப் பிடிக்கேல்லை. போயிட்டான். பட்... ஸ்ரில் ஐ லவ் ஹிம். ஸ்ரில் ஐ ரீம் எபௌட் ஹிஸ் செக்ஸ். அந்தளவுக்கு யாரும் என்னைத் திருப்திப்படுத்தவில்லை"

தமிழ் அதிர்ந்து போனான்.

"ரீச்சர்...."

"பயப்பிடாதை தமிழ். உன்னை நான் கற்பழிக்க மாட்டன் - நீயாக விரும்பி வந்தால் தவிர"

தமிழுக்கு கை விரல்கள் நடுங்கின.

"நீங்கள் எல்லாம் அதிகம் சென்ரிமென்ற உள்ளவர்கள் என எனக்கு நன்கு தெரியும். உங்கள் அன்பு.. கோபங்கள்... காதல்கள்... காமங்கள் எல்லாம் சென்றிமென்ற் அடிப்படையில் அமைந்தவை. விரும்பினாலும் உங்கள் மனைவியைத் தவிர வேறு யாரையும் உங்களாலை திருப்திப்படுத்த முடியாது. மனைவிக்குத் துரோகம் செய்ய நீங்கள் பயப்பிடுவதில்லை. ஆனால் துரோகம் செய்கின்றோம் என்ற சென்ரிமென்றுக்கு நீங்கள் பயப்பிடுவியள். ஆனாலும் வகுப்பிலை உன்ரை கெட்டித் தனத்தை நினைத்து பெருமைப்பட்டு இருக்கிறன். உன்னைப் போலை ஒருத்தனுடன் என்ரை வாழ்வை பகிர்ந்து கொள்ள வேணும் போல இப்பவும் ஆசைப்படுறன்"

"ரீச்சர் போவமா"

"நிச்சயமாய்".

“உனக்கு ஒன்று தெரியுமா? கரீனாவை ஏமாத்திட்டு கனடாக்கு ஓடினானே அந்த பாஸ்ரட் கரீனாவைச் சந்திக்க முதல் என்னோடை ஒரு கிழமை இங்கை இருந்தவன்தான்... அவனாலை ஒரு பொம்பிளையை திருப்திப்படுத்துவது என்பது இம்பொசிபிள். உங்கடை ஊரிலை இருந்து கொண்டு வாற கற்புக் கதைக்கிற ஒரு பொம்பிளைதான் அவனுக்கு பெட்டிப் பாம்பாய் வாழும்.”

டென்மார்க்கின் பார்த்திராத, கேட்டிராத முகம் தமிழைப் பயமுற வைத்தது.

மீண்டும் தனது கோட்டையும் கார்ச்சாவியையும் எடுத்துக் கொண்டு குடித்துவிட்டு மீதி வைத்திருந்த பியரையும் வாய்க்குள் ஊற்றியபடி சொன்னாள்.

“தமிழ் உங்கள் ஆணாதிக்க சமுதாயம் பல பெண்களுக்கு உச்சக்கட்ட இன்பம் என்பதைத் தெரியாமலே வைத்திருக்கு. ஆபிரிக்க அரேபிய நாட்டுப் பெண்களுக்கு உணர்ச்சி உறுப்பே சிதைக்கப்படுகிறது. இதைவிடக் கொடூரம் உலகத்திலை எங்கை இருக்குச் சொல்லு பார்ப்பம்”

தமிழ் மௌனமாய் அவளை ஆமோதித்தான்.

“ஆனால் எங்களை கேவலம் கெட்ட சமுதாயமாக நீங்கள் எல்லாரும் பார்க்கிறது எங்களுக்குத் தெரியும்”

“நான் அப்பிடிப் பார்க்கவேயில்லை... என்னோடை நீங்கள் மிக்க நாகரீகமாய் நடந்ததை நல்ல விதமாய்த்தான் பார்க்கின்றன்”

“மிக்க நன்றி! வாழ்க்கையில் சுபாவைத் தவிர யாரோ ஒருவருக்கு உன் வாழ்க்கையில் நீ இடம் கொடுப்பதாயின் அந்த இடத்தை நீ எனக்குத் தந்தால் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைவேன்”

“அப்பிடி ஒரு நிலை என்றும் வராது ரீச்சர்”

“மீண்டும் நீ உங்கள் கலாச்சாரக் கண்ணாடியூடு தியாகங்கள் செய்யும் சென்ரிமென்ரல் கண்ணாடி போட்டுக் கொண்டு வாழ்க்கையைப் பார்க்கின்றாய்”

தமிழ் பின்பு எதுவும் பேசவில்லை.

கார் வந்து வீட்டு வாசலில் நின்றது.

சுபா யன்னலால் எட்டிப் பார்த்தாள்.

தமிழுக்கு பென்ராவை வீட்டுக்குள் வரச் சொல்லி அழைக்கத் தோன்றவில்லை.

“தாங்ஸ் போர் யுவர் றைவிங்”

“வித் பிளசர்...றிகாட்ஸ் ரூ சுபா”

கார் கிளம்பிச் சென்றது.

“என்ன டெனிஸ் ரீச்சரோடை ஊர் உலாத்தினதிலை நேரம் போனது தெரியேல்லையோ” வழமையான வெகுளித்தனமான சீண்டல்தான் அது.

“வில் யூ சட் அப் பிளீஸ்”

தமிழின் குரலிலும், கண்களில் தெரிந்த கோபத்திலும்... உடலில் தெரிந்த நடுக்கத்தையும் கண்டு சுபா நடுநடுங்கிப் போனாள்.

பல்கலைக் கழகம் தொடக்கம் இன்றுவரை காணாத ஒரு தமிழை அவள் கண்டிருந்தாள்.

என்ன செய்வது என்றே தெரியாது திகைத்துப் போய் கதவுக் கைப்பிடியை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

தமிழ் போய் சோபாவில் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

கால்களை நீட்டியபடி உடுப்பை மாற்றும் நினைவின்றி கூரையைப் பார்த்தபடியே இருந்தான்.

சுபா எதுவும் பேசவில்லை.

எதுவும் பேசுவது உசிதம் இல்லை என நினைத்துக் கெண்டாள்.

தமிழையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

அவளைக் கடிந்து கொண்டதற்காக மனத்தினுள் மிகவும் வேதனைப்பட்டான். ஆனாலும் அவன் படபடப்புக் குறையவில்லை.

அவன் கண்களில் இருந்து கன்னங்கள் வழியே கண்ணீர் ஓடியது.

சுபாவிற்கு 'திக்' என்றது.

அவள் வாழ்நாளில் பார்த்திராத ஒரு காட்சி.

தமிழின் கண்களில் கண்ணீர்.

ஓடிப்போய் அவனைத் தனது மடியில் கிடத்திக் கொண்டு கன்னத்தை தடவிவிட்டாள்.

தமிழ் மிகப் பலமாக அழத் தொடங்கினான்.

தமிழ் அழ அவளுக்கும் தாங்க முடியவில்லை. அவனது கண்ணீர் அவளது நெற்றியிலும் கன்னத்திலும் விழத் தொடங்கியது. அவனின் நெற்றியையும் கன்னங்களையும் தடவித் தடவிக் கொண்டே இருந்தாள்.

"சுபா நாங்கள் ஒரு பிழையான இடத்துக்கு வந்திட்டம்"

அமுத களையில் நித்திரைக்கு போகும் ஒரு கனவு நிலையில் தமிழ் சொன்னபோது "ஏன்" எனத் திருப்பி அவள் கேட்கவில்லை.

அவன் நன்கு தூங்கட்டும் என அவனைக் குழப்பாமல் தூங்க அனுமதித்தாள்.

அன்று இரவு முழுக்கத் தமிழுக்கு கெட்ட கனவுகளாகவே வந்து கொண்டு இருந்தது.

அதில் தமிழ் அன்ரியுடன் ஒரு பாரில் இருந்து விஸ்கி குடித்துக் கொண்டு இருந்தான்.

பென்ராவுடன் காரின் பின்புற சீற்றில் சல்லாபத்தில் இருந்து கொண்டு இருந்தான்.

கரீனா மீண்டும் அந்தத் தமிழ் வாலிபனுடன் கனடாவில் உள்ள நயகரா நீர்வீழ்ச்சிக்கு அருகே நின்று முத்தமிட்டுக் கொண்டு நின்றாள். ஊரில் மனைவியையும் மகள்மாரையும் விட்டு விட்டு இங்கு தனியே வாழும் மணியண்ணை எட்ட நின்று கரீனாவை காமுறப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்.

தமிழின் நெற்றியில் துப்பாக்கியால் சுடப்பட்டு ஆடையில்லாது கல்லில் மீது அமர்ந்திருக்கும் கடற்கன்னிச் சிலையுடன் சேர்த்து கட்டி வைத்திருந்தார்கள். டென்மார்க்கிற்கு உல்லாசப் பிரயாணிகளாய் வந்திருந்த அனைவரும் தமிழையும் கடற்கன்னியையும் இணைத்து போட்டோ பிடித்துக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

சுபா கையில் ஒரு கொக்கோ கோலா போத்தலை வைத்துக் கொண்டு வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

"என்னைப் படம் பிடிக்க வேண்டாம்... எனக்கும் கடற்கன்னிக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை" என அவன் பல முறை கத்தினான். ஆனால் குரல் மட்டும் வெளியில்

வரவில்லை. உல்லாசப் பிரயாணிகள் தொடர்ந்து படம் பிடித்துக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

○ ○ ○

நீங்கள் உண்ணும் ஒவ்வொரு அரிசியிலும் ஆண்டவனின் பெயர் எழுதி வைக்கப்படுகிறது என்பது போல, புலம்பெயர்ந்து வாழும் ஒவ்வோர் தமிழனும் உண்ணும் ஒரு கவளம் சோறும் புரைக்கேறாமல் தொண்டைக்குழியைத் தாண்டுவது என்பது இலங்கையின் போராட்ட அரசியல் நிலையிலேயே தங்கியிருந்தது.

அதிகாலையில் இலங்கையில் இருந்து வரும் தொலைபேசி மணி அழைப்பு ஒன்றே போதும் அன்றைய நாளைக் கரிநாளாக்குவதற்கு.... அல்லது களைகட்டப் பண்ணுவதற்கு.

அவ்வகையில் கோடைவிடுமுறை தொடங்கிய அன்று பாடசாலை முழுக்க வடக்கில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த பாரிய தாக்குதல் பற்றியே கதையாகவும் கவலையாகவும் இருந்தது.

விடுமுறைக்கு முன்னே தொடங்கிய யுத்தம் ஆயினும் விடுமுறையின் பின்பு அது வீரியம் கொண்டிருந்தது. போராளிகளை மட்டும் குறிவைத்து தாக்காமல் பொது மக்களின் உடமைகளையும் குறி வைத்து அது நடந்து கொண்டிருந்தது.

பூனைகளுக்கு இடையில் அப்பம் பிரிக்கும் குரங்காக சந்தர்ப்பம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த இந்தியா இலங்கை ஒப்பந்தம் என்ற பெயரில்தான் வந்து இறங்கியது.

"இந்தியா வாறது எங்கள் மக்களுக்கு நல்லது இல்லை" தமிழ் உறுதியாகச் சொன்னான்.

“அப்பிடிச் சொல்லாதையும் தம்பி! இந்தியாக்கு எப்பவும் எங்கடை மக்களிலை மிகக் கரிசனை”

“பொறுத்திருந்து பாருங்கோ”

இந்தியா சமாதானத்தைக் கொண்டு வரும் என முழு ஐரோப்பாவும் எதிர்பார்த்தது.

அவ்வாறு சமாதானம் ஏற்பட்டால் முழுத் தமிழரும் திருப்பி அனுப்பப்படுவார்கள் எனச் செய்தி ஊடகங்கள் ஆருடம் சொல்லத் தொடங்கின.

அது அனைத்து ஐரோப்பியத் தமிழரின் வயிற்றிலும் புளியைக் கரைத்தது.

கடன்பட்டு வந்த காசு கால்பகுதி கூடக் கட்டி முடியாத நிலையில் அனைத்து தமிழரும் திருப்பி அனுப்பப்படுவார்கள் என்ற செய்தி இலகுவில் செமிக்க மறுத்தது.

“இப்ப என்னத்துக்கு உந்த அறுவாங்கள் வந்தவன்கள்” மணியண்ணை தட்டை மாற்றிப் போட்டார்.

பத்திரிகைகள் நாடு முழுக்க இருந்த தமிழரிடம் நாட்டுக்கு திரும்பி போவது பற்றி பேட்டி எடுத்தன.

பலர் பேட்டி கொடுக்க மறுத்த பொழுது, தமிழ் தானாக முன் வந்தான்.

“உண்மையான சமாதானம் வந்தால் நாங்கள் இருவரும் திரும்பிப் போவோம்” எனப் பேட்டி கொடுத்தான்.

பத்திரிகையோ “உண்மையான சமாதானம் வந்தால்” என்பதையும் “இருவரும்” என்பதையும் தணிக்கை செய்து விட்டு, “நாங்கள் திரும்பிப் போவோம்” எனத் தலைப்புச் செய்தி போட்டது. அதில் தமிழ், சுபா உட்பட்ட பல தமிழர் நிற்கும் படமும் இருந்தது.

கிட்டத்தட்ட முழு டென்மார்க்கும் தமிழுக்கு எதிராகத் திரும்பியது.

"இவர் யார் திரும்பிப் போற கதை சொல்ல...."

"இவருக்கும் மனுசிக்கும் கம்பஸ்ஸிலை வேலை கிடைக்கும். எங்களுக்கு அப்பிடியோ....."

"போதாதுக்கு மாமனாரின்ரை புடவைக் கடை இருக்குது"

தமிழைக் காணும் பொழுது குரலைத் தாழ்த்தியும் காணாத போது உயர்த்தியும் பேசிக் கொண்டார்கள்.

"ஏன் தமிழ் இப்பிடி பேட்டி குடுத்தனீங்கள்?"

"நான் நினைச்சனானோ பேப்பர்காரன் இப்பிடிச் செய்வான் எண்டு... மாறாக ஏன் இந்தச் சனங்கள் துள்ளுவான். சமாதானம் வந்தால் போறதுதானே"

"அதை தீர்மானிக்க நாங்கள் யார்?"

"இங்கை இருந்து நரக வாழ்க்கை வாழப் போகுது இந்தச் சனங்கள்.... அது யாருக்கும் வடிவாய் புரியேல்லை"

"தமிழ்?" சுபா விழியை உயர்த்தினாள்.

"சுபா.... அன்றைக்கு நான் எந்தத் தப்பும் செய்யேல்லை. ஆனால் நாளைக்கு உனக்கும் கல்வி கற்க இருக்கிற பென்ரா ரீச்சரிலை உனக்கு வெறுப்பு வரக்கூடாது எண்டதாலைதான் எதுவும் சொல்லேல்லை. எங்கடை அடுத்த சந்ததி இந்தத் தப்புகளை எல்லாம் நியாயப்படுத்தி வாழப்போகுது எண்ட பயத்திலும் கவலையிலும் தான் உன்னிலை ஏறி விழுந்தனான்"

"தமிழ்"

"நாங்கள் ஒரு பொறியிக்கை விழுந்திருக்கிறம். அதுக்குள்ளை சோபா, ரீ..வி., வீடியோ, கார், காசு எண்டு எல்லாம் இருக்கிறதாலை இது பொறி எண்டு யாருக்கும் விளங்குதில்லை"

பென்ரா ரீச்சர் வீட்டை போனது தொடக்கம் வீட்டு வாசலில் அவள் காரில் கொண்டு வந்து இறக்கியது வரை இந்த இரண்டு மாதங்களுக்குப் பின் தமிழ் சொல்ல அதிர்ச்சியால் உறைந்து போய் நின்றாள் சுபா.

கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு தாயை நினைத்துக் கொண்டாள்.

"நான் இந்த அம்மனை நம்பித்தான் உன்னை வெளிநாட்டிலை விட்டிட்டு இருக்கிறன்"

அடுத்த கணமே அவனை வந்து இறுக்கமாக கட்டிக் கொண்டாள்.

"தமிழ்...என்ரை தமிழ்...." அவளுக்கு குரல் அடைத்தது.

○ ○ ○

தமிழுக்கு இந்திய ஆமியின் வருகையை விட இந்த மண்ணில் தனதும் சுபாவின் எதிர்காலம் பற்றிய பயமும் அதிகமாகவே இருந்தது. மேலாக நாளை பிறக்க இருக்கும் தன் பிள்ளையின் எதிர்காலம் பற்றி... அது ஆணாக இருந்தாலும் சரி... பெண்ணாக இருந்தாலும் சரி....

அடுத்து அடுத்து இலங்கையில் நடைபெற்றவை மிகப் பயங்கரமான நிகழ்வுகளாய் அமைந்தன.

இந்திய அமைதிப்படை வெளியேற வேண்டும் என ஒரு போராளி சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் இருந்தான்.

காந்தியின் காதுகளில் அந்த அகிம்சையின் மொழி கேட்கவில்லை.

நெருப்பின் வெப்பிசாரத்தால் மூடியைத் தூக்கி எறிந்து விட்டு அரிசி கொதிப்பது போல ஒருநாள் போராளிகள் வெடித்தார்கள்.

மக்களுக்கு பரசூட்டுகளில் உணவுப் பொதி போட்ட அதே இந்திய வீரர்கள் போராளிகளையும் அப்பாவி மக்களையும் குறிவைக்கத் தொடங்கினார்கள்.

விளைவு!

சிங்களவனால் மட்டும் கற்பழிக்கப்பட்ட தமிழ் பெண்கள் இந்திய இராணுவத்தாலும் கற்பழிக்கப்படத் தொடங்கினார்கள்.

"உனது தங்கைக்கு பெரிய குங்குமப் பொட்டும் போட்டு தொளதொளக்கிற சட்டையும் சீலையும் கட்டித்தான் வீட்டிலை வைச்சிருக்கிறம்" தாயின் கடிதத்தை படித்து தினம் தினம் தமிழ் கவலைப்பட்டான்.

மொழிப்பாடசாலையில் தினம் தினம் இதே போர்க்கதையும் கவலையும் தான்.

கரீனாவும் பென்ராவும் தமிழர்களின் கவலைகளில் பங்கெடுத்துக் கொண்டார்கள்.

○ ○ ○

காலம் : *2013*

இடம் : டென்மார்க்

நேற்று இரவு தமிழின் மூத்தமகள் வீட்டிற்கு வரவில்லை. தனது டெனிஸ்காதலுடன் டிஸ்கோவுக்குப் போய்விட்டு அவன் வீட்டிலேயே தங்கி விட்டாள். சுபா இன்னமும் கொழும்புச் சாத்திரிமாருக்கு மகளின் சாதகத்தை அனுப்பிக்கொண்டு இருக்கின்றாள்.

போர் இன்னமும் முடியவில்லை!

இலங்கையிலும் டென்மார்க்கிலும்!!

◈

தாம்பத்தியம்

டென்மார்க்கின் சம்மர்காலக் காலைச்சூரியன் கண்ணைக் குத்துவது போல கயல்மொழிக்கு இருந்தது.

"எனக்கு அந்தப் பொடியன் சூட் ஆகும் போலை தெரியேல்லை அம்மா"

"ஏனடி பிள்ளை அப்பிடிச் சொல்லுறாய்"

"எனக்கு அடுத்த வருசம் யூனிவேசிற்றி முடியுது... இந்தப் பையனுக்கு அட்வான்ஸ் லெவல் கூட இல்லை...சும்மா ஒவ்வீஸ் வேலைதானே?"

"ஆனால் அவன் நல்ல குணமான பிள்ளையல்லோ"

"நல்லபிள்ளைப்பட்டம் கார் பில்லையும் கறண்ட் பில்லையும் கட்டுமோ அம்மா"

○ ○ ○

இன்று பதில் சொல்லியாக வேண்டும் . "ஆம்" அல்லது "இல்லை".

"இல்லை" என்றால் இந்த மூன்று மாதப் பேச்சுவார்த்தைகளுக்கு ஒரு மூன்று நிமிடத்தில் முடிவுகட்டி விடலாம். ஆனால் "ஆம்" என்றால் அடுத்த முப்பது அல்லது நாற்பது அல்லது அதிகூடியது ஐம்பது வருட தாம்பத்தியத்துக்கு அல்லது சமரசங்களுக்கு அவளும் அவனும் தயாராக வேண்டும்.

வந்த இடம் பெரிய இடம். ஊரில் மட்டும் இல்லாது டென்மார்க்கிலும் தலை நிமிர்ந்து நிற்கின்ற குடும்பம் பையனது.

பெண்ணின் தாய் தகப்பனுக்கு எப்படியும் மகள் கயல்விழியைச் சம்மதிக்க வைத்து இதை முடித்து விட வேண்டும் என்று ஒற்றைக் காலில் நின்றார்கள்.

ஆனால் கயல்விழியை சம்மதிக்க வைப்பது தாய் தகப்பனுக்குப் பெரியபாடாய் இருந்தது.

"அவள் சொல்லுற உந்த கெமிஸ்றி, பிசிக்ஸ் எல்லாம் எங்களுக்கு விளங்காது. நீ ஊரிலை இருந்து கொம்மாவை ஒரு மூண்டு மாதம் கூப்பிடு. கிழவி ஏதும் கதையள் சொல்லி அவளின்ரை மனதை மாத்தும்"

அந்த வகையில் கயல்விழிக்கு ஞானோபதேசம் கொடுக்க 3 மாத விசாவில் ஏயர்லங்காவிலும் பின்பு ஸ்கண்டினேவியன் எயர்லைனிலும் டென்மார்க் வந்தவர்தான் சுந்தரம் பாட்டி.

சுந்தரம் பாட்டியின் உண்மைப் பெயர் சிவபாக்கியம் என்பது அனேகம் பேருக்குத் தெரியாது. சுந்தரம் தாத்தாவின் மனைவி என்பதால் அவர் அனைவராலும் சுந்தரம் பாட்டி எனவே அறியப்பட்டிருந்தார். எட்டுப் பிள்ளைகளைப் பெற்ற மகராசி அவர். இந்த எண்பது வயதிலும் தனியே இரண்டு

கொத்து ஊறவைத்த அரிசியை, தானே இடித்து வறுத்து அரிக்கும் வல்லமை அந்த அம்மாவுக்கு. அவ்வாறு செய்த கொஞ்ச ஊர் அரிசி மாவையும், பயித்தம் பணியாரத்தையும் பின் வளவில் நின்ற பலாமரத்தில் இருந்து சிறிய கூழம் பலாப்பழத்தையும் பேத்திக்காக டென்மார்க் வரை எடுத்து வந்திருந்தார்.

"எப்பிடிப் பாட்டி நீங்கள் சின்ன வயதிலை..."

"அந்தக் காலத்திலை நாங்கள் எதைக் கேட்டனாங்கள்... எதைப் பார்த்தனாங்கள்... பெரிய அப்புவும் சின்னாத்தையும் முடிவு எடுத்தினம். அரசடி அம்மனின் கொடி இறங்கி மூன்றாம் நாள் சோறு தந்து மண் அறைக்கை கொண்டு போய் விட்டினம். அடுத்த கொடியேத்தத்துக்கு முதல் மூத்தவன் வந்து விழுந்தான். பிறகென்ன... ஒவ்வொரு நெல்லறுப்புக்கும் பிறகு ஒண்டு பாதி எண்டு வயித்திலை வந்திடும்"

"கஷ்டமாய் இருக்கேல்லையோ பாட்டி"

"இதிலை என்ன கஷ்டம்... இதுதான் வாழ்க்கை என்ற பிறகு என் கஷ்ட சுகத்தைப் பற்றி ஏன் யோசிப்பான். அடைக்கலமாய் அவரிட்டை என்னை ஆத்தா பிடிச்சுக் கொடுத்த பிறகு எல்லாம் எனக்கு அவர்தான். உனக்கு ஒண்டு தெரியுமோ... திரௌபதை சீலையைப் பிடிச்சுக் கொண்டு "கிருஷ்ணா கிருஷ்ணா" எண்டு கூவேக்கை கிருஷ்ணன் வரேல்லை. ஆனால் சீலையின்ரை கையை விட்டுட்டு அவன்தான் கெதி எண்ட பொழுது கிருஷ்ணன் வந்தான். அப்பிடித்தான் இதுவும்"

"ஏன் பாட்டி அவர் ஒருநாள் கூட உங்களைக் கோவிக்கேல்லையோ...அடிக்கேல்லையோ..."

"எல்லாம்தான் நடந்தது. ஆனால் அடுத்தநாளுக்கை எல்லாம் மாறிப் போகும். பசி வந்தால் அழுற பிள்ளை போலத்தான் இந்த கோபமும் படபடப்பும். ஆண் என்ற பலம் உடம்பிலை இருக்கேக்கை இந்தக் கோபமும் அதிகமாவே

உன்ரை தாத்தாக்கு இருந்தது. பிறகு படிப்படியாய் இரத்தம் சுண்ட ஒரு குழந்தைப் பிள்ளை போல மாறிட்டார். உனக்குத் தெரியுமோ... கடைசிக் காலத்திலை நான்தான் எல்லாம் கழுவித் துடைச்சது. அப்ப நான் அந்தச் சீவனை ஆம்பிளையாய் பாக்கேல்லை. என்ரை ஒம்பதாவது குழந்தையாய்த்தான் பார்த்தனான்" கிழவியின் கண்கள் பனித்தன.

பக்கத்து அறையில் இருந்த தாய் தகப்பனுக்கு கிழவி எப்படியும் கயல்விழியை மாத்திப் போடும் என்ற நம்பிக்கை பிறந்தது.

"நீங்கள் ஒருநாளும் அவரைக் கோவிக்கேல்லையோ பாட்டி"

"கோவிச்சுத்தான் இருக்கிறன். சட்டியைத் தூக்கி உடைச்சு இருக்கிறன். கோபமும் மண் சட்டியோடை மண்ணாய் போகும். பாவம்! தன்னிலை பிழையெண்டால் கொஞ்சம் கனக்கவே அண்டைக்கு கள்ளுக் குடிச்சிட்டு பிள்ளையளை மடியிலை தூக்கி வைச்சுக் கொண்டு அழுவார். பிறகு நான்தான் பேசிப்பேசி தலையிலை தேசிக்காய் வைத்து தோய வாக்கிறது. வெறியும் இறங்கிடும் கோபமும் போயிடும்"

"பாட்டி ஒருநாள் கூட தாத்தா உங்களுக்கு துரோகம் செய்யேல்லையோ...."

கிழவி ஒரு நிமிடம் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டாள்.

"உன்ரை வயசுக்கு மீறிக் கேக்கிறாய்....தாத்தாவைப் போலை வயல் காணி வைச்சிருக்கிறவை பற்றி கனகதையள் வாறதுதான். ஆனால் தாத்தாக்கு நான் சரியாய் ஆக்கிப் போட்டனான். அப்பிடித்தான் நடந்திருந்தாலும் எனக்கு தெரிஞ்சு நடந்திருந்தால்தான் கவலைப்பட்டிருப்பன்"

"எப்பிடிப் பாட்டி உங்களாலை இப்பிடி...." கயல்விழிகளின் கண்கள் விரிந்தன.

“எடியே கொம்மா சரி...நீ சரி எது சமைச்சாலும் செய்தாலும் அளந்து அளந்து நிறுத்துத்தான் செய்யிறியள். ஆனால் எங்களுக்கு எல்லாம் கை அளவுதான். அதை நாங்கள் நம்பி வாழ்க்கை நடத்தினம். நீங்கள் நம்ப மாட்டன் என்கிறியள். பொடியன் படிக்குமோ... பெட்டை படிக்குமோ... படிச்சால் வேலை கிடைக்குமோ... வேலை போனால் வீட்டு வாடகை கட்டலாமோ எண்டு பயந்து பயந்துதான் தாலி கட்டுறியள். பிள்ளைக்கு குண்டிக்கு கட்டுற துணிக்கும் கணக்கு போட்டுத்தான் பிள்ளை பெறுகிறியள். நாங்கள் அப்பிடியே? சட்டியிலை கிடந்ததுகளை வழிச்சு உருட்டித் திண்டிட்டு நிலா வெளிச்சத்திலை படுத்து எழும்பினனாங்கள். எட்டுப் பிள்ளையளை பெத்து வளத்தனாங்கள். எதையாவது யோசித்தனாங்களோ சொல்லு பார்ப்பம்”

“கிழவி மடக்கிப் போட்டுது” – பக்கத்து அறையில் இருந்த பெத்தவை இரண்டும் மகிழ்ந்தன.

“பாட்டி... தாத்தாவை உங்களுக்கு கொஞ்சம் எண்டாலும் தெரியும். ஆனால் முன்பின் தெரியாத ஒருத்தனோடை....“

“எப்பிடி கட்டிலிலை போய் படுக்கிறது எண்டு கேட்கிறியோ”

கயல்விழி ஓம் எனத் தலையாட்டினாள்.

“ஏன் ஆச்சி அதை அப்பிடி நினைத்துப் பாக்கிறாய். உன்னை அவனும் அவனை நீயும் அன்பாக அரவணைக்கிறது என்று மட்டும் நினை. மிகுதியை உன்ரை உடம்பும் அவன்ரை உடம்பும் தாங்களே பார்த்துக் கொள்ளும்.”

கயல்விழி கிழவியை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தாள்.

“ஒரு நாளைக்கு உந்த வெயில் போறதுக்கிடையிலை பின்னாலை இருக்கிற கடலுக்கை கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்

நடந்து போ. காலிலை இருக்கிற சூடு தலைக்கு வாறது தெரியும். கடைசியில் தலையை முக்கி குளி. உடம்புச்சூடு முழுக்க தீர்ந்து போகும். அப்பிடித்தான் தன்ரை ஆம்பிளையோடை ஒரு பொம்பிளை வைக்கிற உறவு"

"உண்மையாவோ பாட்டி"

"அப்பிடி இல்லாட்டி நீ பிறந்திருக்க மாட்டாய். அந்தப் பொடியன் பிறந்திருக்க மாட்டான்"

அன்று இரவு முழுக்க கயல்விழியும் சுந்தரம் பாட்டியும் கதைத்துக் கொண்டே இருந்தார்கள்.

ஆனால் கிழவி சொன்ன அனைத்தையும் கயல்விழியின் மனம் ஏற்றுக் கொண்டதைப் போல கிழவிக்குத் தெரியவில்லை.

கயல்விழிக்கு கண்கள் நித்திரைத் தூக்கத்தினால் சிவப்பதைக் கண்ட பாட்டி "நாளைக்குப் பேசுவோம்" என அவளை அனுப்பி விட்டு தரையிலேயே சீலையின் முந்தானையை விரித்துக் கொண்டு படுத்துக் கொண்டாள்.

○ ○ ○

சுந்தரம் கிழவிக்கு அன்றிரவு முழுக்கத் தூக்கம் வரவில்லை.

சுந்தரத்தாரின் நினைவும் கயல்விழி அவர்களின் தாம்பத்திய வாழ்வு பற்றி கேட்டவையும் அவளைத் தூங்க விடாமல் புரட்டிக் கொண்டு இருந்தன.

எட்டாவது பிள்ளை பிறந்த சில நாட்களில்தான் அது நடந்தது.

திருவிழாவுக்கு ஊருக்கு வந்த சின்னமேளக்காரி

மேடையில் ஏறும் பொழுது தடக்கி விழுந்த போது ஏற்பட்ட கால் முறிவால் இவர்கள் ஊரிலேயே தங்க வேண்டியதாய் போயிற்று. சுந்தரத்தார்தான் அச்சமயம் கோயில் மணியகாரர் என்பதால் அவர்கள் வீட்டில் வைத்தே வைத்தியம் பார்த்தார்கள்.

சுந்தரத்தின் மனைவியிடம் சின்னமேளக்காரரை வீட்டுக்கு அணைப்பது நல்லதில்லை எனப் பலர் சொல்லியும் இருவரும் கேட்கவில்லை.

அன்று சிவபாக்கியம் வீட்டுக்கு விலக்கு.

சுந்தரத்தார் வீட்டின் முன் விறாந்தையில் படுத்திருந்தார்.

இரவு வெளிக்கு செல்வதற்காக சிவபாக்கியம் எழுந்து வந்தாள்.

அவள் கண்ட காட்சி அவளை அதிர வைத்தது.

சின்ன மேளக்காரி சுந்தரம் படுத்திருந்த இடத்திற்கு கிட்டவாக இரவில் அணியும் மெல்லிய ஆடையுடன் அவரைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

சுந்தரத்தார் எந்த ஆட்ட அசைவும் இன்றிப் படுத்திருந்தார்.

அவர் தூங்கிக் கொண்டு இருந்தாரா? அல்லது தூங்கியது போல நடித்துக் கொண்டு இருந்தாரா?

இன்றுவரை சுந்தரம் பாட்டிக்கு அதற்குப் பதில் தெரியவில்லை.

"தண்ணி குடிக்க எழும்பி வந்தனான்" என அந்தச் சின்னமேளக்காரி தடக்கி தடக்கிச் சொன்னது இன்றும் காதில் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது.

இதுவும் சேர்ந்ததுதான் எங்கள் தாம்பத்தியம் என கயல்விழிக்குச் சொல்லமுடியாது சுந்தரம் பாட்டி தூக்கமின்றி தவித்துக் கொண்டு இருந்தார்.

இந்த நினைவுகள் வரும் நாட்களில் அவரால் நன்கு தூங்க முடிவதில்லை.

இந்தச் சம்பவத்துக்கு பிறகும் பத்தொன்பது வருசம் குடும்பம் நடத்தித்தான் சுந்தரத்தாரை நல்ல வடிவாய் பாட்டி வழி அனுப்பி வைத்தவள். செத்த வீட்டுக்கு எட்டுப் பிள்ளையளும் வெளிநாட்டிலை இருந்து வந்து எல்லாம் வடிவாகச் செய்தவர்கள். அதுவரை அவர்கள் கிழவனுக்கு கிழவியும். கிழவிக்கு கிழவனும்தான்.

சுந்தரத்தார் வந்து கிழவியின் தலைமாட்டிலை உட்கார்ந்தார்.

"பேத்தி என்ன சொல்லுறாள்"

"உங்கடை பேத்தி நான் சொல்லுறதைக் கேப்பாள் போலை தெரியேல்லை. பி. எச். டீ பட்டம் வைச்சிக்கிற அளவுக்கு அதுகளுக்கு வைரம் பாய்ஞ்ச மனம் இல்லை. எல்லாம் காத்தடிச்சால் முறிஞ்சு போற கறிமுருங்கையள்..."

"என்ன மாமி நித்திரையிலை கதைக்கிறியள்... அறைக்கை நல்ல கட்டில் போட்டிருக்கு போய் படுக்கலாமே" மருமகன் சொல்ல கிழவி தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டாள்.

"கதைச்சுக் கொண்டு இருந்த அசதியிலை இதிலை படுத்திட்டன்"

சுந்தரத்தாரை தன் கண்களில் இருந்து அகலவிடாமல் பாட்டி அறைக்குள் சென்று படுத்துக் கொண்டாள்.

○ ○ ○

"தம்பி நீ என்ன சொல்லுறாய்? டெலிபோனிலையும் கதைச்சாச்சு.... நேரிலும் பார்த்து கதைச்சாச்சு"

"ஆனால் உது சரிவரும் போலை தெரியேல்லை அம்மா"

"ஏனப்பு"

"கட்டினாலும் நான் என்ரை வேலையிடத்திலை நல்ல புறமோஷனுகள் எடுத்து, ஒரு நல்ல நிலைக்கு வரும்வரை பிள்ளை பெத்துக் கொள்ளாமல் வாழ வேணுமாம் எண்டு கயல் சொல்லுறா"

தாய்க்காரி தன் மகனைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தாள்.

◈

சுனாமி 2014

இன்னமும்
பத்து நாட்களே
பாக்கி
இருக்கின்றன.

ஒரு பழக்கத்தினுள் எங்களை முற்றாக ஐக்கியமாக்கிக் கொள்வதற்கு அல்லது அதிலிருந்து விடுதலை பெற்றுக் கொள்வதற்கு 21 நாட்கள் கணக்கு என்ற ஒன்றை மனோதத்துவ உலகம் வைத்திருக்கின்றது. இந்த 21 நாட்களுக்குப் பின்னால் அது பழக்கமாகி விடுவிடும்.

மரணவீட்டின் கவலைகள்... திருமணவீட்டின் களைகள்.... குழந்தைப் பேறின் வலிகள் அத்தனைக்கும் இந்த 21 நாட்கள்தான் கணக்கு. அதிலிருந்து தேறிச் செய்யும் சடங்குகள்தான் இந்த 31நாள் கணக்குகள். அந்தியேட்டி... தாய்வீடு செல்லல்.... துடக்குக்கழிவு...இன்னும் பல இவ்வாறு தொடரும்.

இந்தக் கணக்கு உண்மையானால் எனக்கு இன்னமும் பத்து நாட்கள் மட்டுமே உண்டு – வைதேகியின் நினைவுகளை நான் மறப்பதற்கு!

11 நாட்கள் போய்விட்டது. அல்லது போக்கடித்து விட்டேன்.

இன்னும் பத்து நாட்கள் கடந்து விட்டால் எல்லாமே என்றிருந்தது எதுவுமே இல்லாமல் போய்விடும் என்று நம்புகின்றேன்.

அப்படியே போய் விடவும் வேண்டும் என விரும்புகின்றேன்.

ஏன் சுனாமி வந்தது?... ஏன் பிரளயம் வந்தது?... ஏன் பூமி நடுக்கம் வந்தது என்று நதிமூலம் ரிஷிமூலம் பார்க்க முடியாதோ அவ்வாறுதான் இந்த முகநூல் காதல் எனக்கும் வந்தது.

35 வயது. 3 பிள்ளைகளின் தந்தை. பாடசாலையின் உப அதிபர். அது கொடுத்த மடிக்கணினி எக்ஸ்செற்றா... எக்ஸ்செற்றா வசதிகள்....

பத்து வருடத்திற்கு முன் சாதி பார்த்து... சாதகம் பார்த்து... சீதனம் பார்த்து... பெண்பார்த்து... அம்மி மிதித்து அருந்ததி பார்த்து கோகிலாவுடன் செய்த திருமணம்தான் எனது.

முதல் 5 வருடங்களுள் மூன்று பிள்ளைகளின் பிறப்பு வளர்ப்பு என்று மாறி மாறி ஓடிக்கொண்டிருந்தாலும் அடுத்த 5 வருடங்கள் எந்த சந்த மாற்றங்களும் இன்றி தாம்பரம் பீச் மின்சார றெயின் மாதிரி காலையும் மாலையும மாறி மாறி ஓடிக்கொண்டு இருந்தது.

மாதச்சம்பளம் மாதம் 25ஆம் திகதியே முடிந்து விட பால்காரன், கீரைக்காறி, மளிகைக் கடன்காரன் என்று கடைசி

ஐந்து நாட்களும் கடனிலும்... "அப்பா முதலாம் திகதிக்கு முதல் ரூர் போற காசு கட்ட வேண்டும்... ரியூசன் ரீச்சர் காசுக்கு நெருக்குகின்றா... " என்று சின்னச் சின்னத் தவணைக் கடன்களும் கழுத்தை நெருக்க சாப்பாடு தொண்டைக் குழிக்குள் இறங்குவது கொஞ்சம் கஷ்டமாகவே இருக்கும்.

பொழுது போக்கிற்கு ஒரு சினிமாப்படமோ அல்லது மெரீனா பீச்சுக்கோ செல்வதற்குக்கூட வீட்டின் எந்த மூலையைத் தடவினாலும் சில்லறைக் காசுகள் கூட இராது. முன் தெருவைக் கடந்து கொஞ்சம் சென்றால் இருக்கும் கற்பகவிநாயர் கோயிலடிக்கு காலாற நடந்து சென்று வந்தாலும் அங்கு காணும் நண்பர்களுடன் எத்தனை நேரம்தான் சல்லாபித்துக் கொண்டு நிற்பது.

அவ்வழியால் செல்லும் பால்க்காரன் சரி, கீரைக்காறி சரி சர்வசாதாரணமாகப் பார்த்துச் சிரித்தாலும் ஏதோ கடன்காரர்களைப் பார்த்து தலை குனிவது போலத் தோன்றும்.

இந்தச் சின்ன சின்னச் சினப்புகள் மூட்டும் சின்ன சின்ன பொறிகள் சிலவேளை எனக்கும் கோகிலாக்கும் இடையில் இலகுவில் பற்றி எரியத் தொடங்கும். பின் அது அணைய அடுத்த இரண்டு மூன்று நாட்கள் ஆகும். அல்லது அடுத்த முதலாம் திகதி ஆகும்.

வருமானத்துக்கு எந்தப் புது வழியும் இல்லாது... செலவு மட்டும் அதிகரித்துக் கொண்டு செல்லும் என் போன்ற நடுத்தரக் குடும்பங்களின் பொழுதுபோக்கு நண்பனாக... அல்லது நண்பியாக அமைந்ததுதான் இந்த இன்ரநெற்... முகநூல்... ரிவிற்றர் எல்லாமே.

முகநூல்!

புதுப்புது நண்பர்கள்.. புதுப்புது அனுபவங்கள்.. புதுப்புது தகவல்கள்... புதுப்புது பரிமாற்றங்கள்... இரத்த நாள நாடிகளில்

புது வெள்ளம் பாய்ந்தது போல அப்படி ஒரு அனுபவமாய் இருந்தது.

முப்பது நிமிட மதிய இடைவெளியை பத்து நிமிடத்துள் குறைத்துக் கொண்டு மற்ற இருபது நிமிடமும் கணினி உலகத்துள்ளும் என் முகநூல் நண்பர்களுடனும் சற்றான்.

முன்பெல்லாம் என் காலை மாலைப் புகையிரதப் பயணத்தின் பொழுது போக்கு யன்னல் கரைச் சீற்றும் அதில் இருந்தபடி வயல்கரைகளையும் பார்த்தபடி... அங்கிருந்து கை காட்டும் சிறுவர்களை ரசித்தபடி செல்வதும்தான். அல்லது கையில் ஒரு கல்கியினுள்ளேயோ அல்லது குமுதத்தினுள்ளேயோ மூழ்கியிருப்பேன்.

இப்போது எல்லாம் ஐபோனும் அதில் என் முகநூல் நண்பர்களும் நண்பிகளும்தான்.

நான் வேலைக்குச் செல்லும் பொழுது என் அமெரிக்க முகநூல் நண்பர்கள் தூங்கிக் கொண்டு இருப்பார்கள். அவுஸ்திரேலிய நண்பர்கள் மதிய உணவு இடைவேளைக்குப் போய் இருப்பார்கள்.

என் புதிய போக்கு வீட்டுக்குள் ஒரு புது அமைதியைக் கொண்டு வந்ததை கோகிலா கண்டும் காணாமலும் இருந்தாலும் ஒருநாள் அவளே சொன்னாள், “கவனமப்பா.. உந்த பேஸ்புக்கால் அதிக பிரச்சனைகள் வருகுதாம்”, என்று.

அதில் ஒரு எச்சரிக்கையும் என்மீது அக்கறையும் இருந்தது.

ஆனால் அது கூட எனக்கு எரிச்சல் ஊட்டுவதாய் இருந்தது.

கோகிலாவை அழைத்து எனது தோழர் தோழிகள் விபரங்களைக் காட்டினேன்.

“பார்த்தியா?... உலகத்தில் எத்தனை பெரிய மனிதர்கள்... எத்தனை படித்தவர்கள்... “

அத்தனைபேரின் விபரங்களைக் காட்டிய பொழுது மௌனமாகவே அவள் அவ்விடத்தில் இருந்து விலகி விஜய் ரி.வி.யின் மாகாபாரதத்தினுள் மூழ்கினாள்.

மீண்டும் நான் கணினியுள் மூழ்கிய பொழுது நண்பர் இணைப்புக் கோரி ஒரு விண்ணப்பம் வந்திருந்தது. பெயர் வைதேகி. அரசு உயர் அதிகாரி. கணவன் வைர வியாபாரத்தில் நொடித்துப் போன ஒரு துணிக்கடை வியாபாரி. நான்கு பிள்ளைகள்.

அழைப்பை ஏற்ற மறுகணமே வைதேகி எனக்கு மாலை வணக்கம் சொல்லிக் கொண்டு கணினித்திரையின் மூலையில் நின்றிருந்தாள்.

நானும் பதில் வணக்கம் சொல்லிக் கொண்டேன்.

சாதாரணமாகத் தொடங்கிய உரையாடல் முடியும் தறுவாய் வந்த பொழுது நாகரீகம் காரணமாக ஆங்கில்த்தில் “றிகாட்.ஸ் யுவர் பெற்ற காவ் (உங்கள் வாழ்வின் சரிபாதி உடையவருக்கு எனது வாழ்த்துகள்)” என ஓர் இடுகையை இட்டிருந்தேன்.

அடுத்த கணமே “எனது வாழ்க்கையில் அது கால்பகுதி மட்டுமே” எனப் பதில் வந்திருந்தது.

“ஏன்”

“அது தான் என் விதி”

எனக்குள் ஒரு குறுகுறுப்பு.

“உங்கள் திருமணம் காதல் திருமணமா?”

“இல்லை… பேசிச் செய்தது… ஏமாந்து விட்டேன்.. பிள்ளைகளுக்காக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றேன்”

“மன்னியுங்கள்.. உங்கள் சொந்த வாழ்வைக் கேட்டு மனதை நோகடித்து விட்டேன்”

“இல்லை.. உங்களைப் போல் நல்ல மனிதர்களின் வார்த்தை எனக்கு ஆறுதலைத் தருகின்றது”

“நன்றி.. இரவு பத்தரை மணியாகின்றது.. நாளை தொடர்வோம்…”

“சுவீற் றீம்ஸ்” என்றவாறு அவள் விடைபெற்றுக் கொண்டாள்.

எனக்குள் ஒரு கேள்வி!

கோகிலா செய்த எச்சரிக்கை இதுதானா?

திரும்பி கோகிலாவைப் பார்த்தேன்.

அவள் மகாபாரதத்தினுள் தன்னை மறந்திருந்தாள்.

பாஞ்சாலி ஐவருக்குமே எனக் குந்தி சொல்லிக் கொண்டிருந்ததை கிருஷ்ணர் விளக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

கணினியை அணைத்து விட்டுக் கட்டிலில் போய் படுத்துக் கொண்டேன்.

கண்ணை மூடிய பொழுது சுவீற் றீம்ஸ் என்ற எழுத்துகள் கண் முன்னேயும் காதுக்குள் அதன் குரலும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தமாதிரி ஒரு பிரமை.

கண்கள் தூங்க மறுத்த இரவு அன்று.

○ ○ ○

யாரும் எடுத்த எடுப்பில் சிகரட்டை வாயில் வைத்து சுருள் சுருளாக வளையம் விடுவதில்லை. கட்டாயம் முதல் சிலநாட்கள் புரைக்கேறியிருக்கும்.

அவ்வாறே யாரும் எடுத்த எடுப்பில் ஒரு ரம்ளர் தண்ணீரை உதட்டில் படாமல் தொண்டையினுள் ஊற்றிக் கொள்வது போல சாராயத்தை எடுத்து யாரும் வாயில் ஊற்றிக் கொள்வதில்லை.

அவ்வாறுதான் இந்த சற் சம்பாஷணைகளும்.

சின்னச் சின்னத் தகவல்கள்.. சின்னச் சின்னத் திகட்டல்கள்... சின்ன சின்ன எதிர்பார்ப்புகள்.. சின்ன வார்த்தை விளையாட்டுகள்.. வார்த்தைகளில் உரசல்கள்.. அவை தரும் ஸ்பரிசங்கள்.... என்னை நான் அதனுள் இழந்து கொண்டு போய்க் கொண்டிருப்பது எனக்கே நன்கு தெரிந்தது.

ஆனாலும் ஏதோ ஒரு எச்சரிக்கை மணியும் சிவத்த சமிக்கை விளக்கும் என்னை எச்சரிக்கை செய்து கொண்டே இருந்தன.

மனம் இழந்து கொண்டு போனாலும் வார்த்தைகளை இழக்காமல் ஒரு கயிற்றுழுத்தல் போட்டி போல் சம்பாசணை நடந்து கொண்டே இருந்தது – கால நேரம் தெரியாமல்.... காதலுக்கும் காமத்துக்கும் வேறுபாடு தெரியாமல்.... அது தொடர்ந்தது.

வைதேகியை முற்று முழுதாக நம்புவதா இல்லையா என தினம்தினம் யோசித்த பொழுது அன்றைய அவளின் வார்த்தைப் பரிமாற்றம் அவளை மேலும் நம்புமாறு இருக்கும்.

தான் என்னைப் போன்ற ஒருவரை எத்தனையோ வருடங்கள் தேடிக்கொண்டு இருந்தாளாம்.

மீண்டும் மீண்டும் கேட்டேன் - இத்துடன் உன் தேடல் முடியுமா என்று.

இமயத்தின் உச்சியில் நின்று இனி எதைத் தேடுவேன் என என் கால்களில் சரணடைந்தாள்.

அவளுக்குத் தெளிவாகச் சொன்னேன்.

எனக்கு இது முதலும் முடிவும் என்று.

எனக்கு இது இறுதியும் முடிவும் என்று சத்தியம் செய்தாள்.

கணினித் திரையைக் கிழித்துக் கொண்டு இருவரும் மோதிரம் மாற்றிக் கொண்டோம்.

மாலை மாற்றிக் கொண்டோம்.

ஒரு மாதம் சென்றபோது, தான் முழுகாமல் இருப்பதாகச் சொன்னாள்.

நான் பயந்து போனேன்.

"ஹ... ஹ... ஹ... ஹ... ஹ", எனச் சிரித்தாள்.

"என்று உங்களை என் மனத்தில் சுமந்தேனோ அன்றிலிருந்து உங்கள் பிள்ளையை என் வயிற்றில் சுமக்கின்றேன்" கணினியில் எழுதியிருந்தாள்.

கவிதையின் இரு இறக்கைகள் என்னைத் தூக்கிச் சென்று இமயத்தின் உச்சியில் வைத்தது போல உணர்ந்தேன்.

ஒரு பெண்ணின் முதல் ஸ்பரிசம் போல அந்த வரிகள் என் உயிரின் அடி வேரைத் தொட்டு என்னைக் குளிர வைத்தது.

அவளுடன் நான் கணினியுள் சம்பாசிக்கும் நேரம் அதிகமாகத் தொடங்கியது.

கோகிலா பிள்ளைகளின் பாடசாலை வேலைகளுடனும் மகாபாரத மற்றும் தாயுமானவன், தெய்வம் தந்த வீடு

தொடர்களுடனும் நடு கோலில் தனது காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டு இருந்தாள்.

இரவு தூங்கச் செல்லும் பொழுதும் கோகிலாவின் வார்த்தைகளின் ஊடாக வைதேகியின் குரலே எனக்குக் கேட்டது.

கோகிலாவை அணைக்கும் போது அது வைதேகியைச் சிறைப்பிடிப்பது போலவே உணர்ந்தேன்.

பாவம் கோகிலா!

○ ○ ○

முகம் தெரியாத முகநூல் காதலின் அடுத்து படிக்கு மனம் தாவியது – வைதேகியின் முகத்தைப் பார்க்க மனம் ஏங்கியது.

கை விரல்கள் கணினியில் விண்ணப்பத்தை அனுப்பியது.

"படத்தைப் பார்த்ததும் என்னை வேண்டாம் என்று சொல்லி விடுவீர்களா"

"வாயும் வயிற்றோடை இருக்கிற பெண்ணை எப்படி வேண்டாம் என்று சொல்வது?"

மீண்டும் அதே ஹ... ஹ... ஹ எனச் சிரிப்பு.

அடுத்த சில விநாடிகளின் மௌனம் என்னைத் துறுதுறுக்க வைத்தது.

"என்ன மௌனம்"

"பொறுங்க கணினியில் என்படத்தை தேடிக்கிட்டு இருக்கிறன்"

“ஆறு வயதுப் படம் எல்லாம் அனுப்புறதில்லை”

“உங்களுக்கு ரொம்ப குசும்பு!”

“உங்களுடன் தானே... குசும்பு பண்ணக் கூடாதா”

“இல்லை... இல்லை.. நீங்க பண்ணலாம்”

அதே பதிலுடன் அவளது படம் வந்திருந்தது.

ஆபீசுக்கும் வீட்டுக்கும் ஓடி ஓடி தன்வாழ்வை கடமைகளுடனும் களையுடனும் கழித்துவிட்ட ஒரு நடுத்தர குடும்பப் பெண்ணின் படம் வந்திருந்தது.

“படம் வந்தது”

“பிடித்ததா?”

“ஊம்”

“என்ன பதிலில் உற்சாகம் இல்லையே”

“பின்னே எப்பிடிச் சொல்வது?”

“நல்லாய் பிடிச்சிருக்கு என்று சொல்லுவிங்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன்... இல்லாட்டி இத்துடன் சற்றை முடித்துக் கொள்வீர்கள் என்று நினைத்தேன்”

“எதுக்காக இப்படி தாழ்வு மனப்பான்மை... நீங்கள் விரும்பியிருந்தால் வேறு ஒரு பெண்ணின் படத்தை அனுப்பி இருக்கலாம். நாங்கள்தான் எப்போதும் சந்திக்கப் போவதில்லையே”

“இல்லேப்பா... நேர்மையை உங்களிடம் இருந்துதானே கற்றுக் கொண்டேன்”

மனச்சாட்சி குற்றியது – ஹோலில் பிள்ளைகளுடன் இருக்கும் கோகிலாவை மறந்து அறையுள் இருந்து ஒரு

பெண்ணுடன் சற் பண்ணும் என்னிடம் என்ன நேர்மையை அவள் கற்றுக் கொண்டாள்?

ஆனாலும் வைதேகியிடம் இருந்து விடுபட முடியவில்லை.

"ஒரு நாளைக்கு இந்த நேர்மை உங்களைக் காலால் உதைக்கும் பொழுது தெரியும்" என எழுதினேன்.

"அது பறவாயில்லை... இப்படி ஒரு பிறண்ட்சிப்பை எத்தனையோ வருடமாய் தேடிக் கொண்டு இருந்தேன் தெரியுமா?"

"ஆனால் நான் யாரையும் தேடவில்லை... நீங்களாக வந்தீர்கள். நீங்கள்தான் எனக்கு முதல் சற்தோழி"

"நீங்கள்தான் எனக்கு கடைசி சற்தோழன்"

மனம் குளிர்ந்தது.

அவளது படத்தை மீண்டும் மீண்டும் கண்கள் பார்த்தது.

என் மனமும் சற் உலகத்தில் இதுதான் எனக்கும் முதலும் முடிவும் என உறுதிசெய்தது.

அதை அவளுக்குத் தெரிவித்த பொழுது, "இப்பவே நான் செத்திடணுமப்பா" உருகினாள்.

நானும் உருகினேன்.

பின்பென்ன வீட்டில்.. ஒவ்வீசில்... புகையிரதத்தில் போகும் போது எல்லாம் சற்! சற்!! சற்!!!

❍ ❍ ❍

என்னதான் கடுகதியில் செல்லும் புகையிரதம் என்றாலும் எங்கேயோ ஒரு புகையிரதநிலையத்தில் டீசல் நிரப்ப நிற்பது போல எனதும் வைதேகியின் இந்த விரைவுப் பயணத்தில்

முதலில் எங்கேயோ ஒன்று இரண்டு நிலையத்தில் நின்று செல்லும் வண்டியாக சென்ற எங்கள் சற் பயணம் பின்பு நீராவி இயந்திர புகையிரதம் போல எல்லா ஸ்டேசன்களிலும் நின்று நீர் நிரப்பி... கரி நிரப்பிச் செல்லும் புகையிரத வண்டி போல உணரத் தொடங்கினேன்.

ஒரு செய்திக்கும் அடுத்த செய்திக்கும் அதிக நேரம் எடுத்தது.

"ஏன்?"

"ரொம்ப கெவி வேர்க்... இதைவிட எம்.டி. பக்கத்தில்...."

"ஓ... அப்படியா..."

"சொறி டியர்.. நான் என்ன செய்ய"

நான் அதற்கு பதில் போட முதல் மறைந்து விடுவாள்.

பின் நான் எதிர்பார்க்காத சமயத்தில் கையில் தாமரையுடன் வந்து என்னை மகிழ்விப்பாள்.

"எனக்குப் பொறுமையில்லை"

"எனக்கு மட்டுமா?... நானும் விரும்பியா??"

"இது எனக்கு புது உலகம் வைதேகி... எனக்கு காத்திருக்க முடியாமல் இருக்கின்றது என்பதுதான் உண்மை"

"அப்படி என்றால் உங்கள் பாடசாலைக்கு நான் ரீச்சர் வேலை தேடி வரவேணும்"

"சுத்தம்! என்னை நேரில் பார்க்காமலேயே என் பிள்ளையை வயிற்றில் சுமக்கின்றீர்கள். நாங்கள் இருவரும் சந்தித்தால் எங்கள் பிள்ளைகளாலேயே வகுப்பு அறை நிறைந்து விடும்."

மீண்டும் ஹ... ஹ... சிரிப்பு.

வரும்போது ஆசையாக நாலு வார்த்தை பேசி என்னைக் குளிர வைத்தாலும் அடுத்த நாலு வார்த்தைகளுக்காக அடுத்த நாலு மணித்தியாலங்கள் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது.

அதுவே ஒரு நாள் எங்களுக்குள் சண்டையாக வெடித்தது.

பயங்கரச் சண்டை.

எனக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது... அவளை நான் கோபிக்க?

ஆனாலும் கோபித்தேன்!

நீரோடையாக ஓடிக்கொண்டிருந்த என் வாழ்வில் தானாக நுழைந்து என்னுள் அவளாகிவிட்ட பொழுது என்னை அவளுக்கு கொடுத்த உரிமையில் கோபித்தேன் போலும்.

அந்த சனி, ஞாயிறு நாங்கள் இருவரும் சற் பண்ணிக் கொள்ளவில்லை.

திங்கள் கிழமைகாலை இருவரும் வெள்ளைக் கொடியுடனும் வெள்ளைப் புறாக்களுடன் களம் இறங்கினோம்.

ஆளை ஆள் கட்டித் தழுவி அணைத்து ஆதரவு கொடுக்கும் அத்தனை அரவணைப்பும் எங்கள் வார்த்தைகளில் பொங்கி வழிந்தது.

அன்று முழுக்க கிட்டத்தட்ட சற்றில் இருந்தோம்.

அன்றைய நாள் முடிவில் நான் உங்களுக்கு ஒன்று சொல்லப் போறன் என்று ஒரு பீடிகையுடன் வந்தாள்.

"சொல்லுங்கோ"

"சொன்னாப் பிறகு கோபிக்க மாட்டீங்களே"

"இல்லைச் சொல்லுங்கோ"

"உம்...."

"சொல்லுங்கோ...."

"பயமாய் இருக்கு...."

"இல்லைச் சொல்லுங்கோ...."

"நான் ஒருவருடன் மின்னஞ்சல் சற்றில் 8 வருடமாய் இருக்கிறன்.... பல தடவை எங்கள் உரையாடல் எல்லை தாண்டிப் போயிருக்கு. நேரில் சந்திக்க மனம் ஏங்கிய சந்தர்ப்பங்கள் அதிகம். அது ஏதாவது தப்பில் முடியும் என்றதாலை விடுபடவும் முடியாமல் ஏற்றுக் கொள்ளவும் முடியாமல் கஷ்ரப்பட்டுக் கொண்டு இருந்தேன்"

தனது மற்றைய முகநூல் நண்பர் ஒருவரிடம் தன்னை இழக்க இருந்ததை என்னிடம் சொல்லி என்னிடம் பாவமன்னிப்புக் கேட்டாள்.

எனக்கு உடம்பு எரிந்தது.

"நீங்கள் கடைசிவரை அவரைச் சந்திக்கவேயில்லையா"

"இந்தப் பாவத்தை மட்டும் நான் செய்யேல்லை... செய்திருந்தால் என்னை நான் இழந்திருப்பேன்"

"இப்போது எதுக்காக எனக்கு இதைச் சொல்லுறியள்..."

"முதலில் என்னை மன்னித்து விட்டேன் என்று சொல்லுங்கள்"

நானும் பாதிரியார் போல பாவமன்னிப்புக் கொடுத்தபடியே பாவக்கிணற்றில் இறங்கிக் கொண்டு இருந்தேன்.

"என்னை உண்மையாகவும் உரிமையாகவும் நேசிக்கிற ஒருவருக்கு நான் எல்லா உண்மையைச் சொல்லி பழைய எல்லாவற்றிலும் இருந்து வெளியேற வேணும்"

"வெளியேறுவதும் விடுவதும் உங்கள் விருப்பம் தானே"

"அவரிடம் இருந்து விலகுவதில் ஒரு சின்னச் சிக்கல் இருக்கு"

"என்ன சிக்கல்?...."

"அவரிடம் கொஞ்சம் பணம் கடன் பட்டிருக்கிறன்... அதைக் கொடுக்க வேணும்"

எனக்கு எங்கேயோ இடித்தது.

என் விரல்கள் பதிலை யோசித்துக் கொண்டு இருக்கும் பொழுது அவளிடம் இருந்து, "ஆனால் இந்தப் பணத்தை உங்களிடம் வாங்கப் போவதில்லை"

"எப்படிக் கொடுப்பீர்கள்"

"பாங்கில் லோன் கேட்டிருக்கின்றேன்.....அது இந்தக் கிழமையுள் கிடைத்து விடும்"

இதன்பின் எனது ஆண்மை அவளைச் சந்தேகிக்க இடம் கொடுக்கவில்லை.

"நான் இப்போதே தருகின்றேன். திருப்பித் தருவது பற்றி பின்பு யோசிப்போம்"

"இல்லை பிளீஸ்... எனக்கு உங்களின் காசு வேண்டாம்"

ஆனாலும் நான் கேட்கவில்லை.

அன்று வங்கிக்குப் போய்விட்டு சைக்கிளை மிக விரைவாகவே மிதித்து வீட்டுக்கு வந்து கணினியைத் திறந்தேன்.

"உங்க மகன் சந்தோசத்தினால் ரொம்ப வயிற்றில் உதைக்கிறான்... இப்படி ஒரு அப்பாவா அவனுக்கு என என் மனம் ஆனந்திக்கிறது" என்று இருந்தது.

வானத்தில் ஆனந்தத்தில் மிதந்த நாள் அது.

○ ○ ○

நேற்று பாடசாலையில் மாணவர்களுக்கு இறுதிப் பரீட்சை.

அவசர அவசரமாக வெளிக்கிட்டுக் கெண்டிருந்தேன்.

கோகிலா எனது சாப்பாட்டுப் பாசலைத் தந்து விட்டு ஒரு நிமிடம் நில்லுங்கள் என்றாள்.

என்ன என்று பார்ப்பது போல நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

இன்று சுமங்கலி பூஜை. தாலி மாற்றிக் கோர்க்க இருக்கிறன். அதுதான் என்னை ஆசீர்வதித்துவிட்டுப் போங்கள் என என் காலில் விழுந்து கும்பிட்டாள்.

மனச்சாட்சி எங்கோ உறுத்த அவளைக் குனிந்து தூக்கி நெற்றியில் முத்தமிட்டு விட்டு வெளியேறினேன்.

வைதேகியிடம் இருந்து ஒரு தொலைபேசி வந்தது.

"நான் அவசர அவசரமாய் வீட்டை போறன். மகள் வயதுக்கு வந்து விட்டாள் என்று தொலைபேசி வந்திருக்கு. ஒவ்வீசில் வடிவாய் கம்பியூட்டரைப் பூட்டினனானோ தெரியவில்லை. என்ரை பாஸ்வேட்டைத் தாறன். எங்கள் சற்றை தயவு செய்து அழித்து விடுங்கள்."

"எப்படி என்னை நம்பி உங்கள் பாஸ்வேர்ட்டைத் தருகிறிங்கள்?"

"வேறு யாரை இனி உலகத்தில் நம்புறது?"

"ஓகேடா! நீங்கள் போய் மகளின் அலுவல்களைப் பாருங்கள்... நான் சற்றை அழித்து விடுகின்றேன்"

பாடசாலை வரும்வரை நான் நானாக இல்லை.

எப்படி ஒருத்தி என்னை நம்பி தனது பாஸ்வேர்டைத் தந்தாள்? அவளையா காசு விடயத்தில் சந்தேகிக்க இருந்தேனே என்னையே நான் நொந்து கொண்டேன்.

மனச்சாட்சி உறுத்தியது.

அவளின் பேஸ்புக்கைத் திறந்து அவளும் நானும் முதல் நாள் செய்த சற்றை மீண்டும் ஒரு தடவை வாசித்துவிட்டு அழித்து விட்டு அவளின் முகநூல் பக்கத்தில் வெளியேற முயன்றபோது அவளுக்கு ஒரு நண்பரின் அழைப்பு வந்தது.

"ஏன் வைதேகி கைத்தொலைபேசியை எடுக்கவில்லை... சற்றிலும் இவ்வளவு நேரம் காணவில்லை... உங்களுக்குத் தெரியும்தானே இந்தநேரம் நான் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பேன் என்று"

அதிர்ந்து போனேன்.

"நேற்றில் இருந்து உங்களுக்கு "ஏ" ஜோக்கு சொல்லக் காத்திருக்கின்றேன்" அவளது நண்பன் சற்பொக்ஸ்சினுள் தகவலை அனுப்பிக்கொண்டு இருந்தான்.

என்னையும் அறியாமல் என் கண்கள் அவளின் நண்பர்களின் வட்டத்தையும் அவளின் நண்பர்களுடன் அவள் செய்த சற்றையும் படிக்க மனம் ஏகியது.

சரி.. பிழை.. தவறு என்றதைத் தாண்டி அவளின் நண்பர்களுடன் அவள் செய்த சம்பாசணைகளை வாசிக்கத் தொடங்கினேன்.

கைகள் நடுங்கின.

மனம் படபடத்தது.

நான் அவளுடன் சற் பண்ண முடியாது தவித்த வேளைகளில்... குறிப்பாக வேலை ரொம்ப கெவி... எம். டீ. நின்றிருக்கிறார் என்று பதில் போட்ட வேளைகளில் அவள் வேறு பலருடன் சற் செய்துகொண்டு இருந்திருக்கின்றாள்.

பலரிடம் எட்டு வருடக் கதை உருண்டிருக்கிறது.

நீங்கள்தான் என் தேடலின் முடிவு என்று சொல்லப் பட்டிருந்தது.

கணவன் கையால் ஆகாதவன் என்ற புராணம் ஓதப்பட்டு இருந்தது.

எனக்கு அதுக்கு மேல் எதுவும் செய்யத் தோன்றவில்லை.

எனது முகநூலில் இருந்து அவளை நீக்கி விட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தேன்.

கோயிலால் கோகிலா வந்திருந்தாள்.

கையில் குங்குமத்துடன் சோபாவில் அமர்ந்திருந்தாள்.

மாற்றிக் கட்டிய புதுநூலில் அவளின் பழைய தாலி மினுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

எனக்கு கண்கள் கலங்கிக் கொண்டு வந்தன.

"என்ன நடந்தது"

"ஒன்றுமில்லை"

சோபாவில் போய் அவளருகே பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த நான் எனக்குள் புழுங்கிக் கொண்டு இருந்தேன்.

பிள்ளைகள் ரியூசனுக்குப் போய் இருந்ததால் வீடும் மிக அமைதியாக இருந்தது.

கோகிலாவிற்கு நான் தன்னிடம் சொல்லாத ஒன்றிற்காக சங்கடப்படுகின்றேன் என்று புரிந்திருக்க வேண்டும்.

புத்தகத்தைக் கீழே வைத்துவிட்டு, "மடியில் படுங்கள்" என்றாள்.

அது எனக்கு பெரிய ஆறுதலாக இருந்தது.

என் தலையை ஒரு கையால் கோதி விட்டபடியே மறு கையில் தனது கையில் வார இதழை வாசித்துக் கொண்டு இருந்தாள்.

நான் அவளது முழக்காலை இறுகக் கட்டியபடி சோபாவில் படுத்திருந்தேன்.

எனது படபடப்பு கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்து கொண்டு வந்தது போலிருந்தது.

❍ ❍ ❍

எனக்கு ஒன்று மட்டும் இன்றுவரை புரியவே இல்லை.

எதற்காக என்னிடம் தனது பாஸ்வேர்டைத் தந்து தனது முகநூலுக்குள் செல்ல அனுமதித்தாள்?

எதற்காக அவள் மற்றவர்களுடன் செய்திருந்த சற்றை அழிக்காமல் இருந்தாள்??

எதற்காக என்னிடம் காசுவேண்டாம் என்று சொன்னாள்??? அல்லது அது ஒரு தொழில்நுட்பமா????

என்னை அவள் தொடர்ந்தும் ஏமாற்ற விரும்பவில்லையா... அல்லது எல்லாவற்றிற்கும் விடை தெரியாது இருப்பதுதான் இந்த வாழ்வின் தாற்பரியமா?????

ஆனால் அவள் இப்போது என்முகநூல் நண்பி இல்லை.

மாமிசம் சாப்பிடுவதை நிறுத்திய பின்பு என்றே ஒரு நாள் நல்ல மீன் குழம்புடன் சோறு உண்ண மனம் ஏங்குவது போல... மதுபானம் அருந்துவதை நிறுத்திய பின்பும் என்றோ ஒருநாள் கோடை வெயில் காலத்தில் குளிர்ந்த பியரை மனம் நாடுவது போல இப்பவும் என் மனம் இடைக்கிடை வைதேகியின் முகப்புத்தகத்தை நாடத்தான் செய்கிறது.

அதில் அவளது நண்பர்களின் தொகை கூடிக்கொண்டே இருந்தது. அதிகமானோர் மிகவும் நாகரீகமானவர்களாய் இருந்தார்கள்... தொழில் அதிபர்கள்... படித்தவர்கள்... பக்திமான்கள்...

இன்னமும் பத்து நாட்களே பாக்கி இருக்கின்றன.

ஒரு பழக்கத்தினுள் எங்களை முற்றாக ஐக்கியமாக்கிக் கொள்வதற்கு அல்லது அதிலிருந்து விடுதலை பெற்றுக் கொள்வதற்கு 21 நாட்கள் கணக்கு என்ற ஒன்றை மனோதத்துவ உலகம் வைத்திருக்கின்றது. இந்த 21 நாட்களுக்குப் பின்னால் அது பழக்கமாகி விட்டுவிடும்.

இந்தக் கணக்கு உண்மையானால் எனக்கு இன்னமும் பத்து நாட்கள் மட்டுமே உண்டு – வைதேகியின் நினைவுகளை நான் மறப்பதற்கு. 11 நாட்கள் போய்விட்டது. அல்லது போக்கடித்து விட்டேன். இன்னும் பத்துநாட்கள் கடந்து விட்டால் எல்லாமே என்றிருந்தது எதுவும் இல்லாமல் போய்விடும் என்று நம்புகின்றேன். அப்படியே போய் விடவும் வேண்டும் என விரும்புகின்றேன்.

ஏன் சுனாமி வந்தது?... ஏன் பிரளயம் வந்தது?... ஏன் பூமி நடுக்கம் வந்தது என்று நதிமூலம் ரிஷிமூலம் பார்க்க முடியாதோ அவ்வாறுதான் இந்த முகநூல் காதல் எனக்கு வந்ததும்!... பின்பு அதே வேகத்தில் என்னை விட்டுச் சென்றதும்!!

ஆனால் அழிவின் சுவடுகள் ஆங்காங்கே இருக்கத்தான் செய்கின்றன.

◈

தேவதூதர்கள்

அத்தியாயம் 1:

காலம் 1984

இடம்:

ஐரோப்பிய ஒன்றியம்

"எங்கள் பண்ணைகளில் பன்றிகளையும் மாடுகளையும் பராமரிக்கவும், கோடைகாலங்களில் பழங்கள் பறிக்கவும் போதியளவு வேலையாட்கள் இல்லை." விவசாயத்துறை கவலைப்பட்டது.

"எங்கள் தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்து வந்த எங்கள் நாட்டு மக்களுக்கு முதுகுவலிகள் அடிக்கடி வருவதால்

சுகயீன லீவின் தொகை அதிகமாகிறது. உற்பத்தியின் அளவு குறைந்து கொண்டு போகின்றது. இளைய சந்ததியினர் கணினித் துறையை தெரிவு செய்வதால் இங்கு வேலை செய்ய போதியளவு ஆட்கள் இல்லை. பாரிய பிரச்சனை ஒன்றை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கின்றோம்" தொழிற்துறையினர் தங்கள் கவலையைத் தெரிவித்தார்கள்.

"ஏன் இதனைப்பற்றிக் கவலைப்படுவான்? 60களில் செய்தது போல துருக்கி நாட்டில் இருந்து மக்களை அழைத்துவந்தால் பிரச்சனை தீர்ந்து விடுமே" தனது சுங்கானை நன்கு உறிஞ்சியபடி சமூக அமைச்சு தனது கருத்தை முன் வைத்தது.

"தயவு செய்து அப்படி ஒரு தவறை மீண்டும் செய்யாதீர்கள். கல்வி அறிவில்லாத அவர்களை இங்கு கொண்டு வந்ததால் பல பிரச்சனைகளை இங்கு சந்தித்து இருக்கின்றோம். இன்றும் அந்த நாட்டுப் பெண்கள் கொளுத்தும் கோடை வெயிலும் கறுத்த அங்கியையும் ஐந்தாவது ஆறாவது கர்ப்பத்தையும் தாங்கியபடி வீதிகளில் திரிகிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை ஒழுங்காகப் பாடசாலைக்கு அனுப்புவதில்லை. வேலைக்குச் செல்லாமல் சமூகஉதவிநிதியைப் பெற்று வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கின்றார்கள்" கல்வி அமைச்சு கூறியது.

விவசாய அமைச்சும் தொழில் அமைச்சும் அந்தக் கருத்தை ஆமோதித்தது.

"அப்பொழுது இதற்குத் தீர்வுதான் என்ன?" சமூக அமைச்சின் கேள்விக்குப் பதில் தெரியாமல் ஆளை ஆள் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

"உண்டு... ", குடிவரவுப் பிரதேச அமைச்சு தனது தொண்டையைச் செருமியது.

அனைவரும் அவரைப் பார்த்தார்கள்.

“தற்பொழுது இனக்கலவரம் ஏற்பட்டு மீண்டும் கொஞ்சம் அமைதி... கொஞ்சம் போர்.. எனத் தத்தளிக்கும் நாடு இலங்கை. அங்குள்ள தமிழர்களின் கல்வி அறிவு மிக அதிகம். மேலாக அவர்கள் ஆங்கிலக் கல்வித் திட்டத்துக்கும்... ஆங்கிலக் கலாச்சாரத்துக்கும் பழக்கப்பட்டவர்கள். எனவே அவர்களை அகதி என்ற பெயரில் இங்கு அழைத்தால் நிலைமை சுமுகமாகும்”

“அதற்கு இலங்கை அரசாங்கம் ஒத்துக் கொள்ளுமா?”

“83 கலவரத்தினால் ஏற்பட்ட சிதைவுகளுக்கு என இலங்கைக்கு நிதி ஒதுக்குவோம். ஜனாதிபதி தொடக்கம் கிராம சேவகர்கள்வரை அதனைப் பிரித்து எடுத்துக் கொண்டு அங்குள்ள விமானநிலையத்தின் கெடுபிடிகளைத் தளர்விப்பார்கள்”

“மிக்க நல்ல யோசனை”

அனைத்து அமைச்சும் தமது சந்தோசத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள்.

○ ○ ○

அத்தியாயம் 2: காலம் 1984

இடம் : இலங்கையின் புகழ்பூத்த புத்த விகாரை

அரச உயர் அதிகாரிகளும் மற்றும் பிரதானிகளும் புகழ்பூத்த அந்தப் புத்த விகாரையின் பிரதம தேரோவும் கூடத்தில் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

“இவ்வளவு மிகப் பாரிய அளவில் தமிழர்களை அகதிகளாக வெளியே செல்ல விட்டால் இங்கு அவர்களது எண்ணிக்கை குறையும் என்பதும் போராட்டத்திற்கு என போராளிகளாக மாறுபவர்களது எண்ணிக்கையும் குறையும் என்பதும் எனக்குத்

தெரியாதது அல்ல. ஆனால் அவர்களே எங்கள் நாட்டுக்கு எதிராக மிகப் பெரியளவில் மாறிவிடக்கூடியளவு அபாயம் உண்டாகும் எனத்தான் எனது மனது அச்சப்படுகிறது" என்றார் அரச உயர் அதிகாரி.

"அதுமாத்திரமில்ல... அவர்கள் அங்கு சென்று இங்கு நடைபெறும் போராட்டத்திற்கு பெரிய பணபலம் அளிக்கும் வல்லமை பெறுவார்கள். அது எங்கள் நாட்டுக்கு தீமையாகாதா?" மந்திரிபிரதானிகளில் ஒருவர் தனது கவலையைத்தெரிவித்தார்.

"83 கலவரத்திற்கு பின்னர் விமானநிலையம் வரும் பல தமிழர்கள் முதன்முதலாக இப்பொழுதுதான் நீண்ட காற்சட்டை அணிகின்றார்கள் என்பதையும் சப்பாத்து போட்டிருக்கிறார்கள் என்பதனையும் அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது. அதனை விடவும் அவர்கள் மலசலகூடத்தில் உள்ள கொமேட்டுகளில் சப்பாத்துக் கால்களுடன் ஏறிக் குந்தி இருப்பதையும் அவதானிக்கக் கூடியதாய் இருக்கிறது. இவர்களைப் போல பயணிக்கவிருக்கும் ஆயிரக்கணக்கானவர்களை எவ்வாறு பிறநாட்டு விமான நிறுவனங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளும்?." உள்நாட்டு - பிறநாட்டு அமைச்சு தனது பங்குக்கு தனது வாதத்தையும் கேள்வியையும் ஆதங்கத்தையும் முன் வைத்தது.

அனைத்தையும் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பிரதான தேரோ தனது தொண்டையைச் செருமியவாறு, "உங்கள் அனைவரினதும் கவலைகள் அர்த்தமற்றது. முதலில் அவர்களை வெளியே செல்ல விடுங்கள். அதனால் தமிழர்களது விகிதாசாரம் நாட்டில் குறைவடையும். புதிய போராளிகளின் எண்ணிக்கையும் குறைவடையும். அதேவேளை எங்கள் நாட்டுக்கு அதிக அன்னிய செலவாணி வந்தடையும்.... எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக முதல் 25 வருட காலங்களுக்கு அவர்கள் ஐரோப்பாவில் இலங்கையர்களாக இருந்தாலும்

பின் அவர்கள் முற்றாக ஐரோப்பியர்களாக மாறிவிடுவார்கள். தொடர்ந்தும் இலங்கைத் தமிழர்களாய் இருப்பவர்கள் தங்கள் தங்களுக்குள் அடிபட்டுப் பிரிந்துவிடுவார்கள். பிரிவினைகள் அதிகரிக்கும்பொழுது பலவீனம் அதிகரிக்கும். பலவீனம் அதிகரிக்கும் பொழுது எதிரியை அழிப்பது சுலபமானது என்பதனை நீங்கள் அறியாதவர்கள் அல்ல" எனக் கூறிவிட்டு அனைவரின் முகங்களையும் நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

அரச உயர் அதிகாரி எழுந்து சென்று மகா தேரோவின் பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கினார்.

பக்கத்தில் இருந்த நீர்த்தடாகத்தில் மிதத்து கொண்டிருந்த ஒரு அல்லிமலரை எடுத்து தனது கைகளால் தேரோ ஜனாதிபதிக்கு வழங்கினார்.

அதனை இரு கைகளாலும் அவர் பவ்வியமாகப் பெற்றுக் கொண்டார்.

அத்தியாயம் : 3 காலம் 2009
இடம்: டென்மார்க்

இந்த 25 வருடத்தில் என்னென்னவோ நடந்து விட்டது.

இளமைக் காலக் கனவுகள்... முதல் காதல்கள் எல்லாமே பனிக் குளிருக்கும் பன்றி வளர்ப்பிலும் முடங்கிவிட மாத முடிவில் கையில் கிடைக்கும் குறோன்களின் அளவிலும்... அதனை ஆரம்பத்தில் 4 ரூபாயால் பெருக்கிய நாங்கள் இப்போ 22 ரூபாயால் பெருக்கிக் கொண்டிருக்கிறோமே தவிர இப்பவும் பன்றி அடைக்கும் கூடத்தின் மூத்திர வாடையில் தான் காலை விடிகிறது.

இளைஞனாக டென்மார்க்கிற்கு வந்த நான் இங்குள்ள அகதி முகாமில் அகதி அந்தஸ்துக் கிடையாது இருந்த சிவமணியைத் திருமணம் பேசி வர அவளைக் கல்யாணம்

செய்து... பின் மூன்று பிள்ளைகளுக்கு அப்பாவாகி.... போன மாதம் அப்பப்பாவாகி... வாழ்வு தொடர்கிறது.

அவ்வாறே என்னுடன் வந்த சக நண்பர்களின் வாழ்க்கையும் தொடர்கிறது.

எங்கள் பிள்ளைகள் மட்டும் யூனிவேசிற்றி அது இது என்று பெரிய படிப்பு படிக்கிறார்கள். ஆனால் அதுகள் எங்கள் பிள்ளைகளாக வளர்ந்திருக்கின்றார்களா என்ற எண்ணம் சிலவேளை எனக்கு வருவதுண்டு. அவர்கள் கதைப்பதும் கூட சிலவேளை புரிவதில்லை. அவர்களின் பாசையை மட்டுமில்லை சிலவேளை அவர்களையே புரியமுடியாமல் இருக்கும். இதே சந்தேகம் என்னுடன் இந்த நாட்டுக்கு வந்த பரமலிங்கம், யோசெப்பு, சிவசம்பு, கணேசலிங்கம், கணேசக்குருக்கள் எல்லாருக்குமே உண்டு.

அவர்கள் யாரை ஏன் விரும்புகிறார்கள்... பின் ஏன் விட்டுப் பிரிகிறார்கள் என்று எதுவுமே எனக்குப் புரிவதில்லை. அதனைப் புரிந்து கொள்ள போட்டுக் கொள்ள என்னிடம் எந்த மூக்குக் கண்ணாடியும் இல்லை.

நாட்டிலை பிரச்சனை என்று நாங்கள் சொன்னால், "ஏன் உங்கடை நாட்டு ஆட்களுக்கு சந்தோசமாக இருக்கத் தெரியாது" என்று பிள்ளைகள் கேட்பார்கள். "உங்கள் நாட்டு ஆட்கள்" என்று எங்கள் பிள்ளைகள் விளிக்கும் பொழுது நெஞ்சில் சின்னதோர் வலி எடுக்கும்.

எல்லாப் படித்த ஆட்களும்தான் சொல்லுகிறார்கள், "அதுகள் டெனிஷ்காரன்கள். அதுகளிட்டை மட்டுவிலானையும் அளவெட்டியானையும் நீ எதிர்பார்க்காதை எண்டு".

ஆனால் அவர்களின் அறிவு சொல்வதை இந்த பட்டிக்காட்டானின் மனம் ஏற்குதில்லை.

பிள்ளை பிறந்த அடுத்த மணித்தியாலமே வைன் குடித்து விட்டுப் பால் குடுத்து வளர்த்த பிள்ளைகள் இல்லையே எங்களது. 30 நாளும் சரக்குக் கறியும்... பிஞ்சுக் கோழியும்... கரைய விட்டுக் காய்ச்சிய கைக்குத்தல் புழுங்கல் சாப்பிட்டு... பால் குடுத்து வளர்த்த பிள்ளைகள் அதுகள். அதுகளிடம் நான் என்னைத்தானே எதிர்பார்ப்பேன். அது பிழை என்கிறார்கள். எனக்குப் புரியவில்லை. அது முன்பே புரிந்திருந்தால் நிச்சயம் இந்த நாட்டுக்கு வந்திருக்க மாட்டேன்.

30 வருசத்துக்கு முதல் இங்கு நாங்கள் வாழ்ந்த வாழ்வும் இப்போது இல்லை.

வீட்டுக்கு வீடு அகலத்திரையில் அத்தனை இந்தியத் தொலைக்காட்சிகளினதும் சின்னத் திரைகள்... வீட்டுக்கு வெளியில் அக்கம் பக்கத்து டெனிஷ்காரன்களை விடவும் பெரிதானதும் அழகானதுமான சொகுசு கார்கள்... சொந்த வீடு ஒன்று... கடற்கரைப் பிரதேசங்களில் விடுமுறையைக் கழிப்பதற்கான இன்னொரு வீடு... ஒவ்வோர் வீட்டு வரவேற்புக் கூடத்திலும் குடிக்கிறமோ இல்லையோ ஒரு அலுமாரி முழுக்க விதம் விதமான குடிவகைகள்.... அதன் முன்னால் உயரமான ஒரு வட்ட மேசையும் இரண்டு கதிரைகளும்...பிரமாண்டம் என்ற ஒன்றையே குறி வைத்து நடாத்தப்படும் திருமணவிழாக்கள்... சாமத்திய வீடுகள்... பிறந்தநாள் விழாக்கள்... சுழன்று சுழன்று படம் பிடிக்கும் கமராக்கள்.... எக்ஸ்செற்றா எக்ஸ்செற்றா என்பவற்றுடன் சனி ஞாயிறுகள் ஓடிவிடும். ஒரு குடும்பத்தின் குறைந்த பட்ச பரிசு இலங்கை நாணயத்துக்கு பத்தாயிரத்து நூறு ரூபாயில் தொடங்கி ஐம்பதினாயிரம் வரை வளர்ந்து கொண்டு போகும். அது அது அவர்கள் முதல் விழாவில் எழுதிய மொய்ப் பணத்தைப் பொறுத்தது.

கனகதாரா ஸ்தோத்திர மந்திரத்தை உச்சரித்தால் கூரையைப் பிய்த்துக் கொண்டு பணம் கொட்டும் என்பது போல புலம் பெயர்ந்த தமிழருக்கு பல விதத்தில் பலவிதமான

இஷ்ட தெய்வங்கள் கதவைத் தட்டிக் கொடுத்தது. அவை சமூக உதவிகளாயும் இருக்கலாம்... வரிப்பணம் கட்டாமல் செய்யும் வேலையாகவும் இருக்கலாம்... அல்லது நாற்பது வயதுக்குள்ளேயே தங்கள் நாரியையும் முழுங்கால் மூட்டுகளையும் சேதப்படுத்தும் துப்புரவு செய்யும் வேலையாக இருக்கலாம்.

பட்டுக் கம்பளத்தை வாங்கி விரித்திருக்கின்றோம். ஆனால் அதில் தூங்குவதற்குத்தான் நேரம் இல்லை.

இந்த உழைப்புகளில் ஒரு சிறிய பகுதியும் சேர்ந்துதான் எங்கள் நாட்டுப் போராட்டத்துக்கு ஆயுதங்கள் வாங்கிக் கொடுத்தது... கடல் கப்பல்கள் வாங்கியது.... ஆகாயக் கப்பல்கள் வாங்கியது.

மண்ஜாடியினைப் பிளந்து கொண்டு எழுந்து வரும் பூதம் போல எங்களின் வளர்ச்சியும் எங்களின் ஆதரவில் வளர்ந்து சென்ற போராட்டத்தையும் உலகமே தலைநிமிர்ந்து பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டது. ஆனால் அமெரிக்க கோபுரங்கள் தகர்ந்த போது உலகம் முழுக்க ஏற்பட்ட நடுக்கம் போல சில சமயங்களில் அடிமனது கிலி கொண்டது!

அடிக்கடி நான் வேலை செய்யும் பன்றிப் பண்ணையின் முதலாளி கேட்பார், "எப்பொழுது உங்கள் போராட்டம் முடியும்?.... எப்போ நீங்கள் உங்கள் நாட்டுக்குத் திரும்பிப் போவீர்கள்?" என்று.

முதலாவது கேள்விக்கு எப்போதுமே என்னிடம் பதில் இருக்கவில்லை. ஆனால் இரண்டாவது கேள்விக்கு பதில் எப்போதுமோ நாங்கள் திரும்பிப் போகப் போவதில்லை என என் மனம் சொல்லும். ஆனாலும் தலையைச் சற்றும் தாழ்த்தாமல் எங்கள் நாட்டில் அமைதி வந்ததும் திரும்பிப் போவோம் என மனமறிந்த பொய்யைச் சொல்லிக் கொண்டே வந்தேன்.

இலங்கையில் அமைதி என்பதும் போராட்டம் முடிவுக்கு வரும் என்பதும் எனது ஆயுட்காலத்திலும் நடக்கப் போவதில்லை என்பதே எனது மூளைக்கணினியின் கணிப்பாக இருந்தது.

எதிர்பாராமல் வந்து உலகத்தையே சுனாமி பிரட்டிப் போட்ட பொழுதுதான் எனக்கு ஒரு உண்மையே தெரிந்தது. என்னதான் பையர்வோல் போட்டு வைத்திருந்தாலும் அதனைத் தாண்டி வரும் வைரசுகள் போல சிலதுகள் நடந்தே விடுகிறது என்று. இல்லாவிட்டால் கடற்கரையில் கிளித்தட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்த அத்தனை கிராமத்து இளசுகளையுமா கடல்தாய் ஒரு விநாடியில் அள்ளிக் கொண்டு போவாள். அவ்வாறே ஆடு... மாடு... கோழி... இனபேதம் நிறபேதம் சாதி பேதம் பேசிய அத்தனை வெள்ளைத் தோல்களும் கறுத்த தோல்களும்... உடல் உப்பிய வெள்ளாளரும்... கரையாரும்... பள்ளரும்... பறையரும்... நளவரும்... இத்தியாதி... இத்தியாதி சாதியும் கடற்கரையில் நிம்மதியாய்த் தூங்கிக் கொண்டு கிடந்ததை தொலைக்காட்சியில் பார்த்த அன்றுதான் நினைத்தேன் - எதுவும் எப்போதும் நடக்கலாம் என!

அடுத்த ஒன்பது ஆண்டுகளுள் அது ஒப்புவிக்கப்பட்டது.

முல்லைத்தீவுக்கும் முள்ளிவாய்க்காலுக்கும் மேலாக போர் விமானங்கள் அதிகமாகப் பறக்கத் தொடங்கியது.

இடம் பெயர்வுகள்... கந்தக மருந்துகளின் வாடைகள்... மயக்க மருந்து கொடுக்காது செய்யப்பட்ட சத்திர சிகிச்சைகள்... கொள்ளிக் குடம் உடைக்காத மரண வீதிகள்.

இலங்கைத் தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களை ஆகாயத்தில் நிமிர்ந்து பார்த்தார்கள்.

சமாதானத்தைக் கைப்பிடித்துக் கொண்டு அவர்கள் இறக்குவார்கள் என நம்பினார்கள்.

எங்கள் நகரத்தில் உள்ள அனைவரும் தினம் தினம் வீதியில் நின்று கோஷம் போட்டோம்.

எங்களை நாங்கள் வீடியோவில் படம் பிடித்துக் கொண்டோம். "யாருக்கு இதனை அனுப்புவதற்கு?" என பக்கத்தில் நிற்போரைக் கேட்பேன். "பேசாமல் வந்த வேலையை மட்டும் பாருங்கோ" என மனைவி என் கையில் கிள்ளுவாள். நானும் அமைதியாகி விடுவேன்.

அவ்வாறே ஊர்வலங்கள் பக்கத்து பக்கத்து நகரங்களில்... பக்கத்து பக்கத்து நாடுகளில்... பக்கத்து பக்கத்து கண்டங்களில்... அவுஸ்திரேலியா தொடங்கி அமெரிக்கா வரை போராட்டங்கள் ஊர்வலங்கள் உண்ணாவிரதங்கள் எழுச்சிப் பாடல்கள் நடனங்கள் எல்லாமே வானைப் பிளக்கும் அளவுக்கு நடைபெற்றுக் கொண்டு இருந்தன.

இலங்கையில் கொத்தணிக் குண்டுகளும் தாரைதாரையாக வந்து இறங்கிக் கொண்டு இருந்தன.

வெள்ளைக் கடற்கரை மண்ணில் கறுத்த கறுத்தப் புள்ளிகள். கிட்டப் போய்ப் பார்த்தால் பொன்னுக் கிழவனும் வள்ளி ஆச்சிக் கிழவியும் சிவதம்புவின் பேரனும் இன்னும் இத்தியாதி இத்தியாதி ஆயிரம் பேரும்.

போராளிகளை அழித்துக் கொண்டிருக்கின்றோம் என ரூபவாஹினி அறிவித்துக் கொண்டிருந்தது.

ஒரு நாள் மதியம் போல ஆயுதங்கள் மௌனமாக்கப்படுகிறது என்ற தமிழ் வானொலியின் அறிவிப்பைத் தொடர்ந்து உலகநாடுகளில் எங்கள் வீதிப் போராட்டங்களும் மௌனமானது.

உலகமே உறைந்தது போல ஒரு இன அவலம் நடந்து முடிந்துபோன போது நாங்கள் எல்லாம் மௌனமாய் இருந்தோம்.

ஏன் என எனக்குப் புரியவில்லை.

சுனாமி வந்தபோது வீதி வீதியாய் பணம் சேர்த்த தொண்டர்கள் எவரையும் டென்மார்க் வீதிகளில் காணவில்லை.

மாதாமாதம் கொப்பியுடன் வாசல் கதவைத் தட்டும் யாரையும் காணவில்லை.

எனக்கு வியப்பு... வியப்புக்கு மேல் வியப்பு...

அக்கம் பக்கத்தில் கேட்டேன்.

உனக்கு அரசியல் தெரியாது அமைதியாய் இரு என்ற பதில் மட்டும் வந்தது.

என்னால் முடியவில்லை.

என்வசதிக்கு என்னால் முடிந்ததை தங்கச்சியின் புருஷனுக்கு அனுப்பி வைத்தேன் - யாருக்காவது ஏதாவது செய்யுங்கள் என்று.

முல்லைத்தீவில் ஒரு அகதி முகாமுக்கு பெரிய ஒரு தண்ணித் தொட்டியும் அங்கிருப்போருக்கு பாட்டா செருப்பும் வேண்டிக் கொடுத்ததாக ரசீதும் அனுப்பியிருந்தார்.

தெரிந்தவர்களுக்கு மட்டும் சொன்னேன் - அவர்களும் என்னைப் போல் செய்யட்டும் என்ற நப்பாசையில்!

"இவ்வளவு நாளும் குடுத்தனாங்கள் தானே" என்று விரக்தியான பதில் மட்டும் வந்தது.

அது நெஞ்சினுள் வலித்தது.

ஆனால் எனக்குள் ஒரு சுவாலை எரியத் தொடங்கியிருந்தது.

❍ ❍ ❍

அத்தியாயம்: 4 காலம் 2013

இடம்: டென்மார்க்

போராட்டம் நடந்து கொண்டிருந்த பொழுது வெளிநாட்டில் எவரும் கொண்டாட்டங்கள் பெரிதாகச் செய்யக் கூடாது என எழுதப்படாத ஒரு சட்டம் நிலவிக் கொண்டிருந்தது. அனைத்தும் எளிமையாகவே நடந்தன.

திருமணங்கள் என்றால் பொதுவாகக் கோயில்களிலும்... பிறந்தநாட்கள் என்றால் வீட்டினுள்ளும்.

ஆனால் எல்லாம் 2009 கடைசி வரைதான்.

அதன் பின்பு ஓட்டுக்குள் தலையையும் கால்களையும் இழுத்துக் கொண்ட அத்தனை ஆமைகளும் குதூகலகமாக வெளியே வந்தன.

பின்பென்ன ஒவ்வொரு விழாக்களுக்கு முன்பும் இந்தியாவில் பொத்தீசும், சிங்கப்பூரில் சிறங்கூன் வீதியும் எங்கள் மக்களால் நிரம்பத் தொடங்கின.

அப்போதுதான் எங்கள் நகரசபைத் தேர்தல் 2013 வந்தது.

இதில் நான் போட்டியிட்டு வென்றால், பன்றிப் பண்ணையின் வருமானத்தைத் தவிர்த்து மேலதிகமாக குறைந்தது ஆண்டுக்கு சுமார் 10 இலட்சம் இலங்கை ரூபாய் வரும் என ஒரு கணக்காளர் சொன்னார்.

அதனை எங்கள் நாட்டு மக்களுக்கு கொடுத்தால் என்ன என என் ஏழை மனம் சொன்னது.

ஒரு பட்டிக்காட்டு கிராமத்தானின் மனம் வேறு எப்படிச் சிந்திக்கும்.

ஒரு நாட்டுக்கு 5 அரசியல்வாதிகள் என்றால் ஆண்டுக்கு அந்த நாட்டில் இருந்து 50 இலட்சம் எங்கள் மக்களுக்குப் போகும். எத்தனை நாடுகளில் நாங்கள் இருக்கின்றோம். அத்தனை அரசியல் வாதிகளும் இதனைச் செய்தால் அது கோடிகளைத் தாண்டும்.

அப்பாவி மனம் கணக்குப் போட்டது.

எங்கள் நகரசபையில் வாழும் தமிழ் மக்கள் மட்டும் வாக்களித்தால் வெற்றி நிச்சயம் எனக் கணிப்பீடு சொன்னது.

தேர்தலில் குதித்தேன்.

எல்லோருமே கை தட்டுவார்கள் என எதிர்பார்த்தேன்.

எதுவுமே நடக்கவில்லை.

மௌனம்!

முள்ளிவாய்க்கால் மௌனம்!!

எனக்கு எதுவுமே புரியவில்லை.

தேர்தல் தினமும் வந்தது.

அடுத்தநாள் அதிகாலை 2 மணிக்கு தேர்தல் முடிவும் வந்திருந்தது.

நான் தோற்று இருந்தேன்.

மூன்றில் இரண்டு தமிழரின் வாக்குகள் மட்டும் கிடைத்திருந்தன.

தினமும் உலக அரசியலும் ஊர் விடுப்பும் கதைக்கும் என் நண்பன் கூட வேறு ஒருவருக்கு வாக்களித்திருந்தான்.

உனக்கு உலக அரசியலும் தெரியாது ஊர் அரசியலும் தெரியாது எனப் பக்கத்து நகரத்து நண்பன் சொன்னான்.

"நீ முதலில் இங்குள்ள அமைப்புகளிடம் அனுமதி பெற்றிருக்க வேண்டும். அவர்கள்தான் தீர்மானிக்க வேண்டும் யார் தேர்தலில் நிற்பது" என்று.

"அநாதையாய் நிக்கிற சனங்களுக்கு உதவுறத்துக்குக் கூட இங்கு அனுமதி கேட்க வேண்டுமா?", எனக்கு எதுவும் புரியாமல் கேட்டேன்.

ஆம் என அவன் தலையாட்டினான்.

அப்பொழுதுதான் புரிந்தது - ஆயுதங்கள் மட்டும்தான் மௌனமாக்கப்பட்டு இருக்கிறது என்று.

❍ ❍ ❍

இப்பொழுது மற்றும்படி மாவீரர் தினங்களும்... மகளிர் தின விழாக்களும்... முள்ளிவாய்க்கால் கவிதைகளும்... ஆழிப் பேரலை அவலங்களும்... கறுப்பு யூலை அஞ்சலிகளும்... வீர வணக்கங்களும் பேஸ் புக்கில் தொடர்ந்து கொண்டுதான் இருக்கிறது. பேஸ் புக்கில் லைக் போட்டால் தமிழ் இனவாளர்கள். போடாவிட்டால் தமிழ் தேசியத்துக்கு எதிரானவர்கள். இது ஒரு புதிய ஆத்திசூடி இங்கு!

அவ்வாறுதான் எல்லாமே இங்கு நடக்கின்றது. கல்யாண எழுத்துப் படங்களுக்கு லைக் போடுபவர்களுக்கு மட்டும்தான் கலியாண வீடுகளுக்கு சொல்லப்படுகிறது. மரணவீட்டுச் செய்திக்கு லைக் போடுவர்களுக்குத்தான் அந்தியேட்டிக்கு சொல்லப்படுகிறது.

சென்ற கிழமை ஜில்லாவும் வீரமும் பார்த்து விட்டு பிறந்தநாள் விழா ஒன்றின் பின் மண்டபத்தில் இருந்து

விஜய்க்காகவும் அஜித்துக்காகவும் எல்லோரும் வாக்கு வாதப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஐஸ் கட்டிகள் மிதந்த விஸ்கிக்கு கோழிக்காலும் இறால் பொரியலும் மேலும் சுவை சேர்த்துக் கொண்டிருந்தன.

மேசையில் தலைகுத்தியிருந்த மனோகரனின் மனைவி சியாமளா வந்து அவனை உலுக்கி எழுப்பினாள்.

"இனிப்போதும். வாங்கோ வீட்டை போவம்"

தலை நிமிர்ந்தவன் "தமிழ் ஈழம் கட்டாயம் கிடைக்கும்" என்று விட்டு மேசையில் மீண்டும் தலையைக் குத்தினான்.

சியாமளா என்னைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தாள்.

"நீங்கள் வீட்டை போங்கோ... நான் கொண்டு வந்து விடுகிறன்" என உறுதி அளித்தேன்.

அத்தியாயம்: 5 காலம் 2014

இடம்: மாதகல்

மாதகலில் எழுந்திருந்த புத்தர் சிலையின் காலடியில் கண்டி மகாபீடத்தேரோவிடம் ஆசி பெற்ற அல்லி மலர்களை வைத்து ஜனாதிபதி வணங்கினார்.

பின்னால் மற்றைய மந்திரிகள், பிரதானிகள்.

அதன் பின் வரிசையாக மாதகலையும் அதனை அண்டிய தமிழ் மக்களும்.

"சக்தி மிக்க புத்தராம்"

ஆளுக்கால் பேசிக் கொண்டார்கள்.

சுற்றிவர நின்ற தேமாமரங்களில் வெண்மையும் செந்நிறமுமான பூக்கள் அழகாகப் பூத்திருந்தன.

அரசமரத்தின் கிளைகள் நன்கு நீண்டு பசிய இலைகள் துளிர்த்திருந்தன.

அத்தியாயம்: 6 காலம் 2014

இடம்: டென்மார்க்

இன்று ஐ. நா. முன்றலில் ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலம் செல்ல ஊருடன் ஒத்து பஸ்சுக்காகக் காத்திருக்கின்றேன்.

முன்பு ஊர்வலங்களுக்கு சென்ற தொகையை விட மிகக் குறைவாகவே மக்கள் கூடி நின்றார்கள்.

"செஞ்சாம்பலில் இருந்து பீனிக்ஸ் பறவையாக எழுவோம்" என்ற வாசகங்கள் பதாதைகளில் எழுதப்பட்டு இருக்கிறது.

அங்கு இவர்களுடன் போகாவிட்டால் இந்த முறை கிடைத்த வாக்குகளும் அடுத்த முறை கிடைக்காது போய்விடும்.

இவர்களை அனுசரித்தால்தான் எங்களைத் தேவதூதர்கள் என நம்பிக் கொண்டிருக்கும் என் அப்பாவிச் சனங்களுக்கு உதவ முடியும்.

நாலு வருசத்துக்கு அப்பாலாவது ஆண்டுக்கு ஒரு பத்து இலட்சம் கிடைக்கட்டும் என்ற ஒரு நப்பாசைதான்.

கை விரல் நகங்கள் இடையே மீண்டும் ஒரு பேனாக நசுக்கப்படாமல் இருக்க இந்த பீனிக்ஸ் பறவைகளுடன் இந்த சமசரங்களைச் செய்யத்தான் வேண்டியிருக்கிறது.

அல்லது தலையைக் குனிந்து போக வேண்டி இருக்கின்றது.

இன்று இரண்டாயும் மூன்றாயும் பிரிந்திருக்கும் இவர்கள் அடுத்த நாலு வருடத்தில் இன்னும் நாலாய்ப் பிரிந்துவிடக்

கூடாது என மனத்துள் ஒரு பிரார்த்தனை.

ஊர்வலத்திற்குப் போவதற்காக பன்றிப் பண்ணை முதலாளியிடம் ஒரு நாள் பிரத்தியேக லீவு பெற்று இருக்கின்றேன்.

எங்கள் ஊர் மக்கள்தான் பாவங்கள் - செவ்வாயில் அந்தோனியார் கோயிலுக்கும், வெள்ளியில் நல்லூருக்கும், ஞாயிறுகளில் புத்த விகாரைக்கும் சென்றபடி... வானத்தில் இருந்து வந்திறங்க இருக்கின்ற தேவதூதர்களை இன்னமும் நம்பியபடி.... இன்னமும் அதிகாலையில் கிணற்றில் தண்ணி அள்ளி கீரைக்கன்றுகளுக்கு ஊற்றியபடி....

இது இவர்களின் கதை

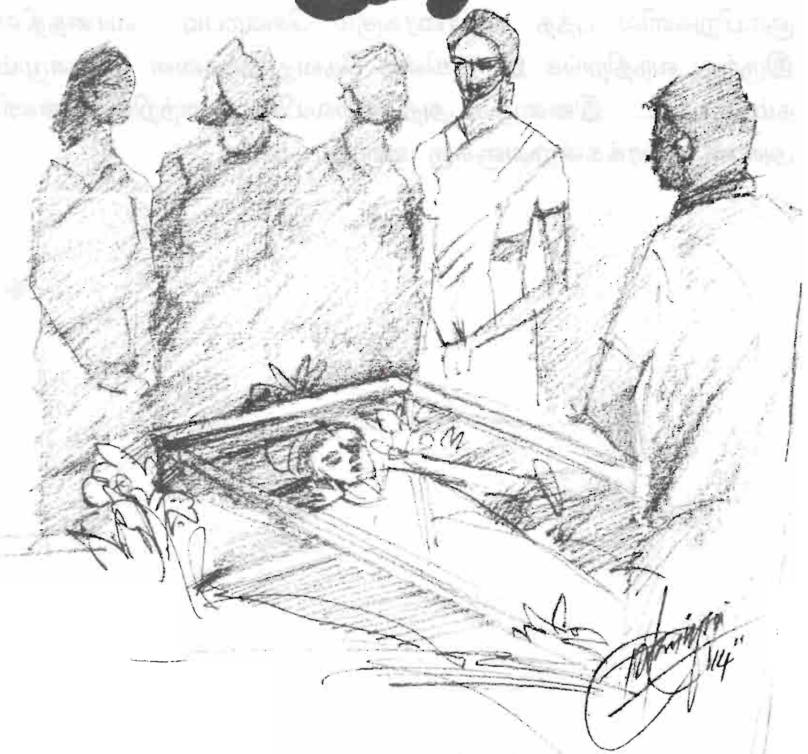

மரண அறிவித்தல்

அகிலம் சிதம்பரநாதன்

தோற்றம்: 05-06-1958 **இறப்பு: 15-03-2013**

பார்வைக்கு : நேற்று **கிரியைகளும் தகனமும் : இன்று**

எனக்குத்தான் இந்தக் கிரியைகளும் தகனமும்.

வடிவான பெட்டியுள் என்னைக் கிடத்தியிருக்கினம்.

நான் செத்தால் என்ரை முதல் கூறையைத்தான் கட்டவேணும் என்று சொல்லியிருந்தனான். அது போலை வடிவாய் கட்டியிருக்கினம். மகளும் அவரும் வந்து தான் எனக்கு சீலை கட்டினவை. மருமகள்கள் இரண்டு பேருக்கும் பயம் என்று வரவில்லை.

அவர் கல்லுப் போலை நிற்கிறார். சந்தோசம் துக்கம் இரண்டையும் வெளியில் காட்டத் தெரியாத சீவன் அது. ஆனால் இந்த 31 வருடமும் எனக்குச் சரி, பிள்ளைகளுக்குச் சரி எந்தக் குறையும் இல்லாது பார்த்தவர்.

அதிலை வாறது மதுஷினி போலை இருக்கு! வெள்ளைச்சீலை கட்டியிருக்கிறாள்.

பூப்போட வந்தவர்களின் வரிசையில் அவளும் நின்றிருந்தாள்.

வெள்ளைச்சீலை கட்டியிருக்கிறபடியாலை கலியாணம் கட்டி புருஷனும் செத்திட்டான் போலை கிடக்கு.

இவர் கொஞ்சம் பதட்டப்படுகிறார் போலை கிடக்கு.

"இனிச் சொந்தக்காரர் வந்து வாய்க்கரிசியைப் போடுங்கோ" ஐயர் உரத்த குரலில் சொல்ல கனடாவிலும் ஜேர்மனிலும் இருந்து வந்திருந்த என்ரையும் அவரின்ரை ஆக்களும் முன்னாலை வருகினம்..

முந்தித் தவம் கிடந்து

முந்நூறு நாளளவும்

அந்தி பகலாச்

சிவனை யாதரித்துத்

தொந்தி சரியச் சுமந்துபெற்ற தாயார்

தமக்கோ எரியத் தழன் மூட்டுவேன்

சிவன் கோயில் ஓதுவார்கள் உச்சஸ்தாயியில் பாட மூத்தவன் விக்கி விக்கி கடமையைச் செய்து கொண்டு இருக்கிறான். இவனும் என்னைப் போலை தொட்டாச்சுருங்கி. மற்ற இரண்டு பிள்ளையளும் அவரைப் போல இறுக்கம்தான்.

"அப்புராசா அழாதை" என அவருக்குச் சொல்லத் தெரியேல்லை.

அவற்றை கண் சனத்துக்கை யாரையோ தேடுது.

அவளைத்தான் அவர் தேடுறாரோ?

"ஐயா நீங்கள் சுத்தி வந்து பூப்போட்டுக் கும்பிடுங்கோ. பின்னாலை மகன் கொள்ளிக் குடத்தோடை வரட்டும்" கிரியை செய்யும் சைவம் அவருக்குச் சொல்லுகின்றார்.

கை நிறைய உதிர்த்தியிருந்த பூக்களைக் கொண்டு வாறார். அதுக்கை மல்லிகைப் பூ மணக்குது. குசினிச் சுவரிலை நான் வளர்த்த மல்லிகை பூத்திருக்க வேண்டும். என்ரை காலடியில் இருந்து தலைமாட்டை நோக்கி மெதுமெதுவாய் வாறார்.

இந்த 31 வருசத்திலை அவருக்கு சரி, அவர் தந்த 3 பிள்ளைகளுக்கு சரி எந்தக் குறையையும் நான் வைக்கேல்லை. அப்பிடித்தான் அவரும்.

அவரை ஒருநாளுமே அது வேண்டித் தாங்கோ இது வேண்டித்தாங்கோ என எந்த ஆக்கினையும் செய்யுறேல்லை. அவருக்குத் தெரியும் எனக்கு என்ன வேணும் எண்டு. கொஞ்சநேரம் கடையிலை நிண்டு ஆசையாய் எதையும் பார்த்துக் கொண்டு நிண்டால் வேண்டித் தந்து போடுவார்.

அப்பிடித்தான் இந்த வீடு முழுக்க பூக்கண்டுகள் நிறைந்தது. அப்பிடித்தான் இப்ப அவர் கொண்டந்திருக்கிற மல்லிகையும் வீட்டுக்கை வந்தது.

எனக்கிருந்த ஆசையெல்லாம் ஐயா தந்த ஊர்க்காணிக்கை ஒரு வீடு கட்டி என்ரை பேரப்பிள்ளைகளுக்கு குடுக்க வேணும் எண்டதுதான். எங்கடை கிணற்று தண்ணிக்கு அப்பிடி ஒரு ருசி. அதுகள் லீவுக்கு இலங்கைக்குப் போகும் பொழுது மற்றவை யாரின் வீட்டுத் திண்ணைகளில் போய்க் குந்த வேண்டாம். உரிமையோடை தங்கடை பாட்டி வீடு என்று போய் வரட்டும்.

"கொஞ்சம் கெதிப்படுத்துங்கோ. நேரம் போகுது" சடங்கைச் செய்பவர் அவசரப்படுத்துகின்றார்.

அவருக்கும் இப்பிடித்தான் அவசரம். பகிடியாக சொல்லுறனான் "என்ரை பிரேதம் மட்டும் ஆறுதலாய் போக வேணும் எண்டு"

அவர் என்ரை தலைமாட்டிலை பூக்களைப் போட்டுவிட்டு என் கன்னங்களைத் தடவுகிறார். அவரின் கைகள் விரல்கள் நடுங்குகிறது. பாவம் அவரைத் தனிய விட்டுட்டு போறன்.

மதுஷினி வந்து நிற்கிறதுதான் மனதுக்கு சங்கடமாய் இருக்கு. இந்தனை வருசமும் மானம் மரியாதையோடை வாழ்ந்தாச்சு. அந்த சிறுக்கியாலை ஒருக்கால் எங்கடை மானம் போகப் பார்த்தது. கடவுள் காப்பாற்றிப் போட்டார். இப்ப ஏன் வந்தவள்?

"அப்பிடியே போய் கால்மாட்டிலை விழுந்து கும்பிடுங்கோ ஐயா"

கடவுளே அவர் என்ரை காலடியிலை விழுறதோ? அந்தத் தெய்வத்தை நான்தானே இவ்வளவு நாளும்

கும்பிட்டுக் கொண்டு இருந்தனான்.

பேரப் பிள்ளைகளும் இளைய மகளுமாக அவரைத் தூக்குகினம்.

எனக்கு கண் எல்லாம் முட்டி அழுகை வாற மாதிரி இருக்கு.

"ஐயாவை இனி வெளியிலை கொண்டு போங்கோ. கொள்ளிக் குடம் உடைக்கேக்கை அவர் உள்ளுக்கை நிற்க வேண்டாம்"

இன்னும் கொஞ்சநேரம்தான் என்னை மின்சார அடுப்புக்குள் வைத்துவிடுவார்கள்.

இனி அவர் தனித்துப் போகப்போகிறார்.

பிள்ளையளும் மருமக்களும் இருக்கினம் தான். ஆனால் என்னைப் போலை இனி யார் அவரைப் பார்க்கிறது. பசி எண்டாலும் கேட்டு வேண்டிச் சாப்பிட மாட்டார். அவையாக குடுத்தால்தான் உண்டு. அதுதான் எனக்குப் பயமுமாய் இருக்குது. உவள் மதுஷினி வந்திருக்கிறது தான் இன்னமும் பயமாய் இருக்கு. முந்தி வேலையிடத்திலை இவரோடை ஒட்டி ஒட்டித் திரியிறாள் எண்டு சனம் கதைக்கத் தொடங்கேக்கை நான் இவரிட்டை எதுவும் கேட்கேல்லை. கடவுளோடைதான் இருந்து மன்றாடினனான். நல்லகாலம் அவளாய் அவரையும் விட்டுட்டு தன்ரை வீட்டையும் விட்டு ஓடிட்டாள். இனியும் கடவுள்தான் அவரைக் காப்பாற்றவேணும். அவளையும்தான்.

"தம்பி! பின்புறமாய் கொள்ளியை வைச்சிட்டு திரும்பிப் பார்க்காமல் போங்கோ"

என்ரை பிள்ளையள் துடிக்கப் போதுகள்.

இனிப் பெட்டியையும் மூட என்னவென்று தாங்கப் போதுகளோ தெரியாது. மூன்று பிள்ளையளும் கலியாணம்

கட்டினாலும் கூட தகப்பனிடம் எதுவும் கேட்கப் பயம் எண்டால் மூன்றும் குசினியுள் நின்று என்னைத்தான் துளைத்தெடுக்குங்கள். நான் சொன்னால் அவர் புன்சிரிப்புடன் கேப்பார்.

இனி அதுகளுக்கு யார் இருக்கினம்.

மண்டபத்தில் ஆள்மாறி ஆள்மாறி கண்ணீர் அஞ்சலிகள் வாசிக்கினம். அதில் அதிகம் அவரின்ரை முன்னேற்றம் எல்லாத்துக்கும் எப்பிடி நான் பக்கத் துணையாக இருந்தனான் எழுதி வாசிச்சினம். இவையள் உது எல்லாம் வாசிக்க வேண்டுமென்றோ என்ரை ராசாவை நான் பார்த்தனான். ஆனால் அவர் இண்டைக்கு தலை நிமிர்ந்து நிற்கிறது எனக்குத்தானே பெருமை.

இறுதியாக யாரோ ஒருவர் "இவ்வளவு காலமும் இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் இந்தப் பத்தினித் தெய்வத்தைக் கண் கலங்காமல்...." ஏதோ சொல்லிக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

எனக்கு கண்கள் பாரமாய் இருந்தது.

அவர் தனக்குள்ளை தான் எரிச்சல்படுவார். ஆனால் கோபிக்கமாட்டார். இந்த எரிச்சல்படுறது, கோபப்படுறது எல்லாம் அவள் ஊரை விட்டு ஓடும்வரையும் தான். அதுக்குப் பிறகும் கொஞ்ச நாளைக்கு அப்பிடித்தான் இருந்தார். பிறகு எல்லாம் சுமுகமாகப் போட்டுது.

அடுத்த 18 வருசமும் எந்தப் பிரச்சனையும் இருக்கவில்லை. இரண்டு வருஷத்துக்கு முதல் ஒருநாள் பேஸ்புக் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தவர் சரியாக மூட் அவுட் ஆகிவிட்டார். ஆனால் நானாக ஏதும் கேட்கவில்லை. ஆனால் உவள் மதுஷினி தான் திரும்பி வந்திட்டாளோ என எனக்குள்ளை ஒரு நடுக்கம்.

இப்போ அவளை மண்டபத்துக்கை காணேல்லை. போய் விட்டாளோ தெரியேல்லை. அப்பிடியே போய் தொலைந்து விட்டால் போதும்.

எல்லோரும் எழுந்து நின்று சிவபுராணம் சொல்ல மூத்தமகன் மின்சார சுவிட்சை அழுத்த பெட்டி மின்அடுப்பினுள் நகரத் தொடங்கிறது.

என் பிள்ளைகளை தனியாக விட்டு விட்டுப் போறன் என்ட கவலைதான். கண்கள் குளமாகுது.

அவர் என்னவோ சொல்லுகிறார் போலை இருக்கு.

எனக்கு கேட்குதில்லை.

இரண்டு பக்கத்தாலையும் நெருப்புச் சுவாலை வீசுகிறது.

○ ○ ○

சுந்தரேசன்

வயது 57

இருபது வருடங்களுக்கு பின்பு அவளைக் காணுறன்.

மதுஷினி !

வெள்ளைச் சேலையில்!!

அதுவும் என் மனைவியின் மரணவீட்டில்!!!

என் பிள்ளைகள், மருமக்கள், பேரப்பிள்ளைகள் எல்லோரும் அகிலாவின் பெட்டியைச் சுற்றி நின்று கதறிக் கொண்டிருக்கும் கடைசி நேரத்தில் வரிசையாக பூப்போட வந்தவர்களின் வரிசையில் அவளும் நிற்கின்றாள்.

அவளின் கோலத்தை எனக்குப் பார்க்க சகிக்கேல்லை.

மனைவியின் காலடியில் பூக்களைப் போட்டு விட்டு குனிந்த தலை நிமிராமல் மெதுவாகக் கண்களை மட்டும் நிமிர்த்தி என்னைப் பார்த்து விட்டு நகர்ந்து செல்கின்றாள்.

அதே பார்வை!!

பார்வை மட்டும்தான் மாறவில்லை – மற்றும்படி அவளின் தோற்றம் முற்றாக மாறியே இருந்தது.

"இனிச் சொந்தக்காரர் வந்து வாய்க்கரிசியைப் போடுங்கோ" ஐயர் உரத்த குரலில் சொல்ல கனடாவிலும் ஜேர்மனிலும் இருந்து வந்திருந்த எனதும் அகிலத்தினதும் நெருங்கிய உறவினர்கள் அனைவரும் முன்னே வருகின்றார்கள்.

முந்தித் தவம் கிடந்து

முந்நூறு நாளளவும்

அந்தி பகலாச்

சிவனை யாதரித்துத்

தொந்தி சரியச் சுமந்துபெற்ற தாயார்

தமக்கோ எரியத் தழல் மூட்டுவேன்

சிவன் கோயில் ஓதுவார்கள் உச்சஸ்தாயியில் பாட மூத்தவன் விக்கி விக்கி கடமையைச் செய்யுறான்.

என் கண்கள் மதுஷினியைத் தேடிக்கொண்டு இருக்கிறது.

"ஐயா நீங்கள் சுத்தி வந்து பூப்போட்டுக் கும்பிடுங்கோ. பின்னாலை மகன் கொள்ளிக் குடத்தோடை வரட்டும்" கிரியை செய்யும் சைவம் எனக்குச் சொல்லுகின்றார்.

கை நிறைய உதிர்த்திபிருந்த பூக்களையும் என்னுடனேயே எடுத்து வந்திருந்த அகிலத்தின் மல்லிகைப் பூக்களையும் எடுத்துக் கொண்டு அகிலத்தின் காலடியில் இருந்து தலைமாட்டை நோக்கிப் போகின்றேன்.

அகிலம்!

இன்னமும் முகத்தின் களை மாறவே இல்லை.

இருபது வயதில் என்னிடம் வந்தவள். இந்த 31 வருடமும் என்னுடன், எனக்குப் பின்னால், எனக்காகவும் பிள்ளைகள் பேரப்பிள்ளைகளுக்காகவும் வாழ்ந்து விட்டுப் போய்விட்டாள்.

சென்றவாரம் கூட சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள், தனக்கு சீதனமாக கொடுத்த 2 பரப்புக்காணிக்குள்ளை எல்லா வசதிகளோடையும் ஒரு சின்ன வீடு கட்டி எல்லாப் பேரப்பிள்ளைகளின் பெயரில் எழுத வேண்டும் என்று. – லீவுக்குப் போகும் போது "இது பாட்டி எங்களுக்கு தந்த வீடு" என்று அவர்கள் சொல்ல வேண்டுமாம். இதைத் தவிர அவள் என்னிடம் எதுவுமே கேட்கவில்லை.

எதுவாயினும் நானாக யோசித்து அவளுக்குச் செய்தால் உண்டு.

அவளின் வங்கிக் கணக்கும் எனது வங்கிக்கணக்கும் இணைந்தே இருந்தது. எவ்வளவு வருகிறது எவ்வளவு போகிறது என எதுவுமே அவளுக்குத் தெரியாது. என்னுடன் கடைக்கு வரும் பொழுது மட்டும் ஏதாவது அழகான பூக்கண்டுகளைக் கண்டால் அதை ஆசையுடன் பார்த்துக் கொண்டு நிற்பாள். "வேண்டித் தாருங்கள்", எனக் கேட்க மாட்டாள். ஆனால் வேண்டிக் கொடுத்தால் மிகவும் மகிழ்வாள்.

டென்மார்க் குளிருக்கை செத்துவிடாமல் அவள் பார்த்து பார்த்து வளர்ந்த மல்லிகையில் இன்று காலை ஆறு பூக்கள் பூத்திருந்தன. அதனையும் கையில் எடுத்து வந்திருந்தேன். அவள் விரும்பி வளர்த்த மல்லிகை. அவளின் சின்ன சின்னச் சந்தோசங்களை அவளுடன் பங்கு போட்ட மல்லிகை.

"கொஞ்சம் கெதிப்படுத்துங்கோ. நேரம் போகுது" சடங்கை செய்பவர் அவசரப்படுத்துகின்றார்.

இதே மாதிரி நான் காரில் ஏறியிருந்து அவசரப்படுத்தும் பொழுது அகிலம் அடிக்கடி சொல்வாள், "என்ரை பிரேதத்தை ஆவது அவசரப்படாமல் எடுங்கோ" என்று. இன்று எல்லாமே முடிந்து விட்டது.

அவளின் தலைமாட்டில் பூக்களைப் போட்டு விட்டு கன்னங்களை வருடி விடுகின்றேன்.

முகம் நல்லாய் குளிர்ந்திருக்கிறது.

"அப்பிடியே போய் கால்மாட்டிலை விழுந்து கும்பிடுங்கோ ஐயா"

சுற்றி வரும் பொழுது என்னையும் அறியாது என் கண்கள் மதுஷினியைத் தேடுகிறது.

இந்த 31 வருடமும் ஒவ்வொரு கலியாணநாளன்று அகிலம் என் கால்களில் விழுந்து கும்பிடுவாள். எத்தனையோ தரம் சொல்லிப் பார்த்தும் அவள் அதனை நிறுத்தவே இல்லை. ஐரோப்பாவுக்கு வந்த பின்பாவது நிறுத்துவாள் என நினைத்தேன். அது நடக்கவே இல்லை.

இப்ப முதல் தடவையாக அவளின் காலடியில் நான் விழுந்து கும்பிடுகிறன்.

பேரப் பிள்ளைகளும் இளைய மகளுமாக என்னைத் தூக்குகின்றார்கள்.

எனக்கு கண் எல்லாம் முட்டி இருக்கிறது எதுவுமே தெரியவில்லை.

"ஐயாவை இனி வெளியிலை கொண்டு போங்கோ. கொள்ளிக் குடம் உடைக்கேக்கை அவர் உள்ளுக்கை நிற்க வேண்டாம்"

ஐரோப்பாவில் எல்லாத்தையுமே ஒரு இடத்தில் தான் செய்யுறது.

இனி அவள் மின்சார அடுப்புக்குள்ளை போயிடுவாள்.

நான்தான் தனியே....

கண்கள் தானாக மதுஷினியைத் தேடுகிறது.

எதுக்காக?

இருபது வருடங்களுக்குள் வாழ்க்கை அவளை எப்படி மாற்றிப்போட்டிருக்கு.

எல்லாமே நேற்றுப் போல் இருக்கின்றது.

நான்கு காலங்களின் சுழற்சி வேகத்தில் இலங்கையை விட இந்த ஐரோப்பாவில் காலம் கொஞ்சம் வேகமாக ஓடுவது போலத்தான் தெரிகிறது.

அப்போ அவளுக்கு 23. எனக்கு 38. எனது மூன்றாவது கடைக்குட்டிக்கு 1½ மாதம் என்று நினைக்கின்றேன். அகிலம் பிள்ளையுடன் வீட்டில்.

நான் தனியத்தான் வேலைக்குப் போய்க்கொண்டு இருந்தேன்.

வேலையிடத்தில் எனது மேற்பார்வையில் பயிற்சிக்காக மதுஷினி வந்திருந்தாள்.

அன்று முழுக்க நான் நானாக இருக்கவில்லை.

என் வாழ்வில் ஏதோ தவறு நடக்கப் போகின்றது என என் மனம் அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டது.

அந்தத் தவறை என்மனம் ஏற்கத் தயாராகிக் கொண்டு இருந்தது.

திருமணமாகி மூன்று பிள்ளைகளுக்கும் தகப்பனாகிய பின்பு, 15 வயது வித்தியாசத்தில் 23 வயதுப் பெண்மீது

ஏற்படும் சபலம் தப்புத்தான். உலகமே நான் என அகிலம் எண்ணியிருக்க மதுஷினி மீது நான் கொண்ட சபலம் தப்புத்தான். ஆனாலும் அந்தத் தப்பை மனம் விரும்பியது.

ஐரோப்பியக் கலாச்சாரம் அதற்கு துணை போனது. அவள் பயிற்சிக்கு வந்து ஒரு மாதத்தின் பின்பு என நினைக்கின்றேன்.

அந்தத் தப்பு அல்லது சரி நடந்து விட்டது.

நிச்சயம் அகிலத்திடம் இல்லாத ஒன்று அவளிடம் இருந்திருக்க வேண்டும். அல்லது அவ்வாறு காரணப்படுத்திக் கொண்டு அவளுடனான தொடர்பை நான் வளர்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அதன் பின்பு அவளுக்கு என்னுடனான நெருக்கம் இன்னமும் கூடியது. என்னால் விலத்தவும் முடியவில்லை. ஏற்கவும் முடியவில்லை.

ஆனால் விடயம் சக ஊழியர்களுக்குள் பரவத் தொடங்கியது.

நாங்களோ தொடர்ந்தும் கண்ணை மூடிய பூனை களாக.....

“தம்பி! பின்புறமாய் கொள்ளியை வைச்சிட்டு திரும்பிப் பார்க்காமல் போங்கோ”

எழுந்து பார்க்கின்றேன்.

தொடர்ந்து பெட்டி மூடலும் அதன் மேல் அடித்துக் கொண்டு எல்லோரின் கதறலும் கேட்கிறது.

இந்த உலகத்தினோடான அவளது வாழ்வு முடிந்து விட்டது.

பெட்டியை மின்சார அடுப்புடன் இணைந்திருந்த மண்டபத்துக்கு தூக்கிக் கொண்டு போகிறார்கள்.

என்னையும் கைத்தாங்கலாகக் கூட்டிக் கொண்டு போகிறார்கள்.

போகும் பொழுது மெதுவாகத் திரும்பிப் பார்க்கின்றேன்.

மதுஷினியைக் காணவில்லை.

எங்கள் விடயம் மதுஷினி வீட்டில் அரசல் புரசலாக தெரியத் தொடங்கியதும் கட்டாயமாக அவளுக்குத் திருமணம் பேசப்பட்டதும் அவள் அதை மறுத்து வீட்டை விட்டு ஓடியதும் அடுத்தடுத்து ஒரு மாதத்துள் நடந்து முடிந்தன.

எங்கள் நகரம் மௌனமாகவே இருந்தது.

ஏதோ ஒரு இருள் எனக்குள் சூழ்ந்த உணர்வு.

மேலாக குற்ற உணர்வு.

எதிலுமே விருப்பற்று, எல்லாத்திற்குமே குடும்பத்தில் கோபித்துக் கொண்டு அந்த ஒரு வருடமும் நான் நானாக இருக்கவில்லை. அகிலமும் காரணம் தெரியாமல் தவித்தாள்.

பின்பு பிள்ளைகளும் வளர வளர அவளின் நினைவும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மறையத் தொடங்கியது. தூக்க மில்லாத சில இரவுகளில் மட்டும் அவளின் நினைவுகள் வந்து என்னை மகிழ்வித்து விட்டுப் போனது..

மண்டபத்தில் ஆள்மாறி ஆள்மாறி கண்ணீர் அஞ்சலிகள் வாசிக்கப்படுகின்றன. அதில் அதிகம் என் முன்னேற்றம் எல்லாத்துக்கும் எவ்வாறு அகிலம் பக்கத் துணையாக விளங்கினாள் என்றே சொல்லப்பட்டது.

இறுதியாக யாரோ ஒருவர் "இவ்வளவு காலமும் இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் இந்தப் பத்தினித் தெய்வத்தை கண் கலங்காமல்...." ஏதோ சொல்லிக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

எனக்கு மனதுள் குற்றியது.

சென்ற வருட இறுதிப் பகுதியில் எனது பேஸ் புத்தகத்தில் மதுஷினியின் அழைப்பு வந்திருந்தது.

ஒரு தரம் அதிர்ந்து போனேன்.

உள்ளே போய் பார்த்ததும் அதிர்ந்து போனேன்.

இருபது வருடமாக எந்தத் தொடர்பும் இல்லாது எதற்காக இந்தப் பக்கத்தை எனக்கு காட்டவேண்டும்.

அதிர்ந்து போனேன்.

ஐரோப்பாவிற்கு இப்படி ஒரு முகமும் இருக்கா?

ஏன் இதை எனக்கு காட்ட வேண்டும்? என்னைத் தண்டிக்கின்றாளா?

பெண்களும் பெண்களும், பெண்களும் ஆண்களும், ஒரு குடும்பத்தின் ஆணும் இன்னோர் குடும்பத்தின் பெண்ணும், அவ்வாறே இந்தக் குடும்பத்தின் ஆணும் மற்றக் குடும்பத்தின் பெண்ணும், அவர்களுக்கிடையில் இடையில் மதுஷினியும்.... எல்லோரும் பணக்காரர்களாகத் தெரிந்தார்கள்...எல்லோர் கண்களிலும் போதை தெரிந்தது... அவர்கள் புகைப்பது போதை வஸ்தாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.... ஒரு படத்தில் ஒரு ஊசியை மதுஷினி தனது தொடையில் ஏற்றிக் கொண்டு நின்றாள்.

"ஸ்ரில் ஐ லவ் யூ" என எழுதியிருந்தது.

"நீ எனக்குத் சொல்லாமல் போன போதே நான் இறந்து விட்டேன்" எனப் பதில் போட்டிருந்தேன்.

நிச்சயம் அவள் போனபோது எனக்கு ஏமாற்றமே. அது இந்தனை வருடத்தின் பின்பும் அவள் மீது மாறவில்லை. அதுதான் அப்படி நான் எழுதியிருக்க வேண்டும்.

"நீங்கள் இறந்திருந்தால் நானும் விதவையே" என எதிர்பதில் வந்திருந்தது.

அதன் பின்பு அவளின் பேஸ்புத்தகப் பக்கத்துக்கு செல்வதில்லை. அவ்வாறு தொடர்ந்து அவளுடன் பேஸ்புக்கில் கதைத்தால் இந்த 57 வயதிலும் அவளை நான் தேடிப் போவேன் என எனக்குத் தெரியும்.

இறுதியாக எல்லோரும் எழுந்து நின்று சிவபுராணம் சொல்ல மூத்தமகன் மின்சார சுவிட்சை அழுத்த பெட்டி மின்அடுப்பினுள் நகரத் தொடங்கியது.

எனக்கு தொண்டை கட்டத் தொடங்கியது.

"அகிலம், என்னை மன்னிச்சுக் கொள்" எனக்குள் நான் சொல்லிக் கொண்டேன்.

○ ○ ○

மதுஷினி

வயது 42

சரியாக 20 வருசத்துக்கு பிறகு அவரை இன்றைக்கு கண்டிருக்கிறன்.

நான் சாவீட்டுக்கு போகாமலே இருந்திருக்கலாமோ என எத்தனையே தடவை யோசித்தன்.

20 வருடங்களுக்கு முதல் எப்படி என் அறிவு சொன்னதை மனம் கேட்காமல் அவரிடம் போனேனோ அப்படியே இன்றும் அவரைப் பார்க்க வேண்டும் போல இருந்தது.

அகிலம் அக்காவின் பிரிவு அவரை ரொம்ப பாதித்து இருக்கும். நிச்சயம் என்னைக் கண்டால் அவர் ஆறுதல்படுவார்.

"நீ எனக்குச் சொல்லாமல் போனபோதே நான் இறந்து விட்டேன்" எனச் சில மாதங்களுக்கு முன்பு அவர் பதில் போட்டதும், "நீங்கள் இறந்திருந்தால் நானும் விதவையே" என நான் எதிர்பதில் போட்டதும் விளையாட்டாக நடந்தது அல்ல.

கொஞ்சம் நாடகத்தன்மையானது தான்.

ஆனால் அன்று நானாகவே எடுத்துக் கட்டிய இந்த வெள்ளைச் சேலை, வெள்ளைக் கோலம் என்னை ஒரு புதிய வாழ்க்கைக்கு அழைத்து வந்தது. அதை அவர் பார்க்க வேண்டும். தொடர்ந்தும் நான் அந்த உலகத்தில் இல்லை என நம்ப வேண்டும்.

எப்பிடி அவர் தாலி கட்டாமலே நான் அவர் மீது உரிமை எடுத்துக் கொண்டனோ அப்பிடியே அவர் இறக்காமல் இருக்கும் பொழுதே நான் விதவையாகி விட்டேன். அவர் அதைப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஒரு பிடிவாதத்திலைதான் இங்கு வந்திருக்கின்றேன்.

எல்லோரும் பூப்போட எழுந்து சென்ற பொழுது நானும் போனேன்.

பல பேருக்கு என்னை அடையாளம் தெரியவில்லை. ஆனால் அவருக்கு கிட்டவாக அவரை விலத்திச் சென்ற பொழுது அவர் என்னை நன்கு அடையாளம் கண்டு

கொண்டார். அவரின் முகம், கை, கால்கள் எல்லாமே ஒரு தரம் உதறிக் கொண்டது. பார்க்கப் பரிதாபமாய் இருந்தது. வயதுதான் போயிருந்ததே தவிர அவர் அப்படியேதான் இருந்தார்.

"இனிச் சொந்தக்காரர் வந்து வாய்க்கரிசியைப் போடுங்கோ" ஐயர் உரத்த குரலில் சொல்ல கனடாவிலும் ஜேர்மனிலும் இருந்து வந்திருந்த அவரினதும் அவரின் மனைவியினதும் நெருங்கிய உறவினர்கள் அனைவரும் முன்னே வந்தார்கள்.

நானும் சொந்தக்காரி தானே என மனம் சொல்லிக் கொண்டது. இல்லை என மனச்சாட்சி மறுதலித்தது.

முந்தித் தவம் கிடந்து

முந்நூறு நாளளவும்

அந்தி பகலாச்

சிவனை யாதரித்துத்

தொந்தி சரியச் சுமந்துபெற்ற தாயார்

தமக்கோ எரியத் தழன் மூட்டுவேன்

சிவன் கோயில் ஓதுவார்கள் உச்சஸ்தாயியில் பாட அவரின் மூத்தமகன் விக்கி விக்கி கடமையைச் செய்து கொண்டு இருந்தான்.

என் கண்கள் கூட்டத்தின் நடுவேயிருந்து அவரையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தது. ஆனால் அவருக்கு எங்கே நான் இருக்கின்றேன் எனத் தெரியாமல் சனக்கூட்டத்துக்கை என்னைத் தேடிக் கொண்டு இருந்தார்.

20 வருடங்களுக்கு முதல் தப்பான உறவு உது என அப்பா, அம்மா சொன்னபோது அவர்களின் சொல்லைக்

கோட்காமல் அவரிடம் இருந்த அதே ஈர்ப்பு இப்போதும் அவரிடம் எனக்கு இருந்தது.

அதுவும் மரண வீட்டில்.

இப்போ அவருக்கு 57. எனக்கு 42.

வாழ்வில் நான் சந்தித்த ஒரு நல்ல ஆண் அவர் என்பதைத் தவிர எந்தக் காரணமும் இருக்கவில்லை.

நான் பருவம் அடைய முதலே வீட்டுக்கு சுருட்டு சுருட்ட வந்த மாமாக்கள், தாத்தாக்கள் விளையாட்டாக என் மார்பைப் பிடித்துக் கசக்கியதும் தொடையில் கை வைத்து விளையாடியதும் இப்பவும் எனக்கு ஞாபகம் இருக்கு. வெத்திலை வாயிலிருந்து வரும் புகையிலை மணங்களை இப்ப நினைத்தாலும் வயிற்றைக் குமட்டுகிறது.

பெரிய பிள்ளையான பிறகு ரியூசனுக்கு படிக்க போன பின்பும் சரி, வீட்டுக்கு அதிகாலையில் படிப்பிக்க வந்த வாத்தியார்கள் சரி என்னுடன் செய்த சிலுமிசங்கள் கொஞ்சம் இல்லை..

போருக்குப் பிறகு கலாச்சாரம் பிறழ்ந்து விட்டுது என்று எல்லாரும் கூய் மாய் போடுறாங்கள். ஆனால் அது என்றைக்கோ பிரண்டு விட்டது என்டதுக்கு நான்தான் சாட்சி.

"ஐயா நீங்கள் சுத்தி வந்து பூப்போட்டுக் கும்பிடுங்கோ. பின்னாலை மகன் கொள்ளிக் குடத்தோடை வரட்டும்" கிரியை செய்யும் சைவம் சொல்ல, கை நிறைய உதிர்த்தியிருந்த பூக்களையும் எடுத்துக் கொண்டு தலைமாட்டை நோக்கிப் போகின்றார்.

எனக்கும் இப்பிடிச் செய்வாரோ?

அவர்தான் தான் செத்திட்டேன் என்று சொல்லி விட்டாரோ? நான் தான் விதவையாகி விட்டேனே?

“மதுஷினி நீ இனிமேலும் விளையாடதே”

எனக்கு நான் சொல்லிக் கொள்கின்றேன்.

நான் அவர் வாழ்க்கையில் விளையாடி விட்டேனா? இல்லை அவர் என் வாழ்வில் விளையாடி விட்டாரா?

அப்படி ஏதும் இல்லை.

அவரை நான் சந்திக்கேக்கை அவருக்கு 3 பிள்ளைகள். எங்களுக்கை 15 வயது வித்தியாசம்.

ஆனால் எதுவுமே எனக்கும் அவருக்கும் குறுக்காய் இருக்வில்லை.

நான் என்னைக் கொடுத்தேன். அவர் எடுத்துக் கொண்டார். அதற்கு என்ன பெயர் வைத்தாலும் சரி!

“தம்பி! பின்புறமாய் கொள்ளியை வைச்சிட்டு திரும்பிப் பார்க்காமல் போங்கோ”

தலையை நிமிர்த்திப் பார்க்கின்றேன்.

மூத்த மகன் கொள்ளிக் குடத்தோடை மூன்று முறை சுற்றிவந்து சின்ன நெருப்புக் கொள்ளியை தலைமாட்டினுள் செருகி விட்டு சின்னப்பிள்ளை போலை கதறிக் கதறிக் கொண்டு வெளியே போறான்.

பெட்டியை இருவர் மூட அதன் மேல் எல்லோரும் அடித்துக் கொண்டு கதறுகிறார்கள்.

சனம் சுற்றி நிற்பதால் இவரை வடிவாகத் தெரியவில்லை.

தொடர்ந்து பெட்டியை மின்சார அடுப்புடன் இணைத்திருந்த மண்டபத்துக்கு தூக்கிக் கொண்டு போகிறார்கள்.

அவரை கைத்தாங்கலாகக் கூட்டிக் கொண்டு போகிறார்கள்.

போகும் பொழுது மெதுவாகத் திரும்பிப் பார்க்கிறார்.

என்னால் தொடர்ந்தும் மண்டபத்துள் இருக்க முடியவில்லை.

எழுந்து வெளியே வந்துவிட்டேன். வெளியே வந்த பிறகு கடைசிவரை உள்ளே இருந்திருக்கலாமோ என மனம் தவித்தது.

இப்படித்தான் வாழ்வின் ஒவ்வோர் கட்டத்திலும் ஒன்றைச் செய்வதும்... பின் அதனை யோசித்து பதற்றப்படுவதும்...இது முதல் தடவையில்லை.

இவரோடை இருந்த தொடர்பு வீட்டை தெரிந்ததும்... முன்பின் தெரியாத ஒருத்தனை கட்டாயமாக கலியாணம் செய்ய வீட்டார் வெளிக்கிட்டதும்... பின் நான் வீட்டைவிட்டு ஓடினதும்... பின் அதுக்காக வருத்தப்பட்டதும்... இப்பிடித்தான் ஒவ்வொரு விடயத்தை செய்வதும் பின் வருத்தப்படுவதும்.

ஆனாலும் வீட்டை விட்டு ஓடாமல் என்ன செய்யிறது? எனக்கு பேசியது ஊரில் ஒரு புகையிலைக்கடை முதலாளியின் மகனாம் அப்போதே எனக்கு வயிற்றைப் பிரட்டியது.

வீட்டை விட்டு வந்தது நூறு வீதம் பிழையில்லாவிட்டாலும் போய் விழுந்த இடம்தான் பிழை. இன்று எனக்குத் தெரியுது. ஆனால் அன்றைய வெறுமையில் எதுவுமே எனக்குத் தெரியவில்லை.

ஒரு டெனிஷ்வீட்டின் மேலே வந்து வாடகைக்கு குடியிருந்த பொழுதுதான் முதல் தப்பு அல்லது அந்தப் பழக்கம் ஏற்பட்டது.

ஹெரோயின்!

வாழ்வே சூனியமாய் போச்சு என நினைத்த பொழுது அந்த வீட்டு டெனிஷ்காரி காட்டியவழிதான் ஹெரோயின்!

குளிர்மலையின் உச்சியில் அவருடன் கைகோத்துக் கொண்டு பறந்து போவது போல இருக்கும். பூமிக்கு திரும்பி வந்ததும் மீண்டும் பறக்கத் தோன்றும். மீண்டும் ஒரு ஊசி! மீண்டும் ஒரு பறப்பு!!

ஆரம்பத்தில் தனியேயும் பின் அந்த வீட்டுக்காரியின் சில நண்பர்களுடனும் பின் அவளின் நண்பர்களின் குடும்பங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து அவர்களது வீட்டின் வரவேற்பறையில் இருந்து மாறிமாறி ஊசி போட்டுக் கொள்வோம்.

எத்தனை பேர் சுற்றியிருந்தாலும் என் மனமும் கையும் அவரை அரவணைத்தபடிதான். அந்த எணணங்கள்தான் என்னைக் காப்பாற்றியிருக்க வேண்டும். அல்லாவிட்டால் நிச்சயம் நான் சீரழிந்து போயிருப்பேன்.

ஏன் அந்த வாழ்க்கையுள் போனோன்? ஏன் அதற்குச் சம்மதித்தேன்? எதுவுமே எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் அது ஒரு நரகம் எனத் தெரிந்தும் வெளியில் வரமுடியாது தவித்தேன். ஆனால் வாழ்வு தன்பாட்டில் போனது.

கடைசியாக 18 வருடம் கழிந்து ஒரு நாள் பேஸ்புக்கில் அவரைச் சந்தித்தன்.

“நீ போன அன்று நான் செத்திட்டன்” என உரிமையாக அவர் திட்டிய பொழுதுதான் நான் விழித்துக் கொண்டன்.

“அவர் செத்தால் நான் விதவைதானே”.

ஏன் அப்படி ஒரு எண்ணம் எனக்குள் அன்று வந்தது?

அன்றுடன் எல்லாத்தையும் விட்டு விட்டு வெளியில் வந்தன்.

ஹரே ராம இயக்கத்திலை போய்ச் சேர்ந்திட்டன். என்னைப் போலை அங்கு எத்தனையோ பேர். தொலைந்து போன கன்றுக்குட்டிகள் வீட்டுக்கு திரும்புவது போல அங்கு நாங்கள் அடைக்கலம் வேண்டி நின்றோம். கிருஷ்ணனிடமே என் வாழ்வைக் கொடுத்தேன். அவரிடம் என் வாழ்வைக் கொடுத்தது போன்றிருந்தது.

அதன்பிறகு அவரை நான் குழப்பேல்லை.

எனது பேஸ்புக்கிற்கும் மூடுவிழா நடாத்தி விட்டேன். அது இருந்தால் மீண்டும் அவரையும் குழப்பி என்னையும் குழப்பிப் போடுவேன் என்று ஒரு பயம்தான்.

கடைசியாக நேற்று லங்காசிறியில் மரண அறிவித்தலைப் பார்த்தபோது அவர் தனித்துப் போய்விட்டார் என மனம் படபடத்தது.

எல்லோரும் மண்டபத்தில் இருந்து வெளியே வந்து புகைக்கூண்டில் இருந்து வரும் புகையைப் பார்க்கின்றார்கள்.

"அம்மம்மா" கடவுளிடம் போறா"... அவரின் மகளாக இருக்க வேண்டும்.

அவரும் வெளியே வருகிறார்.

சுற்றும் முற்றும் பார்க்கின்றார்.

நிச்சயம் என்னைத்தான் தேடுகிறார்.

தொடர்ந்து இந்த இடத்தில் நின்றால் நானே என்னையும் பலவீனப்படுத்தி அவரையும் பலவீனப்படுத்திப் போடுவேன்.

ஓடிப்போய் அவரைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு அழுதுவிடுவேன் எனப் பயமாய்க்கிடக்கு.

அவரின் பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள், உறவினர்கள் எல்லோரும் அவரைச் சுற்றி நின்று ஆறுதல் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள்.

நான் அவர்களில் ஒருத்தி இல்லை.

மெதுவாக அந்த இடத்தில் இருந்து வெளியேறினேன்.

மலர்வளைத்துடன் வைத்திருந்த என் பெயர் பொறித்த அட்டையை மட்டும் தினம் தினம் இனி எடுத்துப் பார்ப்பார்.

◈

(2013 இரண்டாவது காலாண்டில் தகவம் இலக்கிய வட்டத்தின் இரண்டாவது பரிசு பெற்ற கதை)

இடைவெளி

எனக்கு இப்போது ஆறு கால்கள்.

நாலு சிறிய சக்கரத்தில் உருட்டிச் செல்லும் இந்த கை வண்டியை நேற்றுத்தான் நகரசபை எனக்குத் தந்தது.

இரண்டு வருடமாய் நகரசபையுடன் இதற்குப் பெரிய இழுபறி. இப்போதுதான் அது எனக்குக் கிடைத்திருக்கு.

கடைகளுக்குள் உருட்டிச் சென்று எனக்கு மட்டும் தேவையான வீட்டுச் சாமான்கள் வேண்டுவதற்கு இந்த வண்டி வசதியானது. எனது குடியிருப்பும் இந்தப் பெரிய

அங்காடிக் கட்டடத்திற்கு பின்னாகவே உண்டு. இதனுடனேயே லிவ்ற்றுக்குள் சென்று ஐந்தாம் மாடியில் உள்ள வீட்டுக்குள் சாமான்களைக் கொண்டு போய் விடலாம்.

இது இல்லாமலும் இந்த ஐம்பத்தினான்கு வயதிலும் என்னால் நடந்து செல்ல முடியும். முள்ளந்தண்டில் ஒப்பரேசன் செய்து கொண்ட பின்பு இது இருந்தால் கொஞ்சம் உதவியாக இருக்கும் எனப் பலபேர் சொன்னார்கள்.

அது மட்டுமில்லைக் காரணம். இதனுடன் நடந்து போக வேண்டும் என்பது ஒரு கனா.

இல்லையில்லை...

இது ஒரு தவம்!

தூரத்தில் இருக்கும் என் இரு மகள்களுக்கும் மருமகன்களுக்கும் இதைப்பற்றிச் சந்தோசமாகச் சொன்னன்.

"ஏன் மாமி! இதுக்குப் போய் இரண்டு வருடம் அவங்களோடை அடிபட்டுக் கொண்டு இருந்தனீங்கள். கொஞ்சக் காசுதானோ... வேண்டியிருக்கலேமே?" - இது என் மருமகன்.

" கொஞ்சக் காசு என்று முதலே எனக்குத் தெரியாது", என சொல்லிவிட்டு ரீசீவரை வைத்து விட்டேன்.

என் சந்தோசத்தில் பங்கு கொள்ளாமல் காசுக் கணக்குச் சொன்னதில் மனதுக்குள் ஒரு சின்ன வருத்தம். மருமகன் நல்ல பிள்ளை. "வரும் போது இரண்டு கத்தரிக்காய் வேண்டி வாருங்கள்", என்றால் அதன் பில்லையும் கொண்டு வந்து தருவார். பின் மகள் அவருடன் சண்டை பிடிப்பாள். என்ன செய்வது அவரை? அப்படி இந்த நாடு இவர்களை வளர்த்து விட்டிருக்கு. எனக்கு வாய்த்ததுபோல இல்லாது என் மகளுடன்

நல்ல கணவனாய் அவர் இருக்கிறார் என்றதே எனக்குப் போதும்.

பின் இளையமகளுக்கு தொலைபேசி எடுத்தேன்.

"ஓமம்மா!... அத்தார் சொன்னது சரி! கொஞ்சக்காசு தான்" என் இளைய மகளும் டெலிபோனில் மருமகனை ஆமோதித்தாள்.

"வையடி போனை" எனச் சின்னவளைச் செல்லமாய் கோபித்துக் கொண்டு ரீசீவரை வைத்து விட்டேன்.

அங்காடியில் உள்ள கோப்பி பாரில் ஒரு பால் கோப்பிக்கும் ஒரு சின்னத்துண்டு கேக்கும் வரிசையில் நின்று ஓடர் குடுத்துவிட்டு ஆட்கள் இருந்து குடிக்கும் இடத்துக்கு என் தள்ளுவண்டிலை மெதுவாக நகர்த்திக் கொண்டு வருகின்றேன்.

ஒவ்வொரு வட்டமான மேசையைச் சுற்றி நான்கு கதிரைகள். ஒவ்வோர் மேசையின் நடுவிலும் சிறிய தண்ணீர் சாடியினுள் ஒரு தாமரைப் பூ. அதன் நடுவில் ஒரு மெழுகுவர்த்தி எரிந்தபடி அழகாக இருக்கின்றது.

என் இரு மகள்களும் தங்கள் தங்கள் குடும்பத்துடன் எட்டவாகவே இருக்கிறார்கள்.

தங்களுடன் வந்து இருக்குமாறு சொன்னபோது நான்தான் மறுத்து விட்டேன். குடும்பம் என்பதில் அவரவர்களின் சந்தோசங்கள், துக்கங்கள், சண்டைகள், சச்சரவுகள், ஊடல்கள் எல்லாத்துக்கும் இடம் வேண்டும். அதற்கிடையில் ஏன்தான் நான் நந்தி மாதிரி.

எனவேதான் தனித்து இருக்கின்றேன் - என் பசுமையானதும் கரடுமுரடானதும் ஆன நினைவுகளுடன்.

இப்போது எல்லாத்தையும் என்னால் தனியே கவனித்துக் கொள்ள முடிகிறது.

நான் இப்போது இருபத்தியேழு வருடங்களுக்கு முன்பிருந்த அசடு இல்லை.

எதுவுமே தெரியாத ஒரு மனைவியாய் பத்து வருடம் என்னைக் கவனித்து, என்னுடன் வாழ்ந்து (?) விட்டு யாரோ ஒருவன் கென்றியைப் பற்றியும் என்னைப் பற்றியும் சொன்னதை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு ஒருநாள் அவர் ஓடிய பொழுது, பக்கத்து நகருக்குப் போவதற்கு கூட எங்கு பஸ் வரும் எப்போது வரும் எனத் தெரியாது எட்டு வயதும் ஆறு வயதுமான பெண் பிள்ளைகளுடன் அலைந்தவள்தான் நான்.

ஏன் போனார்? நான் என்ன பிழை விட்டேன்? எதுவுமே எனக்குத் தெரியாது? என்னிலை ஏதோ பிடிக்கவில்லை... ஆளைபடியாலை போய்விட்டார் என எனக்கு நான் சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கின்றேன். அதுக்கு கென்றி ஒரு சாட்டு. அவ்வளவுதான். இல்லாவிட்டால் என் வெகுளித்தனத்தின் மீது மற்றவர்கள் காட்டும் அன்பு அவருக்குள் ஒரு பொறாமையை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும். அதுக்கு சின்ன இரண்டு பெண் பிள்ளைகள் என்ன செய்ய முடியும்? நான் ஏதாவது பிழை விட்டிருந்தால் கூட அந்தப் பச்சை மண்ணுகளின் முகங்களைப் பார்த்து அவர் என்னை மன்னித்து இருக்க வேண்டும். மன்னிக்காட்டிலும் பிள்ளைகளுக்காக என்னுடன் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். இரண்டுமே நடக்கவில்லை. போய்விட்டார் என்பது மட்டும் நிஜம்.

வாழ்வின் மீது கொண்டிருந்த நம்பிக்கைகள் எல்லாம் தவிடுபொடியாகிய நாள் அது.

வாழாவெட்டி என்ற பெயர் மட்டும் தான் எனக்கு மிஞ்சியது. புருஷனோடைதான் வாழவில்லையே தவிர என் இரண்டு

பிள்ளைகளையும் பல்கலைக்கழகம்வரை கொண்டு சென்று என் கடமையைச் சரிவரவே செய்தபோதும் வாழவெட்டி என்ற பெயர் இல்லாமல் போயிடவில்லை. அதனைப் பற்றிய கவலையும் எனக்கு இல்லை. நான் என் பிள்ளைகளுடன் நன்கு வாழ்ந்து அவர்களை நல்ல நிலைக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறன் அது போதும்.

எனது மேசையை நோக்கி சுசானா வந்து கொண்டிருக்கின்றாள். கிட்டத்தட்ட எனது வயது. ஆனால் என்னைவிட மிகவும் முதுமையாக இருப்பாள். தகப்பன் ஜேர்மனி. தாய் நோர்வே. நான் வசிக்கும் கட்டடத்தின் இரண்டாம் மாடியில் அவள் வசிக்கின்றாள். எனக்கு எதிர்மாறான வாழ்வு அவளுடையது. சின்ன வயதிலேயே குடிக்குப் பழக்கப்பட்டு பின் அதுவே நோயாக கணவன் அவளை நெடுங்காலத்துக்கு முன்னால் விட்டுப் பிரிந்து விட்டான். பிள்ளைகளை அவள் வளர்க்க அரசாங்கம் அனுமதிக்கவில்லை. எனவே அவனே பிள்ளைகளை வளர்த்து நல்லாக்கி இருக்கின்றான். என்னைக் காணும் போதெல்லாம் அவனின் கதையையும் பிள்ளைகளின் கதைகளையும் தான் வளர்க்கும் நாயின் கதைகளையும் சுசானா சொல்லியபடி அழுவாள். எனக்கு தன் கதைகளை சொல்வதில் அவளுக்குப் பெரிய ஆறுதல். நான் யாரிடமும் என் கதைகளைச் சொல்லி அனுதாபமோ ஆறுதலோ பெறுவதில்லை. அப்பிடி ஒரு வைராக்கியம் எனக்குள். அந்த வைராக்கியம் தான் இத்தனை வருடமும் என்னையும் பிள்ளைகளையும் வாழ வைச்சிருக்கு.

நெடுகலும் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லுவன், "நீங்கள் படிச்சு நல்லாய் வந்தால்தான் அப்பா அம்மா பிரிஞ்ச கதைகளை உலகம் மறக்கும். அப்பிடி இல்லாட்டி அதை மட்டும்தான் உலகம் ஞாபகம் வைச்சிருக்கும்" என்று. அது என் இரண்டு பிள்ளைகளின் மனதிலும் உளியாலை செதுக்கினது போலை பதிந்திருக்க வேண்டும்.

மூத்தவளுக்கு மருத்துவபீடத்தில் மிகத்திறமையான சித்தி கிடைத்த அன்றுதான் முதலில் கென்றிக்கு டெலிபோன் எடுத்தனான். மற்றும்படி இத்தனை வருடம் எனக்கு தோன்றாத் துணையாக இருந்தது அவர்தான். ஒவ்வொரு கிழமையும் டெலிபோன் எடுப்பார். சொல்லி வைச்சாப் போல ஞாயிறு காலை பத்து மணிப் பூஜைக்குப் போய்விட்டு பன்னிரண்டு மணிக்கு வீட்டுக்கு வரவும் அவரின் தொலைபேசியும் வரவும் கணக்காக இருக்கும்.

நான் முதன் முதலாக அன்று டெலிபோன் எடுத்த பொழுது தலையில் இரத்தக்கட்டி வந்து கென்றி டென்மார்க்கின் மருத்துவபீட ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தார். அது எனக்குத் தெரியாது. தெரிந்திருந்தால் எடுத்திருக்கமாட்டேன்.

"சொல்லுங்கோ மரியாணி"

"ஸ்வப்னாக்கு...." சொல்லத் தொடங்க முதலே அழத் தொடங்கி விட்டேன்.

"என்ன ஸ்வப்னாக்கு?"

"ஸ்வப்னாக்குத்தான் கம்பஸிலேயே அதி கூடிய மார்க்ஸ்". சொல்லிவிட்டு அழத் தொடங்கி விட்டேன்.

"அசடு...அசடு..." அப்பிடித்தான் அவர் என்னைப் பொதுவாக அழைப்பது.

பின்புதான் சொன்னார் தான் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பதாக.

எனக்குத் 'திக்' என்றது.

சந்தர்ப்பம் தெரியாமல் அவருக்குத் தொலைபேசி எடுத்து விட்டேனோ என்று.

ஆயிரம் தடவை மன்னிப்புக் கேட்டேன்.

“சும்மா அசடுமாதிரிக் கதையாதை... இனி அடுத்த வருடம் இதே மாதிரி கிறிஸ்ரியும் பாஸ் பண்ணிட்டால் உனக்கு கொஞ்சம் விடுதலை தானே. அது எனக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமாய் இருக்கு”

எனக்கு கொஞ்சம் விடுதலை என்பதை எங்கிருந்து கதைக்கின்றார் எனக்கு நன்கு புரிந்தது. அவருக்கும் அது தெரியும்.

என் மனது “ஆம்” என்றது.

வாய் மௌனம் காத்தது.

எனது இந்த விடுதலைக்காக கென்றி பல வருடங்களாகக் காத்திருக்கின்றார் என்பதும் எனக்குத் தெரியும்.

அதை ஏற்கவும் நான் ஆயத்தமாய்த்தான் இருந்தேன்.

○ ○ ○

கென்றி!

அவரை ஊரிலேயே எனக்குத் தெரியும்.

என்னைவிட பதினைந்து வயது கூட.

அவரின் குடும்பம் எங்களுக்குத் தூரத்து உறவு.

அந்தோனியார் ஊர்வலத்துக்கு அவர்களின் ஊருக்குப் போகும் போது, கென்றியின் அப்பா என்னை, “மருமகளே வாடி”, என்று பகிடியாக கூப்பிடுவார்.

“மாமி... என்னைக் கட்டிக் கொள்வதற்கு கென்றிக்குத் தம்பி ஏதும் பெத்து வைத்து இருக்கிறியளா?... மாமாக்கு சிவத்த மருமகள் வேணுமாம்” என நானும் சிரித்தபடி கேட்பேன்.

“அவனுக்கென்னடி பதினைஞ்சு வயதுதானே கூட… நீ ஓம் எண்டால் நானே உந்தக் கிழவியை விலத்திப் போட்டுக்கூட உன்னைக் கட்டுவன்” என சிரித்தபடி என் நெற்றியில் குருசு போட்டு கொஞ்சிவிட்டு பொக்கற்றில் என்ன இருக்குதோ அதைத் தந்து விடுவார் கென்றியின் அப்பா.

வாயடியில் கொஞ்சம் சாராயமும் வெற்றிலை பாக்கு மணத்தாலும் வஞ்சகம் இல்லாத பிறவி அவர்.

மாமியும் தோட்டத்தில் இருக்கிற மரக்கறி எல்லாம் பிடுங்கிக் கொண்டு வந்து கட்டித் தருவா. தங்களுக்கென வேண்டி வைத்திருக்கும் நல்ல பாரைக்கருவாடு அல்லது கணவாய்க் கருவாடு இருந்தால் அவற்றையும் தந்து விடுவா. புதுச்சேலை ஏதும் இருந்தால் அதனையும் தந்து விடுவா. நாங்கள் மிகவும் சந்தோசத்துடனும் சங்கோசத்துடனும் அவற்றை வேண்டிக் கொண்டு ஊர் திரும்புவோம்.

அவ்வாறே எங்கள் கோயிலில் மிகப்பிரமாண்டமாக நடக்கும் குருத்தோலை ஞாயிறு திருவிழாக்கும் அவர்கள் குடும்பம் எங்கள் வீட்டுக்கு வருவார்கள்.

அவர்கள் நிற்கும் அந்த மூன்று நாளும் கொண்டாட்டம் தான். ஆண்டவர் மரித்த வெள்ளிக் கிழமை எல்லாம் அமைதியாகத் தான் நடக்கும். அம்மாவும் மாமியும் உபவாசம் இருப்பார்கள். பின் அடுத்த இரண்டு நாளும் எங்கள் அப்பாவும் கென்றியின் அப்பாவும் மிகவும் கொண்டாட்டமாய் இருப்பார்கள். காலையில் இறக்கிய உடன் கள்ளில் இருந்து மாலையில் தவறணைச் சாராயம் வரை இருவருக்கும் வலு மெத்தமாய் இருக்கும். எங்கள் வீட்டின் பின்வளவில் குருத்தோலை ஞாயிறு விசேடத்துக்கு என வேண்டி வைத்திருக்கும் கிடாய் ஆடு வெட்டு, தோல் உரிப்பு, பங்கு போடல் எல்லாமே கென்றியின் அப்பாவின் தலைமையிலேயே நடக்கும்.

கென்றியின் அப்பாக்கு நல்லாய் வெறி ஏறி விட்டால் மீண்டும் மருமகள் படலம் தொடங்கி விடும். நல்லா வாட்டிய இறைச்சித் துண்டு தனக்கு அகப்பாட்டால் எனக்கு ஊட்டி விட பின்னால் திரிவார். அது நித்திரைக்குப் போகும் வரை குறையாது.

ஆனால் கென்றியோ நானோ இதுபற்றிப் பெரிதாக ஏதும் அலட்டிக் கொள்ளவதில்லை.

அப்போ எனக்கு 12. கென்றிக்கு 27.

வளர்த்தி மட்டும் இருபது வயது பெண்ணின் வளர்த்தி.

பொடியளுக்கு பொடியளாய் நானும் பின்னேரங்களில் அவர்களுடன் கிளித்தட்டு மறிப்பேன். இரவில் காட்ஸ் விளையாட்டுக்கு ஒரு ஆள் குறைந்தால் நானும் கை கொடுப்பேன்.

கென்றியின் அப்பாவும் அம்மாவும் பார்த்துக் கொண்டு நிற்பார்கள்.

ஒருநாள் காலை மீன் வேண்டிவர கடற்கரைக்கு கென்றியும் நானும் ஒரே சைக்கிளில் போனோம்.

கென்றியே என்னை முன்னால் வைத்து உழக்கிக் கொண்டு போனார்.

வேண்டி வரும் போது சைக்கிளுக்கு ஈச்சம் முள் குத்தி விட்டதால் மணலில் உருட்டிக் கொண்டும் கதைத்துக் கொண்டும் வந்தோம்.

அப்போது நான் பெரியபிள்ளை ஆகி விட்டேன் என நினைக்கின்றேன்... சரியாக ஞாபகம் இல்லை.

"மரியாணி!", அடித் தொண்டையில் இருந்து கென்றி கூப்பிட்டது போல இருந்தது.

திரும்பிப் பார்த்தேன்.

"எங்கடை அப்பா மருமகளே... மருமகளே என்று கூப்பிட நீ என்ன நினைக்கிறனி"

எனக்கு 'திக்' என்றது.

"ஒன்றும் நினைப்பதில்லை" எனச் சொல்லும் பொழுது ஏன் அன்று எனக்கு கண் கலங்கியது என்று இன்று வரை எனக்குத் தெரியவில்லை.

'கென்றிக்கு என் மீது ஏதாவது?....' அந்த நினைப்புடனே அந்த ஆண்டு குருத்தோலை ஞாயிறு திருவிழா கழிந்தது.

○ ○ ○

எனக்கும் சுசானாக்கும் நாங்கள் ஓடர் செய்திருந்த பால் கிறீம் போட்ட கேக்கும் கோப்பியும் வந்தது.

இன்று கேக் மற்ற நாட்களை விட மிகவும் நன்றாய் இருந்தது.

"கிறீமை இன்னும் கொஞ்சம் தடிப்பாய் செய்திருக்கலாம்" இது சுசானா.

இதுதான் எனக்கும் சுசானாக்கும் எப்போதும் உள்ள வேறுபாடு.

எதிலும் எப்போதும் திருப்தி எனது. எதிலுமே எப்போதும் குறைகாணுவது சுசானா.

ஆனாலும் இருவரும் இந்த மேசையில் சந்திப்பது இந்த இரண்டு வருடமாய் தொடர்கின்றது.

"இதிலை யாரும் இருக்கிறார்களா" என்று மிகவும் வயோதிப டெனிஷ்கிழவன் ஒருவரும் அவரது காதலியோ

மனைவியோ ஒரு பெண்ணும் எங்கள் இருவரையும் கேட்டபடி தங்கள் சக்கர நாற்காலிகளைத் தள்ளியபடி எங்களின் அருகே வந்தார்கள்.

அவர்கள் இருவரும் மிக உயர்ந்த விலையான உடுப்பை அயன் பண்ணி மிகவும் நேர்த்தியாக அணிந்திருந்தார்கள். ஒருவேளை லோன்றியில் கொடுத்து அயன் செய்திருக்கலாம். நல்ல வேலையில் இருந்து தற்போது பென்சன் வயதை அடைந்திருக்க வேண்டும்.

கென்றி எப்பொழுதும் வைத்திருப்பது போல அந்தக் கிழவனும் கையில் ஒரு கைக்குட்டை.

அவர்களை மிகவும் உற்றுப் பார்த்தேன்.

என் கண்கள் கலங்கிக் கொண்டு வந்தன.

"இதற்குத்தானா கென்றி ஆசைப்பட்டீர்கள்?"

"இல்லை... இதற்கும் மேலே" என அந்தக் கிழவனுக்குப் பக்கத்தில் இருந்து கென்றி சொல்வது போலப்பட்டது.

○ ○ ○

கடற்கரையில் நானும் கென்றியும் கதைத்ததற்கு அடுத்த வருடமே கென்றிக்கு திருமணம் நடந்து டென்மார்க் வந்து விட்டார்.

எங்கள் குடும்பம் முழுக்கப் போய் ஒரு கிழமையாக நின்று அவர்களுக்கு உதவினோம்.

அங்கு நின்ற அந்த ஒரு கிழமையும் கென்றியின் அப்பாவின், "மருமகள் படலம்" ஓயவில்லை.

நாலாம் சடங்கு முடியத்தான் நாங்கள் ஊர் திரும்பினோம். அன்றும் வழமை போல மாமா என் நெற்றியில் குருசு போட்டு கொஞ்சி காசு தந்தார். மாமி தன் கழுத்தில் இருந்த

சங்கிலியைக் கழற்றிப் போட்டுவிட்டு அழுதபடியே வழி அனுப்பினார்கள்.

அந்த அழுகையின் முழு அர்த்தம் இன்றுவரை எங்கள் குடும்பத்திற்கு விளங்கவில்லை. உண்மையில் வயது வித்தியாசம் பார்க்காமல் என்னையும் மருமகளாய் ஏற்கத்தான் அவர்களும் விரும்பியிருந்தார்களா என்று அப்போதும் எங்கள் யாருக்கும் விளங்கவில்லை.

. தொடர்ந்த அந்தோனியார் திருவிழாக்களிலும், குருத்தோலை ஞாயிறு விழாக்களிலும் இரண்டு குடும்பங்களும் சந்தித்துக் கொண்டுதான் இருந்தோம். கென்றியின் டென்மார்க் கதையளை மாமி அம்மாக்கு சொல்லும்போது பலமுறை அழுதிருக்கிறா. கென்றிக்கு வந்த பெண் தாங்களும் கென்றியும் எதிர்பார்த்த மாதிரி இல்லை என்பதுதான் காரணம். இது இப்பிடித்தான் இருக்கும் என சொல்ல வாழ்க்கை ஒன்றும் கணிதபாடம் இல்லையே?

காலமும் தன் பாட்டிலேயே நகர்ந்தும் ஓடியும் கொண்டு சென்றது.

எனக்கு 19 வயதாகிய பொழுது டென்மார்க்கில் இருந்து வந்திருந்த கென்றியின் மனைவியின் பக்கத்து ஊர் ஆட்களுக்கு என்னை பிடித்துப் போக பெண் கேட்டு வீட்டுக்கு வந்தார்கள். அவர்கள் அவரசமாகப் போக வேண்டும் என்பதால் கொழும்பு கொச்சிக்கடை அந்தோனியார் கோயிலிலேயே திருமணம் நடந்தது. அதனால் கென்றியின் அப்பா அம்மா கூட வர முடியவில்லை. மனதுக்கு கஷ்டமாய் இருந்தது. ஆனாலும் மாமி போட்டுவிட்ட சங்கிலி மணமேடையிலும் என் கழுத்திலேயே இருந்தது.

பின்பென்ன?

பனை வடலிகளுக்குள் வளர்ந்த என் வாழ்வு பனிப்பாறையில் கால் வைத்தது.

கென்றியும் விடயம் அறிந்து மனைவியுடன் விமானநிலையத்துக்கு எங்களை வரவேற்க வந்திருந்தார். டென்மார்க்கின் கொடி, பூக்கொத்துகள் சகிதம் வந்து இருந்தார்கள். அன்று மதிய உணவையும் அவர்களே சமைத்து எங்களுக்காக எடுத்து வந்திருந்தார்கள்.

"றெஸ்றோறண்டில் சாப்பிடுவம் என்றுதான் இவருக்கு சொன்னனான். இவர்தான் சமைக்க வேணும் என அடம் பிடிச்சு சமைச்சவர். எனக்கு வெளியிலை போற நாட்களிலை குசினிக்கை நின்று மல்லுக்கட்ட ஏலாது. தலை எல்லாம் மணக்கும்" என கென்றியின் மனைவி சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

கென்றியின் அம்மா என் அம்மாக்கு தனது மருமகள் பற்றி சொல்லி வருத்தப்படுவதன் அர்த்தத்தை அப்போதுதான் நான் அறிந்து கொண்டேன்.

கென்றி எங்கள் இருவரையும் நன்கு கவனித்தார்.

பின்பு புறப்படும் பொழுது எங்கள் இருவருக்கும் திருமணப்பரிசாகாக ஆயிரம் குறோன்கள் தந்து விட்டுப் போனார். எனக்கு மாமாவைப் பார்த்தது போலவே இருந்தது.

கோடையும் வின்ரரும் மாறி மாறி வர எனக்கும் அடுத்தடுத்து இரண்டு பெண் பிள்ளைகள். இரண்டும் சுட்டிகள். எனக்கு வாய்த்தவர் குடி கிடி என்ற எந்தக் கெட்ட பழக்கமும் இல்லாதவர். வாழ்க்கை தன் இயல்பில் பயணப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

பிள்ளைகள் இருவருக்கும் ஐந்து வயதும் மூன்று வயதுமாகிய பொழுது ஊருக்குப் போனபோதுதான் பிரச்சனையே கிளம்பியது.

எங்களைப் பார்க்க வந்த கென்றியின் அப்பா அம்மா என் மீது "மருமகளே" என அளவுக்கு அதிகமாக கொட்டிய

அன்பும் என் பிள்ளைகளுக்கு அவர்கள் செய்த சீர்சிறப்புகளும் இவருக்குள் ஒரு கேள்வியைப் போட்டு விட்டது.

திரும்பி விமானத்தில் வரும் பொழுது கேட்டார், "உனக்கும் கென்றிக்கும் எனக்கு உறவு".

எனக்கு 'திக்' என்றது.

"வயது வித்தியாசம் இல்லாவிட்டால் கென்றி அண்ணையை திருமணம் செய்து வைத்திருப்பினம்"

மிக இயல்பாகவே சொன்னேன்.

"அண்ணை என்று சொல்லிக் கொண்டு எப்பிடி நீ?"

அதி உயரத்தில் பறந்தபடி மிகக்கீழ்த்தரமான வார்த்தைகள் அவர் வாயில் இருந்து வந்தன.

அது மட்டுமில்லை... என்மீது அளவில்லா பாசம் கொண்டிருந்த கென்றியின் அப்பா அம்மாவின் பழக்க வழக்கங்கள் மீது அவரின் வர்ணனைகளும் பரிகசிப்புகளும் என்னை மிகவும் வேதனைப்படுத்தியது. அந்த வெள்ளாந்தி மனிதர்களைப் பற்றி இவருக்கு என்ன தெரியப் போகிறது. இதற்காகத்தான் சொல்வதா தெரிந்த இடத்தில் கல்யாணம் செய்ய வேண்டும் என்று. எல்லோரும் அவரவர் தடிகொண்டு அளவெடுக்கும் போது எத்தனை மனங்கள் சுருங்கிப் போகின்றன.

அப்போது போட்ட பிள்ளையார் சுழிதான். தொடர்ந்து எதற்கெடுத்தாலும் சந்தேகம்.

பின்புதான் தெரிந்தது அவர் ஒரு புதுப்பாதை போட என்னையும் கென்றியையும் குற்றவாளி ஆக்கி இருக்கிறார் என்று.

அதுவே அடுத்த அடுத்த வருடத்தில் விவாகரத்தில் வந்து நிறுத்தியது.

வாழ்க்கையில் என்னை நான் அகதியாக உணர்ந்த நாள் அது.

○ ○ ○

அதன் பின்பு இத்தனை ஆண்டுகளும் எனக்கு எல்லா உதவிகளையும் செய்தது கென்றிதான். ஆனால் அவர்தான் உதவி செய்கின்றார் என்றால் சுமத்தப்பட்ட களங்கம் உறுதி செய்யப்பட்டு விடும் என்பதால் அவரே எல்லாத்தையும் தோன்றாத் துணையாக இருந்து செய்தார். அவரின் மனைவிக்கு கூடத் தெரியாது. அவர் வீட்டுக்குள் அவருக்கு இருந்த பிரச்சனைகள் இன்னும் ஒரு விவாகரத்துக்கு காரணமாகி விடக்கூடாது என்று இருவருமே உறுதியாக இருந்தோம்.

மூத்தவள் யுனிவேசிற்றிக்கு போன அன்று உங்களுக்கு நான் என்ன கைமாறு செய்யப்போறன் என்று கேட்கும் பொழுது என் கண்கள் கலங்கியது.

அவரும் ஆம் என்னுமாப் போல் தலையாட்டினார்.

எனக்கு என்ன சொல்லுகிறார் எனப் புரியவில்லை.

“மரியாணி இப்பவும் உனக்கும் எனக்கும் இடையில் 15 வயது இடைவெளி தொடர்ந்து கொண்டுதான் இருக்கு. இப்ப உனக்கு 34. எனக்கு 49. அடுத்த இருபது வருசத்துக்குப் பிறகு உன் இரண்டு பிள்ளைகளும் எல்லாம் படிச்சு முடிச்சு தங்கள் வழியில் போய் விடுவார்கள். அப்ப உனக்கு 54வும் எனக்கு 69. அந்த நேரத்திலை நானும் தனித்துப் போய் இருந்தால் இந்த அங்காடிகளிலை சக்கர தள்ளு வண்டிகளை உருட்டிக் கொண்டு திரிகிற கிழடு கட்டையள் போல நீயும் நானும் திரிய வேணும். கோப்பி பாரில் இருந்து கோப்பியும் ஸ்ரோபெரி போட்ட கேக்கும் சாப்பிட வேணும். வெய்யில் காலங்களில் வெளியில் இருந்து ஐஸ்கிறீம் சாப்பிட வேண்டும்.

பென்சனியர்கள் போற பஸ்களில் சுவீடன் ஜேர்மனி என்று திரிய வேணும். அப்போது எங்களுக்கு காலிலும் கையிலும் பலம் இருக்காது இந்த சக்கர தள்ளு வண்டிகள்தான் உதவும்"

கென்றி நேற்றுச் சொன்னது போலவே இருக்கிறது.

நானும் ஆம் என்றே தலையாட்டினேன் - 30ல் வாழவெட்டியாகிப் போய் 60ல் வாழப் போகின்றேன் என்ற ஒரு நினைப்புடன்.

தினம் தினம் மாதாக்கு செபம் சொல்லும் பொழுது கென்றியுடன் என் அந்திமக் காலம் பற்றிய நினைவாகவே இருக்கும்.

கனவுகளில் எல்லாம் நானும் கென்றியும் சக்கர தள்ளுவண்டியுடன் திரிந்துகொண்டு போவது போன்றிருந்தது.

ஒருநாள் றோட்டுக் கரையில் இருந்த கல்லில் அவர் தடுக்கி விழுந்ததுபோல கனவு கண்டேன்.

அன்று காலையே ஸ்வப்னா எனக்கு தொலைபேசியில் "கென்றி மாமா போயிட்டார் அம்மா" என்ற செய்தியைச் சொன்னாள்.

நான் மாதாவின் காலடியிலேயே நேரம் போவது தெரியாமல் இருந்தேன்.

கண்களில் கண்ணீர் ஓடிக்கொண்டு இருந்தது. என்னால் நிறுத்த முடியவில்லை.

○ ○ ○

"மரியாணி உனது தள்ளு சக்கரவண்டி மிக அழகாக இருக்கிறது", சுசானா சொல்ல பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த அந்த

வயோதிபத் தம்பதியினர், "இது தான் கடைசியாக வந்த மொடல். இதில் ஒருவரை வைத்துக் கூட மற்றவர் தள்ளிக் கொண்டு கூடப் போகலாம்", தொடர்ந்தார்கள்.

திரும்பிப் பார்த்தேன். அவர்கள் சொன்ன அமரும் ஆசனத்தில் கென்றி சிரித்தபடி, அவருக்குப் பிடித்த மெல்லிய நீலச்சேட்டும், கருநீலநிற ரையும் கட்டிக் கொண்டு கறுத்த சூட்டும் கோட்டும் போட்டுக் கொண்டு இருந்தார். நன்கு மடித்து அயன் பண்ணிய கைக்குட்டை கொண்டு தன் நடுங்கும் கையால் தன் கடைவாயினால் வழியும் வீணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு இருந்தார்.

நான் எழுந்து வண்டியைத் தள்ளத் தொடங்கினேன்.

"மரியாணி... ஏன் கோப்பியையும் குடிக்காமல் கேக்கையும் சாப்பிடாமல் போறாய்" சுசானா பின்னால் கூப்பிடுகின்றாள்.

நான் தள்ளுவண்டியுடன் அங்காடியை விட்டு வெளியேறுகின்றேன்.

அவரை வைத்துத் தள்ளிச் செல்வது என் மனதுக்குள் இதமாக இருக்கிறது.

குளிர்ந்த காற்று வீசுகிறது.

அவர் சிரித்தபடியே இருக்கின்றார்.

இப்பிடியே அவரை ஊருக்கு கூட்டிச் செல்ல வேண்டும் போல் இருக்கிறது.

கென்றியின் அப்பாவும் அம்மாவும் துயில்கொள்ளும் சவக்காலையினூடு அவருடன் செல்ல வேண்டும். அவர்கள் இருவரும் எழுந்து எங்கள் இருவருக்கும் குருசு முத்தம் இடவேண்டும்.

○ ○ ○

"வயது போனதால் உங்கள் அம்மாக்கு கொஞ்சம் மாறாட்டக் குணம் வந்து விட்டுது". என சுசானா ஒருநாள் ஸ்வப்னாக்கும் கிறிஸ்ரிக்கும் சொன்னவளாம். தள்ளு வண்டியுடன் அங்காடி முழுக்க தனியே கதைத்துக் கொண்டு தள்ளிக் கொண்டு திரியிறனாம் எனவும் மேலும் சொல்லியிருக்கின்றாள்.

அவள் விசரி!

கென்றியையும் என்னையும் பற்றி அவளுக்கு என்ன தெரியும்!!

மற்றவர் எவருக்குத்தான் தெரியும் - என் பிள்ளைகள் உட்பட!!!

இடைவெளியின் அளவு இப்போது பதினைந்து வயதில்லை என்பது எனக்கும் கென்றிக்கும் மட்டுமதான் தெரியும்.

(2013 நாலாவது காலாண்டில் தகவம் இலக்கிய வட்டத்தின் முதற்பரிசு பெற்ற கதை)

காக்க... காக்க...

புதுமைப் பித்தனின் “கடவுளும் கந்தசாமிப்பிள்ளையும்” என்ற கதையை எனது பதினைந்து வயதில் வாசித்ததில் இருந்தே எப்போதும் ஒரு பயம் இருந்து கொண்டே வந்தது... ரியூசனுக்கு என்று வீட்டில் சொல்லி விட்டு, மனோகரா தியேட்டரில் போய் 10 மணி காலைக்காட்சியையும், அக்காமாருடன் வந்து மூலைகளில் உட்கார்ந்திருக்கும் அண்ணாமாரையும் கடைக்கண்களால் ரசிக்கும் பொழுது

"கடவுள் என் பக்கத்தில் வந்து இருந்து எப்படி ரியூசன் போகுது என்று கேட்டால் என்ன சொல்வது?" என்ற பயம்தான் அது.

எனது ஐம்பதாவது வயதில் இருந்து தீவிரமாய் எழுதத் தொடங்கிய பின்பு இந்தப் பயம் இன்னமும் அதிகரிக்கத் தொடங்கியது - கடற்கரையில் பானை மூடியைத் திறந்து விட்டதும் எழுந்து வரும் பூதம் போல.

சரி... கடவுள் வந்தால் வந்து விட்டுப் போகட்டும்... சைவச்சாப்பாடு கேட்டால் சரவணபவனுக்கோ... அசைவ சாப்பாடு கேட்டால் மக்டொனால்ட்ஸ்க்கோ அல்லது கென்ரெக் சிக்கன் கடைக்கோ கூட்டிப் போய் விட்டால் போச்சு என்ற இருந்து விட்டேன்.

(கடவுள் எல்லாம் மாமிசம் சாப்பிடுவாரா... அப்பிடி எல்லாம் நீ நினைக்கலாமா... அபிஷ்டு என்று என்னை யாரும் திட்ட வேண்டாம்... வியாழக்கிழமை மாமிசம் உண்டுவிட்டு சனிக்கிழமை பிறந்தநாள் பார்ட்டியையும் தண்ணிப் பார்ட்டியை நினைத்துக் கொண்டு வெள்ளிக்கிழமை 'அரோகரா' என கடவுளின் கொம்புத்தடியை கூட்டத்தோடு கூட்டமாய் தோளில் தூக்கி வைக்கும் பொழுதும்...அல்லது சப்பாணி போட்டு பூமாலை கட்டும் பொழுதும்... கடவுள் மாமிசம் சாப்பிட்டால் தான் என்ன? சாப்பிடாமல் விட்டால்தான் என்ன? உங்களுக்கு வேண்டியதெல்லாம் நீங்கள் படைத்த மோதகம், வடை, சுண்டல், பொங்கலுக்கு பதிலாக இன்னும் பத்து மடங்கு பலன்தானே? அல்லது இதற்கென்றே தவில்காரரும் நாதஸ்வரக்காரரும் ஒரு தரம் வாசிக்க உபயம் இன்னார் என்று ஐயர் தர இருக்கும் காளாஞ்சியும் தானே?)

○ ○ ○

அன்று ஒரு சனிக்கிழமை. இரவு 9 மணியிருக்கும்.

திங்கட்கிழமை காலை எனது புத்தகம் பதிப்புக்குச் செல்ல வேண்டும்.

அதற்கிடையில் முழப் பிழை திருத்தங்களையும் செய்ய வேண்டும். அதுவும் இந்தியப் பதிப்பகத்தில் பிழை திருத்தத்திற்கு பொறுப்பாய் உள்ள பெண்ணுக்கு டென்மார்க்கில் கணினிக்கு முன்பு இருந்தபடியே சொல்லிச் சொல்லித் திருத்த வேண்டும்.

அவள் திருமணத்திற்கு முன் அதிக ஆண்கள் வேலை செய்யும் ஒரு நிறுவனத்தில் நடத்துனராய் இருந்திருக்கிறாள் போலும். மற்றவர்கள் சொல்வதைக் கேட்பதை விட தான் சொல்வதை மற்றவர்கள் கேட்க வேண்டும் என்ற எண்ணங் கொண்டவள்.

எனது கதைகளின் பிழைகளை திருத்துவதற்குப் பதிலாக கதையின் போக்கையே தானே தீர்மானிப்பவள் போல் இருந்தாள்.

ஸ்கைப்பில் உள்ள வீடியோ வசதியைப் பாவிப்பதில் அவளின் இரண்டாவது கணவனுக்கு உடன்பாடில்லை – தான் மூன்றாவது கணவனாய்ப் போய்விடலாம் என்ற பயம் அல்லது முன்னெச்சரிக்கை காரணமாக இருக்கலாம்.... எனவே தனியே தொலைபேசியையும் சற்பொக்ஸையையும் வைத்துத்தான் பிழை திருத்தம் செய்ய வேண்டியிருந்தது.

பாலைப்பழம் என்று நான் எழுதியிருந்ததை அவள் பலாப்பழம் என்று எழுதியிருந்தாள்.

பல தடவை பாலைப்பழம் என நான் திருத்தியதை அவள் திருத்தியதாக தெரியவில்லை.

அவள் பலாப்பழத்துடனேயே ஒட்டிக் கொண்டு நின்றாள். பாலைப்பழப் பக்கம் வருவதாய் இல்லை.

இது மஞ்சள் நிறமான பழம் என்றேன்.

பலாப்பழமும் மஞ்சள்தான் சார் என்றாள்.

இதன் பால் கையில் ஒட்டும்.

பலாப்பழப் பாலும் ஒட்டும் சார்.

கடவுளே... இந்தப் பழத்தின் முட்கள் குற்றும் என்றேன்.

இந்தப் பழத்தில் உள்ள முட்களும் குற்றும்தான் என்றாள்.

கடைசியா ஒரு தாளை எடுத்து பலாப்பழத்தையும் பாலப்பழத்தையும் கீறி அதனை ஸ்கேன் செய்து அனுப்பும் பொழுது,

என் பின்னே இருந்து, "பலாப்பழத்தை பஞ்சாமிருதத்துக்கு போடுவார்கள்... பாலைப்பழத்தை பஞ்சாமிருதத்துக்குள் போடுவதில்லை" என்று சொல்லியிருக்கலேமே என்று குரல் கேட்டது.

கூடவே குசினியுள் இருந்து ஒருவித கருக்கல் மணமும் வந்தது.

யார் பஞ்சாமிருதத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறார்கள்?... ஏன் குசினிக்குள் இருந்து கருக்கல் மணம் வருகிறது என்ற எண்ணத்துடன் குசினிக்குள் போனேன்.

போன பொழுது அதிர்ந்து விட்டேன்.

நேற்று வெள்ளிக்கிழமை மனைவி கோயிலில் இருந்து வேண்டிக் கொண்டு வந்து பிறிச்சில் வைத்திருந்த குழையல் சோற்றை ஒருவர் சூடாக்கிக் கொண்டு நின்றார்.

கொஞ்சம் மனத்துள் பயத்துடன் கிட்டவாகப் போய்ப் பார்த்தேன்.

சாட்சாட் முருகனேதான்.

வள்ளி தெய்வானை இல்லாது தனியே ஆண்டிக் கோலத்தில் முருகன்.

காவி வேட்டி. காவி நிறச்சால்வை. சவரம் செய்யாத முகம். தோளில் பையினுள் ஒரு மடிக்கணினி.

அதிர்ந்து போனேன்!

"பின்னேரம் கோயிலிலை ஒரே பிரச்சனை. குருக்கள் வேறு நிர்வாகத்துடன் கோபித்துக் கொண்டு போய்விட்டார். யாரும் ஏதும் படைக்கேல்லை. சம பசி எனக்கு", என்றவாறு சூடாக்கிய சாப்பாட்டை ஒரு தட்டில் போட்டார் முருகன்.

"கடவுளே... அது மாமிசக் கோப்பை"

உதட்டினுள் சிரித்தார்.

அதன் அர்த்தம் எனக்கு விளங்கியது போலவும் இருந்தது. விளங்காதது போலவும் இருந்தது.

அப்பளம் மிளகாய் ஏதாவது பொரிச்சுத் தரட்டா?

"இல்லை வேண்டாம்"

"ஊர்ச் சின்ன வெங்காயம் இருக்கு... உரிச்சுத் தரட்டா?... நல்ல தயிரும் இருக்கு..."

"ஓம் அது பறவாயில்லை... குழையல் சோற்றுக்கு நல்லாய் இருக்கும்"

சின்ன வெங்காயத்தை எடுத்து உரித்து அவர் தட்டில் வைக்கத் தொடங்கினேன்.

அவர் 'அவுக்' 'அவுக்' என்று சாப்பிட்டார்

நல்ல பசி போலும்.

பாலும்... தேனும்... பஞ்சாமிருதமும்... குத்தரிசிப் பொங்கலும்... பசுமதி அரிசிச் சோறும் கறியும் என சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த மனுஷன் நேற்று இரவு தொடக்கம் சம பட்டினி.

"இன்னும் கொஞ்சம் சூடாக்கவா?"

"ஊம்...கொஞ்சமாய்... "

தான் அடுப்பில் சூடாக்கியதை நான் மிக்கிரோ ஒவனில் செய்ததை வியப்பாக பார்த்தார்.

கோவிலில் மிக்கிரோ ஒவன் இல்லைப் போலும்!

மரவள்ளிக் கிழங்கு கருகும் வாசனை வெளிவர நான் சாப்பாட்டை வெளியில் எடுத்தேன்.

வாசனை மனைவியை நித்திரையால் எழுப்பியிருக்க வேண்டும்.

"இப்பிடி சாமம் ஏமம் எண்டு சோத்தைத் திண்டு டயபிற்றிஸைக் கூட்டுங்கோ... ஒரு நாள் நான் தாலியை இழக்கப் போறன்" படுக்கை அறையில் இருந்து கத்தினாள்.

"பயப்பிடாதை.. பயப்பிடாதை... தாலி போனாலும் சுளையாய் உனக்கு ஐந்து இலட்சம் குறோன்கள் வரும்"

"வாய் ஓயாமல் சொல்லுங்கோ. ஒரு நாளைக்கு நடக்கப் போகுது" தனது யானை உடம்பைப் பிரட்டியபடி அவள் மீண்டும் குறட்டை விட்டுக் கொண்டு தூங்கலானாள்.

அவளின் குறட்டை யானை பிளிறுவது போல் இருந்தது.

"எனக்கு அண்ணாவின் ஞாபகம் வந்து விட்டது" என முருகன் சிரித்தார்.

"எனக்கு வள்ளி தெய்வானையின் ஞாபகம் வந்து விட்டது முருகா"

"ஏன்?"

"எப்பிடி முருகா இரண்டு பேருடன்... எங்கள் வீட்டில் ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு சூரன்போர்தான்"

முருகன் சிரித்தார்.

இப்போ எனக்கு பயம் போய் விட்டது.

அது என்றுமே எனக்கு முருகன் மேல் இருந்ததும் இல்லை.

சிலவேளை சிவபெருமான் என்றால் பயந்திருப்பேனோ என்னவோ.

"அது சரி... நீ செத்தால் ஐந்து லட்சம் குறோன்கள் கிடைக்கும் என்று உன் மனைவியிடம் சொன்னியே?"

"ஆமாம்... இன்சூரன்ஸ் பணம்"

முருகன் ஏதோ யோசனையில் தலையாட்டியபடி தன்னுடைய மடிக்கணினியைத்திறந்து ஏதோ ஒன்றை கூகிள் பண்ணினார்.

எட்டிப் பார்ப்பது மரியாதைக் குறைவான செயல் என்று என்னை நான் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு விட்டேன்.

எனக்குள்ள ஒரேயொரு ஆர்வம் முருகன் என்ன பாஷையில் கூகிள் பண்ணுவார் என்பதுதான்.

“முருகா...”

கணினியில் இருந்து தலையைத் தூக்காமல் ‘ஊம்’ கொட்டினார்.

“ஏன் இன்சூரன்ஸ் பற்றியும் ஐந்து இலட்சம் பற்றியும் கேட்டீர்கள்?”

“இப்போ ஐந்து லட்சம் தான் பிரச்சனை”

“எனக்கு புரியவில்லை முருகா”

“நீ கோயிலும் வேண்டாம்... குளமும் வேண்டாம் எண்டு நிம்மதியாய் இருக்கிறாய்... உனக்கு எதுவுமே புரிய வேண்டாம்... போய்ப்படு...ஆனால் நான் கடவுள்தான் என்று நிரூபிக்க எனக்கு இப்போ ஐந்து லட்சம் தேவை... அதுதான் யோசித்துக் கொண்டு திரிகிறன்...”

சோபாவைத் தட்டி துணி போட்டு முருகனுக்கு படுக்கையை ஆயத்தம் செய்து கொடுத்து விட்டு தொடர்ந்தும் எனது கதைகளில் பிழை திருத்தம் செய்வதற்காக போய்க் கம்பியூட்டர் முன் அமர்ந்தேன்.

கணினியின் திரை அணைந்திருந்தது.

ஆனால் கம்பியூட்டரின் மறுபுறம் சம்பாசணை கேட்டது.

“சாமம் சாமமாய் என்னடி பிழை திருத்தம்”

“இந்தியாவிலைதான் சாமம்... இப்போது டென்மார்க்கிலை இரவு பத்து மணிதான்”

“சரி அப்பிடியே இருக்கட்டும்... இப்ப வந்து படு... நாளைக்கு பிழை திருத்தலாம்”

“நீங்க ரொம்ப மோசம்... ஒவ்வொருநாளும்...”

கம்பியூட்டரை அணைக்காமல் அவர்கள் நடத்தும் சம்பாசணைகளும் சிலுமிஷங்களும் கேட்டன.

"இது என்ன கொடுமை முருகா"

கம்பியூட்டரை அணைத்துவிட்டேன் - மனத்துள் முருகனைத் திட்டியபடி.

"கூப்பிட்டியா பக்தனே"

"நான் உன்னைக் கூப்பிடவும் இல்லை... நான் உந்தன் பக்தனும் இல்லை... ஆளை விடு முருகா"

"என்ன தொடர் தமிழ்ரியூப்பில் போகுது" - இது என் மனைவி.

இந்த இரவில் கோயிலில் இருந்து முருகன் வந்து எங்கள் வீட்டு ஹோலில் படுத்துக் கொண்டு... எனக்கு விசரைக் கிளப்பிக் கொண்டு இருக்கிறார் என்று விளக்கிக் கொண்டு இருக்க முடியுமா?

பிழை திருத்தம் வேறு பிந்திப் போகிறது என்ற வெப்பிசாரம் வேறு.

"வாயைப் பொத்திக் கொண்டு படடி"

எல்லோரும் ஏன்தான் என்னை வெறுப்பேற்று கிறார்களோ?

வெள்ளி மாலை வேலையால் கிளம்பும் பொழுது "உங்களின் சனி, ஞாயிறு விடுமுறை தினங்கள் சந்தோசமாக இருக்கட்டும்" என சம்பிரதாய வார்த்தைகள் சொல்லும் என் சக ஊழியர்களை மனம் சபித்தது.

முருகனின் குறட்டைச் சத்தம் கேட்கத் தொடங்கியது.

இரவு பத்து மணிக்கு குழையல் சோறும் தயிரும் சின்ன வெங்காயமும் சாப்பிட்டு விட்டு படுத்தால் குறட்டை வராதா என்ன?

❍ ❍ ❍

இரவு முழுக்க நித்திரைக்கும் நித்திரையின்மைக்கும் இடையே எழுந்து உலாவித் திரிவது போல இருந்தது.

விடிந்ததும் முருகனுக்கும் என் மனைவிக்கும் இடையே என்ன பாடுபடப்போகின்றேனோ என்ற தவிப்பு வேறு.

நல்ல காலம்!... வந்த கடவுள் ஒரு ஆண் கடவுள் என்றளவில் எனக்கு கொஞ்சம் மன ஆறுதல்.

இரவு இரண்டு தரம் ரொயிலற்றுக்குள் தண்ணீர் இழுத்துச் சத்தம் கேட்டது என்னை மேலும் குழப்பியது.

கடவுளுக்கு இந்தக் கக்கூசு, ரிசூஸ் பேப்பர் எல்லாம் சரிவருமா?... அல்லது படுக்க முதல் ஒரு சின்ன வாளியை எடுத்து வைத்திருக்கலாமே, சுடு நீரையும் குளிர் நீரையும் எப்படிக் கலந்து பைப்பின் வழியால் எடுப்பது என்றெல்லாம் காட்டிக் கொடுக்காமல் விட்டு விட்டேனே என்ற எண்ணங்கள் வேறு என் நித்திரையைக் குழப்பிக் கொண்டு இருந்தன.

அதிகாலை ஐந்தரை மணிக்கே எழுந்து வந்து ஹோலுக்குள் எட்டிப் பார்த்தேன்.

கடவுளைக் காணவில்லை.

பெட்சீற் மட்டும் வடிவாக மடித்து தலையாணிக்கு மேல் வைக்கப்பட்டிருந்தது.

குசினிக்குள்ளும் இரவு சாப்பிட்ட அனைத்தும் வடிவாக கழுவித் துடைத்து அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தது.

கடவுள் கொஞ்சம் உசத்திதான் என மனம் சொன்னது!

விருந்தினராக வீட்டுக்கு வந்தால் அதிகாரத் தோரணையுடன் எல்லாவற்றையும் நானும் என் மனைவியுமே செய்ய வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கும் உறவினர்கள் போல் அல்லாது முருகன் எல்லாத்தையும் சுத்தமாக செய்து விட்டுப் போய் இருக்கிறார் என்பது மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

ஆமா?... எதற்காக என்னிடம் வந்தார்?... ஐந்து இலட்சம் தான் பிரச்சனை என்று சொன்னாரே... அதுதான் எனக்கு விளங்கவில்லை... அதுக்கு என்னிடம் ஏன் தேடி வந்தார்?

வீட்டில் உள்ள எல்லாவற்றையும் இன்ஸ்ரோல்மென்றில் வாங்கிப் போட்டு விட்டு பணக்காரத் தோரணையுடன் வாழும் நானா கிடைத்தேன் கடவுளுக்கு ஐந்து இலட்சம் கடன் கேட்க?

தொலைபேசிமணி அடித்தது.

பக்கத்து நகரில் இருந்து சேகர் அண்ணைதான் பேசினார்.

"இராத்திரி எங்கே போனீங்கள்?"

"ஒரு இடமும் இல்லையே... வீட்டைதான் இருந்தனாங்கள்"

"எத்தினை தரம் தொலைபேசி எடுத்தனாங்கள்... ரிங் டோன் வந்து கொண்டே இருந்தது... ஆனால் நீங்கள்தான் எடுக்க வில்லை"

"எத்தனை மணியிருக்கும்"

"பத்து மணியிருக்கும்"

அப்போ தான் கடவுள் வந்திருந்த நேரம்.

ஆனால் தொலைபேசி அழைப்பு எனக்குக் கேட்க வில்லை.

அது எனக்கு வியப்பாய் இருந்தது.

"சொல்லுங்கோ..."

"கோயில் எழுந்தருளிச் சிலையை காணேல்லை. இங்கே எல்லோரும் கூயா.. மாயா.. என்று கொண்டு இருக்கிறார்கள்..."

கோயிலடியில் நின்று பேசுகின்றார் எனப் புரிந்தது.

"யாரும் போலாந்துக்காரர் திருடியிருப்பினமா?"

"அப்பிடி என்றால் வள்ளி தெய்வானையையும் சேர்த்தல்லவா கொண்டு போயிருப்பான்கள்... இங்கே முருகனை மட்டும் காணேல்லை..."

முருகன் தனியே ஆண்டியாக என் வீட்டுக்கு வந்ததுக்கும் இதற்கும் ஏதோ ஒரு தொடர்பு இருந்தது போல் இருந்தது.

மனைவி நித்திரைக் கலக்கத்தில் இருந்து கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு வந்து, "என்ன நடந்தது" எனக் கேட்டாள்.

"கோயிலிலை முருகன்சிலையைக் காணேல்லையாம். எல்லாச் சிற்றியில் இருந்தும் சனம் சனமாய் கோயிலடிக்கு போகினமாம்".

"ஏன்?"

"துக்கம் விசாரிக்கப் போலும்"

என் வார்த்தையில் இருந்த ஏளனம் அவளைக் கொஞ்சம் கோபப்படுத்தியது போல உணர்ந்தேன்.

"பார்த்துக் கொண்டே இருங்கோ... நீங்கள் கடவுளுக்கு செய்கிற நிந்தனைகளுக்கு ஒரு நாள் கடவுள் உங்களைத் தண்டிக்கப் போறார்"

அவள் சொன்ன பொழுது என்னையும் அறியாமல் எனக்கு மனத்துள் நடுக்கம் கண்டது.

இரவு வீட்டுக்கு வந்த முருகன் ஏதும் காரணத்தால் என் வீட்டுக்கு சிலையைக் கொண்டு வந்து ஏதாவது ஒரு இடத்தில் மறைத்து வைத்து இருப்பாரோ?

கோயிலுக்குப் போகாததையிட்டே சனம் என்னை ஒரு இனத்துரோகி போலை பார்க்குது... இதிலை முருகனின் சிலை என் வீட்டுக்குள் இருந்தால் கதை அவ்வளவுதான்!

மெதுவாக வளவையும் வீட்டையும் ஒருமுறை சுற்றி வந்தேன்.

எதையும் காணவேயில்லை.

"ஏன் ஹோலுக்குள் இராத்திரி படுத்தீங்கள்"

"இல்லையே"

"சோபாவிலை தலையாணியும்... பெட்சீற்றும் கிடக்குது... அதுகள் தானாய் நடந்து வந்ததா?"

நான் முழுசினேன்.

"நானும் தான் பார்க்கிறன்.. இப்ப எல்லாம் உங்களுக்கு தனியப் படுக்கத்தான் பிடிக்குது!"

"அடக் கடவுளே!"

நானும் வெகுவிரைவில் ஆண்டியாவேன் போல எனக்குள் ஒரு மனப்பிரமை.

○ ○ ○

எப்போதும் புதினம் பார்ப்பதில் எனக்கு ஒரு அலாதிப் பிரியம்.

இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் இருந்த பொழுது அக்கம் பக்கத்து வேலிச்சண்டைகள்....றோட்டில் நடக்கும் குடிகாரர்களின் இழுபறிகள்... கிராமக் கோட்டுக்கு வரும் சின்ன, சின்ன, மாமி-மருமகள் பிரச்சனைகள்... கடற்கரையில் போடும் மீன் ஏலங்கள்...கூறுபோட்டு விற்கும் கறிக்காறிகளின் தூஷணை வார்த்தைகள்... மீற்றர் போட்டு ஓட வேண்டும் என்றாலும் அதனை மீறும் ஆட்டோக்காரனுடன் பக்கத்து வீட்டு ஐயங்கார் குமாஸ்தாவின் வாக்கு வாதம் எல்லாமே எனக்கும் தித்திக்கும்.

அது டென்மார்க்கில் ரொம்பவே மிஸ்ஸிங் - இங்கே எல்லாம் சிரித்துக் கொண்டும் கைகளைக் குலுக்கிக் கொண்டும் காலை வாருதல் தான்.

கோயிலடிக்கு போய் புதினம் பார்க்க வேண்டும் போல் இருந்தது.

“நீங்கள் கோயிலுக்கு பொதுவாக போறதில்லை... இப்ப ஏன் போறீங்கள்”'

“சாமி உள்ளே இருக்கும்வரைதானே கோயில்... இப்பதான் சாமியை காணேல்லையே” என்றபடியே போய்க் காரில் ஏறினேன்.

“இருந்தாலும் உங்களுக்கு வாய்க் கொழுப்பு ஜாஸ்தி” மனைவியின் அர்ச்சனை தொடர்ந்தது.

காரின் பின் சீற்றில் முருகன் தூங்கிக் கொண்டு இருந்தார்.

மனைவி அவரைக் காணமுதல் காரின் கறுத்த திரைச்சேலையை கீழே இறக்கி விட்டேன்.

சனிப் பெயர்ச்சி எனக்கு நல்லாய்த்தான் வேலை செய்கிறது எனப் புரிந்தது.

காரை ஸ்ராட் செய்தேன்.

முருகன் திடுக்கிட்டு எழுந்தார்.

"ஏன் என்னைப் பயப்பிடுத்திறமாதிரி காரை ஸ்ராட் செய்கிறாய்?"

"நீங்கள் மட்டும் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் எழுந்து போனால் நான் மட்டும் பயப்பிட மாட்டேனா என்ன?"

"நடுஹோலில் படுத்துக் கொண்டு உனக்கு இன்னமும் பிரச்சனை தரவா"

கார் வீதியில் இறங்கியது.

மனம் ஊரில் இருந்த எங்கள் முருகமூர்த்தி கோவிலையும் இங்கு உள்ள முருகன் கோவிலையும் ஒப்பீடு செய்து பார்த்தது.

அங்கு எங்களுக்கு முருகன் தேவைப்பட்டார்.

இங்கு முருகனுக்கு நாங்கள் தேவைப்படுகிறம்.

"நீ சரியாய்தான் யோசிக்கிறாய்", நான் மனதினுள் நினைத்ததை முருகன் ஆமோதித்தார்.

காரை ஓட்டியபடியே பின் சீற்றில் இருந்த முருகனைப் பார்த்தேன்.

அவரின் கண்கள் ஏனோ கலங்கியிருந்தது.

மனிதர்கள் எல்லாம் தெய்வநிலையை அடைய இறைவனிடம் கையேந்திக் கொண்டு நிற்க இவர் மனிதரிடம்

இறங்கி வந்திருக்கிறார். மனிதக் குணங்கள் இவரைத் தொற்றப் போகுதே என அவருக்காக என் மனம் கழிவிரக்கம் கொண்டது.

○ ○ ○

கோயிலினுள்ளும் வெளியிலும் ஒரே சனக்கும்பலாய் இருந்தது.

"பொலிசுக்கு சொல்லியாச்சோ?"

"இப்ப வேண்டாம்" – மிகக் கலவரப்பட்டுக் கொண்டு நின்றார் தலைவர்.

"நாங்களாய்த் தேடிப் பார்ப்பம். முடியாட்டி பொலிசிட்டை சொல்லுறதைப் பற்றி யோசிப்பம்", அவரே தொடர்ந்தார்.

"எங்கை தேடிப் பார்க்கப் போறியள்... கோயிலுக்கையும் இல்லை... வெளிவீதியிலும் இல்லை.... இனி ஒவ்வொரு தமிழாக்கள் வீடு வீடாக போய் தேடப் போறியளா", இது எப்போதும் தலைவருடன் முரண்டுபிடிக்கும் ஒரு நிர்வாகசபை உறுப்பினர்.

ஒருவர் என்னைப் பார்த்தபடி, "இது யாரோ கோயிலுக்கு எதிரான ஆட்கள்தான் செய்து இருக்க வேணும்... முருகன் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கப் போறார்?", என்றவர் கொஞ்சம் மூச்சை உள்ளே இழுத்து வெளியே விட்டபடி, "இப்பதான் கனபேருக்கு கடவுள் நம்பிக்கையே சுத்தமாக இல்லையே" எனத் தன் பங்குங்கு ஒரு வாங்கு வாங்கினார்.

நான் கண்டு கொள்ளவில்லை.

எல்லாவற்றையும் கண்டு கொள்வதும் புத்திசாலித்தனம் இல்லை என்பதுதான் என் புதிய ஆத்திசூடி.

“எது எண்டாலும் கெதியாய் முருகனைக் கண்டு பிடித்து பிரதிஷ்டை செய்ய வேணும்” புதிதாய் வந்திருந்த குருக்கள் பதற்றப்பட்டார்.

“இல்லாட்டி... உடனேயே வேறை ஒரு முருகனைக் கொண்டு வந்து வள்ளிக்கும் தெய்வானைக்கும் கல்யாணம் செய்து வைக்க வேணும்”, கோயிலுக்கு மாலைகட்டும் சைவம் கூறினார்.

என் காலில் யாரோ மிதித்தார்கள்.

திரும்பிப் பார்த்தேன்.

முருகன்தான்!

“எப்பிடியும் நிற்பாட்டு” முருகனின் கண்கள் மன்றாடியது.

“சிலைக்கு எங்கை போறது முருகா?”

“நான்தான் இங்கை நிற்கிறனே”

“அப்ப போய் வள்ளிக்கும் தெய்வானைக்கும் நடுவிலை நில்லுங்கோவன்”

“அதுதான் முடியாதே... என்னைத் தூக்கி விடுவான்களே?”

“குழப்பிறியள் முருகன்”

“நான் குழப்பேல்லை மகனே! நான் இருக்கிறது எண்டு நிரூபிக்க எனக்கு ஐந்து இலட்சம் குரோன்கள் வேணும்.”

“அதுக்கு இப்ப என்ன செய்யுறது?”

“நீ செத்துப் போ”

நான் ஆடிப் போய் விட்டேன்.

"செத்துப் போனால்...."

"உன்னைப் போலை ஆட்களுக்கு ஐந்து இலட்சம் இன்சூரன்ஸ் வரும் எண்டு சொன்னியே"

"சுத்தம்"

"என்ன கோவிலுக்கு வந்திருக்கிறியள்... அதிசயமாய் இருக்கிறது", முகத்தில் கலவரத்துடனும் எனக்காக வலிந்து இழுத்த புன்னகையுடனும் எனது உயர் அதிகாரியான எஞ்ஜினியர் சுந்தரமூர்த்தி.

"அவனருளாலே அவன்தாள் வணங்கி" என அச்சிட்டிருந்த காவி வேட்டி சால்வை சகிதம் நின்று கொண்டிருந்தார்.

பக்கத்தில் நின்றிருந்த முருகனை விநோதமாகப் பார்த்தார்.

"நம்ம மனைவி வழிச் சொந்தம்... பக்கத்து சிற்றியில் இருந்து வந்திருக்கிறார்" என நான் முந்திக் கொண்டேன்.

இருவரும் கை குலுக்கிக் கொண்டார்கள்.

அதே வேகத்தில் முருகன் தனது மடிக்கணினியை எடுத்து ஏதோ தடவினார்.

பின்பு என் பக்கம் திரும்பி, "இவருக்கு ஐந்து லட்சத்தை விட அதிகமாய் வரும் போலை இருக்கே?"

எனக்கு தலை சுற்றிக் கொண்டு வந்தது போல் இருந்தது.

"குறைந்தது ஏழு இலட்சம் என்றாலும் வரும்"

முருகன் கிணற்றினுள் நின்று சொல்வது போலத் இருந்தது.

பின் எனக்கு எதுவுமே தெரியவில்லை.

○ ○ ○

முருகன் வள்ளி தெய்வானை சகிதம் வீதி வலம் வந்து கொண்டிருந்தார்.

அரோகரா என்ற கோஷம் வானைப் பிளந்தது.

ஜேர்மனியிலும் பிரான்சிலும் இருந்து வந்திருந்த மேளகாரர் ஒவ்வோர் வீதியின் சந்தில் நின்று அட்டகாசமாக தவில் கச்சேரி நடாத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"இந்த வேளையில் சுந்தரமூர்த்தி அண்ணை எங்களோடை இருந்தால் எவ்வளவு நல்லாய் இருந்திருக்கும்? கோயிலுக்கு கடன், கடன் என்று சதா கவலைப்பட்டுக் கொண்டு இருந்தவர். இப்ப பணக்கார முருகனைப் பார்க்க அவருக்கு கொடுத்து வைக்கவில்லையே" ஆளுக்காள் தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டும்... மேளத்திற்கு தாளம் போட்டுக் கொண்டும்... "வேல் வேல் முருகா... வெற்றி வேல் முருகா..." என்று பெண்கள் பாடிக் கொண்டும்... பக்கத்தே வரும் மற்றப் பெண்களின் சேலையைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டும்... வெளிவீதியைச் சுற்றிக் கொண்டும் வந்தார்கள்.

இப்போ முருகனின் வங்கிக் கணக்கில் இரண்டு இலட்சம் மேலதிகமாக இருக்காம் - பணக்கார முருகன் என்று பக்தர்கள் அனைவர்க்கும் மகிழ்ச்சியாம்.

முருகனின் சிலையை உற்றுப் பார்த்தேன்.

சிலையின் இடக்கண் என்னைப் பார்த்து சிமிட்டியது.

எனக்கு 'திக்' என்றது.

நம்பவே முடியவில்லை.

இப்படி எல்லாம் நடக்குமா?

உலகத்தின் சொர்க்கபுரி என்று எண்ணியிருந்த ஐரோப்பாவில் வேலை இல்லாத் திண்டாட்டங்களும் பணத்தட்டுப்பாடுகளும் திருட்டுகளும் பெருகும் போது...

டெனிஸ்காரனை விட வெளிநாட்டவர்கள் பெரிய கார்களும் படகுகளும் வைத்திருக்கும் பொழுது...

வங்கிகள் திவாலாகியதால் பெரிய பெரிய வீடுகள் மலிவு விலையில் ஏலத்திற்குப் போகும் பொழுது...

வயதுக்கு வந்ததும் தாய்மாமன் தென்னோலைத் தட்டி கட்டி வீட்டின் தாழ்வாரத்தில் இருந்த நிலைமாறி, பூப்படைந்த பெண்ணை விழா மண்டபத்திற்கு கெலிகொப்டரில் கொண்டு வந்து இறக்கி பல்லக்கில் வைத்து தோளில் வைத்துக் காவிக்கொண்டு போகும் பொழுது...

ஏழு பவுணில் கட்டிய தாலிக் கொடிகள் இருபத்தைந்தாவது திருமண நாள் அன்று இருபக்கமும் பூட்டிய புறோச்சருடன் சேர்த்து இருபத்தைந்து பவுண் ஆகும் பொழுது...

ராணித்தியேட்டரில் அடிமைப் பெண்படத்துக்கு எம். ஜி.ஆருக்கு கட்அவுட் கட்டியது போல, புலம்பெயர் தேசத்து கோயில் ஒன்றின் தேர் முட்டியின் உயரத்துக்கு கோயில் நிர்வாகியின் கட்அவுட் தொங்க... தேருடன் அவரையும் தொலைக்காட்சி உலகமெங்கும் காட்டி நேர்முகவர்ணனை செய்யும் பொழுது...

தாமரைக் கேணியுடன் கூடிய மிகப் பிரமாண்டமான ஒரு அழகிய கோவிலில் அம்மனின் அவதாரம் எனச் சொல்லிக் கொள்ளப்படும் என்தேசத்து சகோதரி ஒருவரை தூக்கி தேரில் வைத்து உள்வீதி சுற்றி தேரில் இருந்து இறக்கியதும் காலைப்பட்டுத் துணியின் மீது வைத்து பன்னீராலும் விபூதியாலும் சந்தனத்தாலும் குங்குமத்தாலும் பாதபூஜை செய்யும் பொழுது...

புலம் பெயர் தேசத்து தேர்களின் சக்கரங்கள் சனி, ஞாயிறுகளில் மட்டுமே உருளும் பொழுது...

நடராசர் என்பவர் பரதநாட்டிய அரங்கேற்றத்தின் பொழுது ஒற்றைக் காலைத் தூக்கிக் கொண்டு நிற்கும் ஒரு சிலையாக மாறியவிட்ட பின்பு...

மேலாக சைவம் என்பது நெற்றியில் மட்டும் வாழும் நிலை வந்த பின்பு...

பாலைவனங்களில் கூட பனி மழை பெய்யும் காலம் தொடங்கிவிட்ட பின்பு...

ஊரில் பழையபடி கோயில்களில் கிடாய் வெட்டி வேள்விகள் தொடங்கி விட்ட பின்பு...

முருகன் வந்த அன்றிரவு பலமுறை பிழை திருத்தம் செய்த பொழுதும் அச்சாகிய சிறுகதை புத்தகத்தில் பாலைப்பழம் பலாப்பழம் என்றே அச்சாகியிருந்த பொழுது...

முருகன் கோவிலுக்கு கடன் கொடுத்தவன் தலைவரிடம் கடனை கேட்டு மிரட்டி விட்டு, பணத்தை தராது விட்டால் அன்றிரவே முருகனைத் தூக்குவேன் என்று மிரட்டும் பொழுது...

நான் இறந்தால் என் சொத்து எல்லாம் உனக்கே முருகா என கோயிலே கதியென தனியே வாழ்ந்த என் மூத்த அதிகாரி எஞ்ஜினியர் சுந்தரமூர்த்தி... என்னுடன் கதைத்தபடி முருகனுக்கு கை குலுக்கிய அதே சுந்தரமூர்த்தி... முருகன் காணமல் போன அடுத்த தினத்திலேயே நித்திரையில் இறந்து போன பொழுது.....

நடக்க முடியாதது என்று எதுவுமேயில்லை!

இப்போது அதிகமாகவே முருகன் கோவிலுக்கு போகின்றேன் - தெய்வநிந்தனை செய்து கொண்டு திரிந்ததனால்தான் இவன் இந்த இளம் வயதில் போய்ச் சேர்ந்தவன் என்று என் மனைவி உட்பட யாருமே என் மரணத்திற்கு பின் மரணச்சான்றிதழ் கொடுத்து விடக்கூடாது என்பதற்காக...

ஆனால் முருகன் மீது எனக்கு இன்னமும் அதிக கோபம் இருந்து கொண்டே இருக்கிறது.

• ஒன்று... முருகன் வந்த குழப்பத்தினாலேயே பலாப்பழம் பாலைப்பழமாக கணினியில் சேமிக்கப்படாமல் புத்தகத்திலும் அதே பிழையுடன் அச்சாகியிருந்தது.

• இரண்டாவது... எஞ்ஜினியர் சுந்தமூர்த்தியின் மரணம்.

◈

நான்!

என் தந்தை தாயாருக்கு நான் ஒரு "நானாக..."
என் உற்றார் உறவினருக்கு நான் ஒரு "நானாக..."
என் நண்பர்களுக்கு நான் ஒரு "நானாக..."
என் மாணவர்களுக்கு நான் ஒரு "நானாக..."
என் புலம் பெயர்ந்த தேசத்துக்கு ஒரு "நானாக..."
என் சக ஊழியருக்கு ஒரு "நானாக..."
என் மனைவிக்கு ஒரு "நானாக..."
என் பிள்ளைகளுக்கு ஒரு "நானாக..."
அரிதாரம் பூசிக் கொண்டு வாழும் எனக்கு முகவரியைத் தேடித் தந்த
"எழுத்தாளன்" என்னும் ஒருவனுள் இத்தனை "நான்"களும் ஒருங்கே அடக்கம்.

அவன் மூலம் நான் உங்களையும்
நீங்கள் அவனையும் சந்திப்பதில்
எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியே.

மூத்த எழுத்தாளர்
திரு. இராம கண்ணபிரான்

கூடவே என்னுடன் பயணப்பட்ட
சிங்கப்பூரின் மூத்த எழுத்தாளர் திரு. இராம கண்ணபிரான்
இலண்டனில் புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஓவியர் சௌந்தர்
இருவரும் என் நன்றிக்குரியவர்களே.

ஓவியர்
திரு. T. சௌந்தர்

அன்புடன்

வி. ஜீவகுமாரன்

- நினைவு நல்லது வேண்டும் -

ஞானம் பதிப்பகம்
ISBN: 978-955-8354-49-0